

Chiêu Quân Săn Chồng

Contents

Chiêu Quân Săn Chồng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	21
6. Chương 6	24
7. Chương 7	26
8. Chương 8	31
9. Chương 9	36
10. Chương 10	40
11. Chương 11	43
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	55
15. Chương 15	60
16. Chương 16	63
17. Chương 17	67
18. Chương 18	71
19. Chương 19	75
20. Chương 20	80

Chiêu Quân Săn Chồng

Giới thiệu

Ba năm đã thực ỷ khuất, may mắn “phu quân” muốn nàng làm bạn ba năm còn hơi thuận mắt, cho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chieu-quan-san-chong>

1. Chương 1

Đàm gia, gia tộc nổi danh ở Lạc Dương, không phải bởi vì Đàm gia giàu có nhất nhì nước, mà là bởi vì Đàm gia có ba mỹ nhân.

Đàm gia lão ông Đàm Phan An, tuấn mỹ tiêu sái, đẹp hơn Phan An, cưới một vợ và hai thiếp, đáng tiếc thế thiếp đều mất sớm, chỉ sinh hạ ba vị thiên kim, không thể vì hấn sinh con trai.

Tam nữ đã lớn, người người đều chim sa cá lặn, bẽ nguyệt tu hoa mỹ mạo, tuy rằng tính tình có điểm bất đồng nhau, nhưng là đối với cha, các nàng đều rất hiếu thuận, không trách dù có bao nhiêu danh môn quý công tử đưa người tới cửa cầu thân, Đàm lão gia đều nhẹ lời khéo léo từ chối, chỉ nói nữ nhi còn nhỏ, luyện tiếc làm cho các nàng lấy chồng sớm như vậy.

Đại đa số mọi người đều quân tử, thực thức thời, vô phương thôi! Nếu nói tuổi còn nhỏ quá, vậy thì chờ tam mỹ nhân lớn tuổi chút, trở lại cầu thân là được, vẫn còn cơ hội!

Nhưng là, mỗi người cũng không phải đều quân tử như vậy!

Đồn đãi, chính trực tráng niên Tể tướng Chu Lệ ham sắc, trong tướng phủ mặc dù đã có vô số mỹ nhân, vẫn vợ vét mỹ nhân chung quanh vào phủ. Tân nhậm Tri phủ Lạc Dương Trần Định Bang mới ở chức được một năm, chính là môn sinh Tể tướng Chu Lệ, là một chống lại xu nịnh nịnh bợ, đối với người dưới đều nghiêm khắc, nhưng một lần ngẫu nhiên, nhìn thấy Đàm gia thứ nữ Đàm Ngu Cơ, lập tức giật nảy mình, cũng nghe đồn biết tam mỹ Đàm gia.

Vì nịnh bợ Chu Lệ, Trần Tri phủ sai người vẽ bức họa mỹ nhân, cho người đưa tới kinh thành đến trong tay Chu Lệ, cũng ở trong tín thư nói đến tam mỹ Đàm gia dường như tiên nữ trên trời xuống trần, trên trời dưới đất vẹn vẹn chỉ có Tam mỹ này, ý tứ tùy ý đưa tam mỹ tới Tướng phủ.

Đồng thời Trần Tri phủ đến Đàm gia, bỏ ra ba trăm lượng bạc làm sính lễ, chỉ đơn giản báo cho biết tướng gia muốn “Cưới” tam mỹ làm thiếp, liền tính đem người mang đi. Vốn tưởng rằng dễ dàng, ai ngờ, lọt vào chuyện của ái nữ Đàm lão gia cường ngạnh cự tuyệt.

Đàm lão gia lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt làm cho Trần Tri phủ không có mặt mũi, ngăn trở tiền đồ của hấn, vì thế tay chân vừa động, liền xuất hiện tội danh cấu kết với đạo tặc, đem Đàm gia mọi người đều sung công, cũng bắt giữ Đàm lão gia để tra xét.

Đàm lão gia vì bảo trụ bàn thờ tổ tiên của Đàm gia, bởi vậy nợ nần chồng chất, rơi vào cảnh nhà chỉ còn bốn bức tường, cuối cùng, còn thân rơi vào nhà tù, cho nên Đàm lão gia giận dữ đến sinh bệnh, ốm đau trong lao ngục.

Gia cảnh đang êm đẹp bỗng biến động, tam mỹ nhân trước kia sống an nhàn sung sướng, vì nghĩ cách cứu ra cha, vì trùng kiến Đàm gia, chia ra ba đường.

Đại tỷ Đàm Tây Thi, ở lại Trần Tri phủ nơi xảy ra hiểm cảnh, nghĩ biện pháp kiếm tiền nuôi sống một đại gia đình; nhị tỷ Đàm Ngu Cơ giả xấu bán mình tới phủ tướng quân, đến làm công cho đủ để cho hỏa tướng quân gật đầu đồng ý cùng chống lại Tể tướng, giúp phụ thân các nàng rửa sạch oan khuất; tiểu muội Đàm Chiêu Quân có ít công phu quyền cước, liền tiến đến chủ nợ Bích Liễu sơn trang vì trang chủ yêu cầu, tranh thủ càng nhiều thời gian.

Chỉ hy vọng hết thấy đều kịp.

Bích Liễu sơn trang

Doãn Thức Câu ngồi sau bàn lớn gần cửa sổ, một tay cầm bút, đang phê duyệt công văn mà Nhị đệ Doãn Thức Hoa vừa mới đưa tới của các hiệu buôn trình lên, mà trên bàn lớn, ngoài công văn, còn một đồng hồ sổ sách xếp như núi cùng với bản đồ, đơn đặt hàng cùng hóa đơn.

Từ ba năm trước đây bởi vì một tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn, hấn liền ru rú trong nhà, nhưng chuyện này cũng không đại biểu cho là hấn không quan tâm đến chuyện nhà, chỉ là chủ ý đem toàn bộ việc đối ngoại chuyển giao cho hai cái đệ đệ xử lý, chính mình lui ở phía sau màn thôi.

Dem công văn cuối cùng phê duyệt xong, tùy tay xếp lại một đống công văn cho gọn, hấn lại bắt đầu thăm tra sổ sách.

Thừa dịp Nhị đệ hấn còn đang nhìn sổ sách, có thời gian, hấn ngẩng đầu quay đầu cổ vài vòng giãn cơ bắp đang mỗi cứng ngắc, theo thói quen tầm mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, bỗng nhiên hấn như nhìn thấy mỹ nhân trong bức họa trân quý của chính mình – Hạnh Hoa tiên tử biến ảo trở thành sự thật, xuất hiện dưới tàng cây ở Hạnh Hoa sân của hấn.

Hấn không phát hiện bút lông trên tay đã rơi xuống, một ít mực rơi xuống sổ sách, xuất hiện vài vết đen, chính là mãi đang suy nghĩ, miệng mở rộng, kinh ngạc nhìn phía hình ảnh yếu diệu thoát tục kia xuất hiện.

Hạnh Hoa sân giống như đang có mưa, từng giọt rơi tí tách, hình ảnh thướt tha kia chỉ xuất hiện khi Hạnh Hoa trời mưa sao, kia quần trắng, áo đỏ sẫm, cùng bộ dạng mỹ nhân trong bức họa trân quý của hấn không mấy sai biệt.

Nhưng là, làm sao có thể đâu? Hay là hấn thật ra đang trong mộng?

Trong khoảng thời gian ngắn, hấn lại có chút nghi ngờ, không phân biệt rõ hình ảnh kia hiện tại là cảnh trong mơ, hay là sự thật.

Đột nhiên, tầm mắt của nàng nhìn sang phía hướng này, hấn không kịp dời đi tầm mắt, cứ như vậy cùng nàng mắt đối mắt, sau đó, nàng giống như mỉm cười một chút, hướng hấn hơi hơi quỳ gối khẽ chào, sau liền xoay người nhanh nhẹn rời đi.

Khi hình ảnh nàng biến mất trong tầm mắt, Doãn Thức Câu theo bản năng muốn đứng lên đuổi theo, thẳng đến hai chân truyền đến cảm giác vô lực, hấn mới nhớ tới, chính mình không đứng lên nổi.

A. Là sự thật.

Thật sự là buồn cười, cũng đã ba năm rồi, hấn thế nhưng bởi vì thấy một cái ảo ảnh, mà đã quên việc thiết thân như vậy!

Không, giai nhân kia không phải ảo ảnh, điệu bộ nàng linh động hơn trong bức họa, càng thêm xinh đẹp, ánh mắt kia, cái mỉm cười kia, cái giơ tay nhắc chân kia thật sinh động, hấn cảm giác được rất rõ ràng, nàng là thật!

Như vậy nàng là ai? Tại sao lại xuất hiện ở trong viện của hấn? Vì sao. tương tự như trong bức tranh mỹ nhân vậy?

“Đại ca?” Doãn Thức Hoa khẽ gọi, nhặt lên bút lông rớt trên sổ sách, tránh cho tình hình tai nạn mở rộng, hấn phải tốn công viết lại một lần.

Doãn Thức Câu lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn Nhị đệ, há miệng thở dốc muốn nói cái gì, lại nhắm lại.

“Làm sao vậy? Là sổ sách phẩm hương phường có vấn đề sao?” Doãn Thức Hoa hỏi: “Là tiền bạc tính không đúng sao?”

“Không, không phải, sổ sách không thành vấn đề.” Hấn lắc đầu. “Thức Hoa, người mới vừa rồi có thể có thấy.” Nói một đoạn. Hấn bỗng nhiên nghĩ có thể hỏi như thế nào?

Thức Hoa cùng Thức Kiều là biết hấn vẽ một bức họa mỹ nhân, là bảo bối cực kỳ trân quý, ngay cả bọn họ muốn nhìn, hấn cũng không đồng ý.

Nếu hấn hỏi Thức Hoa có nhìn thấy hay không Hạnh Hoa tiên tử mới vừa rồi đứng dưới tàng cây giống như trong bức tranh của hấn..., Nhị đệ nhất định sẽ lập tức gọi đại phu tới cửa, nhưng lúc này khám là không là thân mình của hấn, mà là đầu của hấn .

“Thấy cái gì?” Doãn Thức Hoa nghi hoặc.

“Không, không có gì.” Hấn suy tư trong chốc lát, mới nói: “Trong trang có khách sao?” Khí chất của nàng không giống như là người trong trang, cho nên rất có thể là khách trong trang.

“À! Đúng, thiếu chút nữa đã quên rồi.” Doãn Thức Hoa đột nhiên nhớ tới. “Hơi sớm trước, Đàm Tam cô nương đã tới, vốn tưởng y theo ý tứ của đại ca đem nàng an bài ở tại Lan viện, nhưng sau lại đổi thành Hà viện.”

“Vì sao?” Hần nghi hoặc, Hà viện ngay tại cách vách, tuy nói từng cái sân đều là độc lập, diện tích cũng rộng lớn, cho dù là “cách vách”, vẫn có một khoảng cách không nhỏ, nhưng vì sao là Hà viện?

“Đàm Tam cô nương nói nàng thích Hạnh Hoa, sơn trang chúng ta trừ bỏ chính viện chỉ có vài cây, chính là Hạnh viện đại ca có rất nhiều cây hạnh, ta nghĩ Đàm cô nương đương nhiên không thể vào ở Hạnh viện, vì thế liền an bài nàng ở tại Hà viện, cũng là có thể ngắm hoa.”

Đàm Tam cô nương cũng yêu Hạnh Hoa sao? Tựa như Hạnh Hoa tiên tử của hần.

Đột nhiên, trong lòng Doãn Thức Câu chấn động, chẳng lẽ mới vừa rồi Hạnh Hoa tiên tử, chính là.
Đàm Tam cô nương? !

“Thức Hoa, Đàm Tam cô nương mặc trang phục quần trắng, xiêm y đỏ sẫm sao?” Hần thử hỏi.

Doãn Thức Hoa nghiêng đầu suy nghĩ một chút. “Lúc sớm trước xem qua hình như vậy, như thế nào? Đại ca đã gặp qua Đàm Tam cô nương rồi?”

Quả nhiên là nàng!

Trong lòng hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, hần trăm triệu không dự đoán được, Đàm gia Tam cô nương nhưng lại là mỹ nhân có cùng bộ dạng với mỹ nhân trong bức họa giống nhau như vậy, nếu hần sớm biết rằng như vậy..., liền. . .

Suy nghĩ một chút. Liền như thế nào?

Nếu biết được Tam đệ Thức Kiêu đối Đàm gia Tam cô nương có ý, hần này làm đại ca, đương nhiên biết làm chủ, chẳng lẽ sớm biết rằng như vậy..., hần sẽ không để ý tới cảm giác Thức Kiêu sao?

Bỏ qua một bên suy nghĩ trong lòng phức tạp hỗn loạn, Doãn Thức Câu biểu tình so với bình thường lại lạnh hơn.

Bất kể như thế nào, hần sẽ làm cho Thức Kiêu ôm được mỹ nhân về, cho dù Đàm Tam cô nương kia cùng người trong bức họa hần yêu thương nhiều năm cơ hồ một bộ dáng, hần cũng phải làm chuyện này như không.

Nói sau, bằng bộ dáng hần như thế này, cũng không xứng đôi với mỹ nhân!

Mỹ nhân, nên hợp với Thức Kiêu hoặc Thức Hoa như vậy, có năng lực bảo hộ nàng mới được.

“Nếu Đại ca cảm thấy Đàm cô nương ở tại Hà viện không ổn, ta sẽ an bài nơi khác.”

“Không cần.” Doãn Thức Câu khôi phục đạm mạc, nhẹ giọng đánh gãy Nhị đệ. “Khiến cho nàng vẫn ở chỗ đó đi.”

“Đại ca, ý nguyện của người so với Đàm cô nương quan trọng hơn, nếu đại ca không thích, ta sẽ cùng Đàm cô nương nói rõ ràng.”

“Ta không sao cả, người tới là khách, nếu nàng là cô nương Thức Kiêu yêu thích, ta sẽ bao dung nhiều chút, nghĩ đến trong viện ngắm hoa cũng không sao, bất quá nhớ rõ chuyển lời Đàm cô nương đừng tiếp cận lâu chính.”

Doãn Thức Hoa gật đầu, đáy mắt lóe tia sáng rọi không rõ. “Ta sẽ chuyển lời.”

Mà Doãn Thức Câu tâm tư đang không thể tập trung, cũng không có phát hiện.

“Thức Kiêu đâu?”

“Ta tạm thời đem hần dẫn dắt rời đi, vừa vặn phẩm hương phòng xảy ra một chút việc, ta kêu Kiêu đi xử lý.”

“Chuyện gì?” Doãn Thức Câu nhú mi. Phẩm hương thường là hiệu buôn thuộc Bích Liễu sơn trang, chuyên mua bán lá trà, hơn nữa là các loại lá trà nổi tiếng của Bích Liễu sơn trang tự trồng tự chế.

“Phẩm hương thường phải tới thông báo, một vị thương nhân theo Giang Nam đến đây, kiên trì muốn mua vãn đỉnh trà, phải rất nhiều thủ hạ vây quanh phẩm hương thường, nếu mua không được sẽ không rời đi, tính làm cho phẩm hương thường không có cách nào khác phải bán.” Doãn Thức Hoa không thể không khẩn trương thuật lại.

“Người kêu Thức Kiêu đi xử lý chuyện này, căn bản chính là tính giết gà dọa khỉ sao?” Hắc lắc lắc đầu, thay người kia nháo sự một phen đồng tình nước mắt. “Người nọ xác nhận lần đầu tới Hàm Dương sao?” Chỉ có chưa từng cùng Bích Liễu sơn trang bàn bạc làm ăn mới sẽ như vậy không biết sống chết, gặp phải bọn họ.

Doãn Thức Hoa chẳng hề để ý nhún vai. “Hắn là như vậy, ta không biết rõ ràng lắm.”

“Thức Hoa, người cũng đi qua đi, cũng không thể để cho Thức Kiêu gây ra án mạng.” Mặc dù đối với cách đập phá trước đây, nhưng là đừng đem sự tình trở thành lớn.

“Đã biết, ta chờ một chút liền đi qua.” Doãn Thức Hoa gật đầu.

“Không cần chờ một chút, bây giờ lập tức đi qua, sổ sách thẩm tra xong, hóa đơn đã thẩm tra tốt, sẽ cho Sông Dung trước đem trở về trưởng phòng, sau khi người trở về lại xử lý.”

“Vây phiền toái đại ca.”

“Nhanh đi, xử lý tốt sau đem Thức Kiêu cùng nhau về, làm cho hắn. . . .” Doãn Thức Câu ngừng một chút, mới tiếp tục nói: “Cùng Đàm Tam cô nương trông thấy mặt, nhớ rõ đừng làm cho Thức Kiêu biết tính toán của ta.”

“Tốt, ta đi đây.” Doãn Thức Hoa xoay người vội vàng rời đi.

Nhìn Nhị đệ bước đi như bay, kinh công bay vút chỉ thấy bóng lưng, tay Doãn Thức Câu không tự giác sờ sờ chân của mình, cho đến khi không thấy bóng dáng Nhị đệ, mới thu hồi tầm mắt.

Từ nhỏ, trong bọn họ tam huynh đệ, có lẽ bởi vì hắn là trưởng tử, đặc biệt cùng cha thân cận, trong cảm nhận hắn cha vẫn là anh hùng, bởi vậy, cho dù sau lại vâng theo di ngôn mẫu thân, tam huynh đệ chưa từng giao thiệp với giang hồ, sửa đường mà theo thương nhân, nhưng một thân võ công là cha truyền thụ cho bọn họ, bọn họ vẫn như cũ chăm chỉ luyện công, không một ngày bỏ qua, giống nhau có thể tạ này nhớ lại cha, cũng có thể chứng thật trong lòng hắn là anh hùng chân chính vẫn tồn tại.

Nhưng hôm nay, hắn lại buông tha cho luyện võ, loại cảm giác này thật giống như. Hắn vứt bỏ cha giống nhau.

Than khẽ, hắn một lần nữa cầm bút, tiếp tục lật xem sổ sách, một bên sử dụng bàn tính tính toán tiền bạc, một bên thẩm tra trưởng mục.

Không lâu, một quyển sổ sách thẩm tra xong, hắn đem sổ sách đã thẩm tra tốt chất lên một ít sổ sách khác, ai ngờ sơ sẩy một cái, hai chồng sổ sách cao lập tức đổ, còn thuận tiện làm ngã một bên công văn xếp như núi, nháy mắt sổ sách và công văn một bàn rơi tứ tung trên đất.

Hắn vội vã tưởng đỡ lại, lại không cẩn thận quét đến bàn tính trên bàn, bàn tính bay xuống, theo lực đạo rơi xuống trượt ra xa mấy trượng.

“Sông Dung!” Hắn hô người hầu bên người muốn hắn đến hỗ trợ thu thập, trong chốc lát mới nhớ tới, hắn đã bảo Sông Dung đi làm việc khác.

Doãn Thức Câu đành phải khom người trước lược lại các sổ sách công văn rơi ngay tại chỗ hắn, như thế rất tốt, không chỉ có cái chưa xem qua cùng cái chưa xem qua cũng rơi xuống tất cả đều xen lẫn vào nhau, lại phải dùng nhiều thời gian phân loại lại, chỉ là nhìn bàn tính rơi ở khoảng cách xa như vậy, hắn thở dài nghĩ, cho dù hắn đem hai tay cánh tay nổi lại cũng sờ không đến.

Hiện phải làm sao bây giờ? Công việc trên bàn còn một đồng, đơn giản là rút bàn tính, khiến cho hắn khoanh tay đứng nhìn không có cách nào khác!

Trùng mắt nhìn bàn tính thanh thoi nằm trên mặt đất, tay nắm chặt thành quyền đặt ở trên đùi, Doãn Thúc Câu bởi vì chính mình vô năng cảm thấy tức giận!

Thở dài, đang muốn mạo hiểm vận khí lực, di động ghế dựa, lại đột nhiên thấy một đôi giày thêu đứng ở chỗ bàn tính, tiếp theo một cái tay mềm tinh tế cầm lấy bàn tính.

Tầm mắt của hắn đi theo bàn tính mà hướng lên, nhìn thấy dáng người đẹp dễ trang phục quần trắng, áo đỏ sẫm, sau đó xem ra mang theo linh động cười yếu ớt, sáng trong ánh mắt mang vẻ đặc ý.

Trong lòng có một chấn động kịch liệt, thần trí nháy mắt đột nhiên có chút choáng váng, trong khoảng thời gian ngắn hắn như ngừng hô hấp, người ngây ra.

Là nàng!

2. Chương 2

Đàm Chiêu Quân cầm bàn tính, mỉm cười nhẹ nhàng tiến lên trước, cố ý không đem bàn tính đặt lên bàn, mà trực tiếp đưa cho hắn.

“Bàn tính của người.” Nàng nói rồi chờ hắn tiếp nhận.

Doãn Thúc Câu phục hồi tinh thần lại, tay đưa ra tiếp nhận bàn tính, tầm mắt cũng chặt vật dời đi.

“Cô nương đến Bích Liễu sơn trang làm khách, chẳng lẽ không có người báo cho cô nương biết, nếu Hạnh viện chưa gọi đến thì không được bước vào sao?” Hắn giả bộ lạnh lùng, che dấu tim chính mình đập quá nhanh không khống chế được.

“Không có nha, Doãn nhị thiếu gia chỉ nói mời ta tùy ý, không có gì ngăn trở hay cấm đoán, cho nên ta liền tùy ý đi dạo.” Về mặt nàng đơn thuần chỉ lắc lắc đầu, phảng phất không muốn nghe biết ý chỉ trích trong lời nói của hắn. “Ta được mời đến quý trang, ở tạm ở Hà viện kế cận, bởi vì thấy bên này Hạnh Hoa nở đẹp quá, chỉ muốn ngắm hoa, đi tới đi tới, bất tri bất giác bước đến nơi này.”

“Muốn ngắm hoa, thì ở trong vườn là được, sao lại tự tiện xông vào trong phòng, đây không phải phép ứng xử đúng đắn khi làm khách?” Hắn trêu chọc.

“Bởi nghe thấy tiếng kêu ta mới bước vào, thật ra chỗ này của người không thể đến sao?” Đàm Chiêu Quân cố ý dùng giọng điệu thất vọng nói, thừa dịp hắn không có nhìn nàng, một đôi mắt đẹp trộm nhìn mặt hắn.

Dọc theo con đường này, nàng cũng không phải rảnh rỗi như vậy thanh thoi đến Hàm Dương chơi, mà bởi vì Bích Liễu sơn trang phí nhiều công sức thu mua tất cả giấy nợ của Đàm gia, còn chỉ đích danh muốn “Đàm Tam cô nương” tự mình tiến đến thương lượng, hiển nhiên chính là hướng về phía nàng.

Như vậy vô tình lại hợp với toan tính của nàng, dù sao nàng vốn quyết định chính mình tự xử lý việc nợ nần, nếu bọn họ chỉ định người là đại tỷ hoặc nhị tỷ, ngược lại nàng mới phiền não.

Vì thế, sau khi nhận được thư báo bình an của nhị tỷ, nàng chỉ mang theo vẻn vẹn tỳ nữ bên người – Thu Phong liền xuất phát.

Tuy rằng không biết vị Doãn trang chủ này làm như vậy có mục đích gì, nhưng đối với đối thủ sắp đối mặt, đương nhiên nàng sẽ thăm dò tin tức xung quanh, gọi là biết người biết ta, trong lòng có một chút chủ ý, mới có thể biết được nên đối mặt như thế nào.

Cũng bởi vậy, nàng cũng đã thăm dò không ít tin tức, đồng dạng, cũng nghe được rất nhiều lời đồn đãi.

Nghe nói, Bích Liễu sơn trang từng là võ lâm thế gia danh chấn giang hồ, đương gia chủ tử đời trước – Doãn Thiên Bạch chính là một thiếu niên anh hùng, liên tiếp hai nhiệm kỳ đảm nhận chức minh chủ võ lâm, thế nhưng anh hùng lại không sống thọ, năm ấy mới ba mươi chín tuổi vốn được nhờ hòa giải một trận tranh

cải võ lâm bất hạnh rơi xuống núi mà chết, ngay cả thi thể cũng không tìm được, lưu lại ba người con trai, lúc đó trưởng tử Doãn Thúc Câu chỉ mới mười lăm tuổi.

Từ đó về sau, Bích Liễu sơn trang một tay do Doãn phu nhân tự mình lao lực lo liệu, nuôi lớn ba người con trai, khi bước ra giang hồ, tuy rằng nhân sĩ giang hồ phần lớn đối với bọn họ có kính nể ba phần, bất quá mấy năm gần đây giang hồ loạn lạc, bởi vì minh chủ võ lâm Doãn Thiên bạch đời trước chưa công hiến cho võ lâm đồng đạo sự tình lớn lao nào do đó đối với Bích Liễu sơn trang thiếu vài phần tôn trọng.

Doãn gia tam huynh đệ lại ngoài ý muốn mọi người, chưa từng gia nhập giang hồ, nhưng lại trên thương trường thành lập một thế lực mạnh mẽ khác, trong đó ngành sản xuất trà của Bích Liễu sơn trang lại kiếm lợi nhiều nhất, có nhiều sáng tạo độc đáo, sản phẩm danh tiếng tốt, làm cho Bích Liễu sơn trang trở thành đại thương gia đứng đầu sáu phủ ở Thiểm Tây.

Chỉ tiếc, ba năm trước đây xảy ra tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn, khiến Doãn phu nhân chết, bản thân trưởng tử Doãn Thúc Câu bị trọng thương, từ đó, Bích Liễu sơn trang thứ tử Doãn Thúc Hoa cùng con trai thứ ba Doãn Thúc Kiêu trở thành chủ sự, Doãn Thúc Câu chưa từng tái xuất hiện trước mặt mọi người.

Có lời đồn nói, Doãn Thúc Câu bị tàn phế, khuôn mặt bị hủy, bởi vậy tính tình thay đổi lớn, đem chính mình nhốt trong phòng không gặp người.

Cũng có lời đồn nói, Doãn Thúc Câu thương thế quá nặng, trở thành người bại liệt, tê liệt ở giường không thể nhúc nhích.

Còn có lời đồn nói, huynh đệ sinh đôi Doãn Thúc Hoa cùng Doãn Thúc Kiêu nhân cơ hội này đoạt quyền, đem huynh trưởng bị trọng thương giam lỏng.

Cuối cùng thậm chí có lời đồn nói, kỳ thật Doãn Thúc Câu đã sớm chết.

Hiện tại xem ra, nàng cuối cùng cũng biết lời đồn nào là thật, nào là giả. Diện mạo Doãn Thúc Câu không có vấn đề gì, nhưng thật ra cặp chân kia, hẳn là bị phế đúng vậy.

Nghe nói, Doãn gia thứ tử cùng con trai thứ ba là song sinh, diện mạo rất giống nhau, mà nghe bên ngoài nói hẳn không tuần mỹ giống song sinh, mà là uy vũ mạnh mẽ, anh khí bừng bừng.

Đối với Đàm Chiêu Quân mà nói, từ nhỏ đã nhìn diện mạo người trong nhà quá mức tinh xảo đẹp đẽ, nên với vẻ tuần mỹ của Doãn Thúc Hoa, nàng lại cảm thấy không hề đặc sắc gì đáng nói, ngược lại bộ dáng Doãn Thúc Câu này lại vô cùng anh tuấn so sánh với vẻ đẹp duyên dáng của nàng hợp hơn.

Đáng tiếc tính tình của hắn có điểm lạnh lùng, thái độ có chút không tốt . . . Được rồi, là phi thường không tốt, bất quá không quan hệ, những điều này là có thể cải thiện được.

” Thời gian về sau cô nương làm khách trong trang, có thể đến viện này ngắm hoa, nhưng xin đừng vào trong nhà.” Doãn Thúc Câu cố gắng nói bằng giọng lạnh lùng lạnh nhạt, tay bận rộn sắp xếp lại đồng hồ sách và công văn trên bàn, bắt buộc tầm mắt của mình cố định ở trên mặt bàn, không muốn hướng nhìn đến nàng xem xét.

Nhưng hắn lại cảm giác được ánh mắt của nàng giống hai mũi tên nhọn nhắm thẳng vào người hắn, không phải bởi vì ánh mắt của nàng lợi hại, mà là cảm giác hắn đối với nàng quá mức sâu sắc.

Nàng đang nhìn cái gì? Nhìn hắn một đại nam nhân làm sao lại bị một cái bàn tính làm khó sao?!

Một loạt cảm giác khó khăn xuất hiện, làm hắn lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.“Đàm cô nương, người nên ly khai.”

“Nguyên lai Doãn trang chủ biết ta là ai nha!” Đàm Chiêu Quân trêu chọc cười khê, làm như không nghe thấy lệnh đuổi khách của hắn, ngược lại đi đến bàn, đem một đồng hồ sách công văn rút ở đây nhặt lên chuyển đến tay hắn.

Bởi vì động tác nàng rất tự nhiên, cũng quá mức đương nhiên, trong khoảng thời gian ngắn Doãn Thúc Câu thể nhưng cũng không có phát hiện không đúng, rất thuận tay nhận từng cái.

“Là ta ời Đàm cô nương đến sơn trang làm khách, sao lại không biết cô nương là ai.” Hắn như trước lạnh giọng nói.

Đàm Chiêu Quân một bên giúp hấn sắp xếp lại hỗn loạn trên bàn sách, một bên mở miệng giống như nói chuyện phiếm. “Ta có vấn đề, không biết có nên hỏi hay không?”

Thân mình Doãn Thức Câu phút chốc cứng đờ. Là muốn hỏi chân hấn như thế nào tàn phế sao? Dù sao có thể mở miệng như vậy, không phải là tự biết hỏi như vậy là muốn hỏi đối phương vấn đề người ta không nghĩ trả lời?

“Nếu ta nói, Đàm cô nương có câu hỏi có nghi ngờ như vậy, cũng đừng hỏi nữa sao?”

“Này. . . . Ta còn phải hỏi.” Nàng nhún vai cười.

“Một khi đã như vậy, có cần hỏi thêm câu hỏi đó nữa không?” Hấn lạnh lùng trào phúng.

“Được rồi! Vậy y lời Doãn trang chủ nói, sau này ta sẽ không hỏi lại “có nên hay không”, mà có vấn đề liền trực tiếp hỏi.”

Hấn có nói như vậy sao?

Doãn Thức Câu rốt cục nhìn không được đem ánh mắt miết hướng nàng, ai ngờ vừa vận nàng lại vẫn chưa dời đi tầm mắt, nhìn thấy đáy mắt nàng không che dấu chút nào ý trêu chọc, càng thêm chặt vật vì thái độ chính mình đối với nàng không tốt.

“Đàm cô nương có vấn đề gì cứ hỏi đi!” Hấn bỏ qua một bên mắt, không muốn nhìn thẳng vào mắt nàng. Hai ánh mắt chạm nhau nhưng ánh mắt của nàng lại rất thẳng và mạnh mẽ, giống như muốn xuyên thủng qua lớp ngụy trang của đối phương, làm cho người ta. . . . run sợ.

Dù sao cho dù hấn không nói, chỉ cần nàng đợi thêm mấy ngày nữa, lời đồn đãi bên ngoài cũng sẽ truyền vào trong tai nàng.

“Doãn trang chủ biết được tình cảnh của Đàm gia ta trước mắt không?” Đàm Chiêu Quân thuận tay đem một quyển sổ sách cuối cùng thu thập xong, liền đứng dậy tiến đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Doãn Thức Câu ngẩn ra. Như thế nào ... việc nàng muốn hỏi là chuyện này sao?

Không tự giác lại gương mặt nhìn nàng, chống lại cặp mắt sáng kia, trong lòng lại là một trận run rẩy. Từ trước đến nay hấn vẫn rất kiêu ngạo là luôn tự chủ được, nhưng bây giờ chỉ cần thấy nàng thôi, thì sự bình tĩnh cùng sự tự chủ tất cả đều không cánh mà bay rồi, tựa như một cọng lông nhỏ dễ dàng bị gió thổi bay.

“Đương nhiên.” Hai tay của hấn giao nhau chống cằm, cố giữ vững trấn định.

“Một khi đã như vậy, vì sao Doãn trang chủ lại phiêu lưu dám đắc tội với Tể tướng Chu Lệ, phải biết rằng trong tình huống này, thời kì này càng không nên có quan hệ gì với Đàm gia, mà hiện tại lại đã thu mua tất cả giấy nợ của Đàm gia?”

Doãn Thức Câu nhìn nàng, vốn là tính muốn nàng cùng Thức Kiêu ở chung một thời gian, hấn tin tưởng với điều kiện của Thức Kiêu, không có cô nương nào không vui thương hấn, đến lúc đó sẽ cùng nàng ra điều kiện, hấn là chuyện dễ dàng, bất quá. . . .

Hấn thả tay xuống, ngón trở gõ nhẹ trên mặt bàn, trong chốc lát mới gật gật đầu.

“Vốn tưởng an bài một thời gian nữa mới thảo luận với người, bất quá người đã tự động đề cập đến chuyện này, vậy hiện tại nói luôn đi.” Hấn hít một hơi thật sâu. “Về nợ nần của Đàm gia, chúng ta có thể một bút xóa bỏ.”

“Điều kiện đâu?” Nàng hỏi thẳng, biết rõ đồ trong thiên hạ không có gì cho không.

“Điều kiện là. . . .” Doãn Thức Câu nhìn nàng, há mồm rồi lại ngậm lại, cái điều kiện kia sớm đã được quyết định, thế nhưng đến lúc này lại chậm chạp không nói nên lời. “Điều kiện là. . . .”

“Doãn trang chủ?” Đàm Chiêu Quân có chút nghi ngờ nhìn hấn. Hấn tựa hồ. . . . khó có thể mở miệng?

Nàng không hiểu, bọn họ không phải là vì “Điều kiện” này mới phải bỏ một số tiền lớn đến thế kia sao? Vì sự tình gì mà đến lúc này, hấn lại dường như không thể mở miệng được, thật là rất kỳ quái đi!

Doãn Thức Câu trong lòng rất là ảo não, vì chính mình lâm trận lại lùi bước. Hắn biết rõ là vì cái gì, không phải bởi vì chính mình có tư tâm sao? Cũng bởi vì biết nguyên nhân, cho nên hắn mới càng thêm ảo não.

“Đàm Tam cô nương chưa gặp qua Tam đệ ta, phải không?” Hắn lại hít vào một hơi, mới mở miệng một lần nữa.

“Là chưa gặp qua.” Cùng lão Tam Doãn Thức Kiêu có liên quan sao?” Bất quá nghe nói Doãn Tam Thiếu gia cùng nhị Thiếu gia là cặp song sinh, diện mạo rất giống nhau như cùng một khuôn mẫu khắc ra.”

“Đúng vậy, Thức Hoa và Thức Kiêu rất giống nhau, cho nên, người gặp qua Thức Hoa, đại khái sẽ biết bộ dáng Thức Kiêu như thế nào rồi, Đàm cô nương cảm thấy. . . . như thế nào?”

“Doãn trang chủ là nói?”

“Đàm cô nương cảm thấy Tam đệ ta như thế nào?”

“Ta cũng chưa gặp qua Doãn Tam Thiếu gia, mà ta cho rằng, nếu chỉ biết diện mạo của một người, cũng không thể phán định người kia “như thế nào.” Chỉ cần xem thái độ của hắn, cùng lúc nàng đại khái đã muốn đoán được điều kiện của người này là như thế nào. “Doãn trang chủ, có điều kiện gì cứ nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng lãng phí thời gian.”

Doãn Thức Câu phút chốc giận tái mặt. Lãng phí thời gian? Cùng hắn nói chuyện là lãng phí thời gian, phải không?

“Một khi đã như vậy, ta liền nói thẳng.” Hắn liền lạnh lùng nói. “Chỉ cần Đàm Tam cô nương gả cho Tam đệ ta, nợ nần Đàm gia liền một bút xóa bỏ.”

Đàm Chiêu Quân khẽ cười một tiếng, quả nhiên nàng đoán trúng.

“Thật có lỗi, Doãn trang chủ, ta không cho rằng giá trị ta rẻ như vậy.”

Nghe vậy, hắn nhíu mày. “Đàm Tam cô nương có biết tổng nợ nần của quý phủ là bao nhiêu không?”

“Hai mươi ba vạn sáu ngàn sáu trăm tám mươi hai lượng bạc.” Nàng tức giận định thần tự nhiên nói ra một chuỗi con số.

Doãn Thức Câu gật đầu. Hắn còn tưởng rằng nàng không biết Đàm gia thiếu bao nhiêu tiền sao!

“Cho nên Đàm Tam cô nương cho là giá trị của mình có thể cao hơn con số này sao?”

Đàm Chiêu Quân miễn cưỡng nhìn hắn liếc một cái. “Đây là đương nhiên.”

“Như vậy Đàm Tam cô nương thử nói giá xem?” Hai tay của hắn ôm ngực, trực tiếp hỏi rõ.

Nàng ngạo nghễ nói: “Vô giá, cho dù là hoàng đế, cũng mua không được ba nữ nhi của Đàm gia.”

“Phải không?” Doãn Thức Câu cười lạnh một tiếng. “Mỗi người đều có giá, chỉ là giá cả khác nhau, tùy người mua mà có giá tốt hay không tốt mà thôi.”

“Như vậy Doãn trang chủ giá lại là bao nhiêu?” Nàng hỏi lại.

“Ta?” Hắn tự giấu cười. “Vô giá.” Ý hắn nói là không hề có giá trị.

“Doãn trang chủ không phải nói mỗi người đều có giá đấy sao?” Đàm Chiêu Quân nhíu mi. Đáp án “Vô giá” này, dùng để thể hiện loại ý khẩu khí biểu tình tự giấu sao? Thật giống như “Vô giá” của hắn cùng “Vô giá” của nàng là hoàn toàn bất đồng.

Nàng là” Vật báu vô giá”, vậy hắn thì sao?

“Đàm Tam cô nương, hiện tại chúng ta đang thảo luận là giá của người, ít nhất, hiện tại người đang có khoản nợ khổng lồ là Đàm gia người, mà không phải ta.” Hắn không trả lời, chính là đem đề tài cần nói quay về. “Ta không ép người lập tức quyết định, ta cho người thời gian suy nghĩ ba ngày, đến lúc đó nếu đáp án của người vẫn không thay đổi. . . .”

“Đáp án của ta sẽ không thay đổi.” Nàng sẽ không vì tiền mà bán đứt cuộc đời của mình.

“Nói lời từ chối có quá nhanh không, tốt nhất người nên suy ngẫm lại trong ba ngày, nếu không đáp ứng điều kiện ta nêu ra, người biết sẽ có hậu quả gì đi, dù sao trước mắt, trừ bỏ người tự nhận mình có giá trị cao, nhưng trên thực tế không xu dính túi, căn bản không có khả năng hoàn lại khoản nợ khổng lồ này, đến lúc đó không biết ta sẽ dùng thủ đoạn gì để thu hồi khoản nợ của Đàm gia đâu?”

“Nhưng ta muốn trả nợ theo từng giai đoạn được không?”

Hắn cười lạnh lắc đầu. “Ta chỉ nhận hai phương thức trả nợ thôi, thứ nhất, chấp nhận điều kiện ta nêu ra, giấy nợ liền một bút xóa bỏ; thứ hai, trả một lần tất cả khoản nợ. Trừ bỏ hai phương thức này, tất cả các cách khác ta một mực cự tuyệt.”

Đàm Chiêu Quân trừng mắt nhìn hắn. Nói vậy chỉ muốn nàng bán đứt mình!

Không nói đến tình hình hiện tại của Đàm gia, cho dù qua được thời kỳ này, trong nhà cũng không thể có thể một lần xuất ra một khoản tiền khổng lồ như vậy!

“Không cần phải gấp gáp quyết định, ta cho người thời gian ba ngày, người có thể chậm rãi suy nghĩ.” Doãn Thức Câu cầm một quyển sổ mở ra, một lần nữa cầm bút. “Những gì ta muốn nói đã nói xong, còn có rất nhiều chuyện phải làm, Đàm cô nương có thể ly khai.”

Nàng tức giận vội vàng cãi lại. “Người nói xong, nhưng ta chưa nói xong!”

“Đàm Tam cô nương muốn nói cái gì nữa?” Để bút xuống, vẻ mặt hắn biểu tình như là nhấn nại khi đối phương cố tình gây sự.

“Tại sao là ta? Vì sao chỉ đích danh ta?”

“Nguyên nhân ta không thể nói cho người biết, ít nhất không thể từ ta thổ lộ, Đàm cô nương nếu muốn biết, có thể chính mình đến hỏi Thức Kiêu.” Nói xong, hắn lại rũ mắt xuống, không cho đáy lòng buồn bã hiện lên mặt.

Cho nên, vấn đề đẩy sang người Doãn Thức Kiêu là được rồi!

Đàm Chiêu Quân đại khái có thể đoán được, tám phần là Doãn Thức Kiêu không biết khi nào đã gặp qua nàng, sau đó không biết vì sao lại thích nàng, làm cho hắn – vị đại ca này biết được, liền thừa dịp Đàm gia gặp nạn mà xông vào, đúng lúc nắm được vận mệnh của Đàm gia.

Không hổ là đệ nhất thương nhân của sáu tỉnh Thiểm Tây, quả nhiên không gian không phải là thương nhân!

“Còn có vấn đề gì nữa sao?” Doãn Thức Câu hỏi.

Không cần nói rõ cũng biết là muốn đuổi khách.

“Không ... có!” Nàng cắn răng giận dữ nói.

“Nếu không có, xin mời Đàm cô nương rời đi, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm.” Cúi đầu, tầm mắt của hắn trở về sổ sách, ngay cả liếc nàng một cái đều không có, ý tứ rõ ràng là không muốn nói chuyện nữa.

Nàng tức giận cắn phẫn đứng lên, trừng mắt liếc mắt một cái, sau xoay người đi ra khỏi phòng.

Nhưng vừa đi ra khỏi sân, dọc theo đường mòn Hạnh Hoa rơi bay tán loạn trong mưa, bước chậm lại, Đàm Chiêu Quân đang phẫn nộ tâm tình cũng chậm chậm bình tĩnh lại.

Đây là lần đầu tiên nàng bị nam nhân xua đuổi, hơn nữa là hai lần liên tục, còn là cùng là một người, như vậy thật sự là quá khó nhìn!

Mang theo một chút không cam tâm quay đầu trừng nam nhân kia liếc mắt một cái, kết quả lại ngoài ý muốn chống lại tầm mắt hắn không kịp dời đi.

Tim lại nhảy nhót một chút, đột nhiên, nàng kiềm chế tức giận, cố ý cười gượng ra một lúm đồng tiền xinh đẹp, nâng bàn tay trắng nõn nhỏ bé lên hướng hắn quơ quơ, sau đó nhìn thấy hắn có chút không được tự nhiên cũng hướng nàng phát phát tay.

Ha! Nàng nhìn cười không được, không nghĩ tới hắn thế nhưng ngậy ngốc đáp lại, thật sự là rất thú vị!

Không hiểu sao cảm thấy như hòa nhau một – một, tâm tình nàng cuối cùng tốt lên một chút, xoay người bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Doãn Thức Câu nhìn theo nàng rời đi, sau cái tay đang quơ quơ phút chốc cứng đờ, lập tức nắm tay thu hồi, vì chính mình mới vừa rời giống như là đáp lại động tác của nàng, có chút quần bách vuốt mắt.

Đáng chết! Đều là bởi vì nàng đột nhiên cười với hắn đến sáng lạn như vậy, làm cho hắn quá mức kinh ngạc, mới có thể nhất thời vô ý mất hồn.

Có thể hồi tưởng lại thấy nụ cười vui vẻ cùng lúm đồng tiền xinh đẹp của nàng mới vừa rời, đôi mắt của hắn đang giận dữ lạnh lẽo bỗng nhiên lại ánh lên một tia ấm áp.

3. Chương 3

Đàm Chiêu Quân vừa mới bước ra Hạnh viện, thành linh ở góc khuất bỗng xuất hiện một bóng người, dọa nàng nhảy dựng, nháy mắt tiếp theo, á huyết của nàng đã bị điểm trúng.

“Đàm cô nương.” Doãn Thức Hoa gọi nhỏ, hướng nàng chấp tay lấy lễ. “Thật có lỗi, điểm á huyết của ngươi, ta sợ việc này hù ngươi, sợ làm ngươi hét chói tai.” Hắn ôn tồn giải thích.

Bình ổn nhịp tim, nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Doãn Thức Hoa xác định nàng cảm xúc ổn định. , ít nhất không nhìn thấy nàng còn kinh hách, mới giải huyết cho nàng.

“Ta không phải cô nương động một chút sẽ hét chói tai, cho nên, tốt nhất lần sau đừng có làm như vậy nữa.” Khi nói được, nàng lập tức trừng mắt nhìn hắn, nghiêm túc thanh minh.

Doãn Thức Hoa sững sốt, trong lòng rất kinh ngạc. Bộ dáng nàng so với mới vừa rồi , khí chất, khác xa nhau.

Đúng vậy, mới vừa rồi ở trong phòng đại ca, hắn đương nhiên cũng thấy nàng, đại ca khi bị hỏi sở dĩ giả ngu, tất nhiên là cố dụng ý.

Mà trước mắt vị cô nương Đàm Chiêu Quân này lại nghiêm túc lạnh nhạt, cùng với nữ tử mới vừa rồi ở Hạnh Hoa trong mưa xinh đẹp ngọt ngào, cách biệt một trời một vực, rốt cuộc người nào mới chân chính là nàng?

“Doãn nhị thiếu gia ngăn trở đường đi của ta, không phải là muốn xem ta ngăn người đi?” Đàm Chiêu Quân nhú mi. Mới vừa rồi bị đại ca của hắn chọc giận, giờ phút này nàng tuyệt không tưởng che dấu tâm tình của mình.

Doãn Thức Hoa lấy lại tinh thần, nhìn thấy nàng không che dấu chút nào ánh mắt phiền chán.

“Đàm cô nương, ngươi không biết là ta có bộ dạng tuấn mỹ tiêu sái sao?” Doãn Thức Hoa vẫn duy trì chiêu bài mỉm cười, bình thường thì mười người thì đã có thể mê đảo đến chín người – không phân biệt già trẻ, mà còn lại một người kia, thì lại là người mù.

Nhưng nàng chỉ liếc mắt một cái rồi hỏi “Doãn nhị thiếu gia cảm giác bộ dạng mình so với ta ai đẹp hơn?”

“Vấn đề này. Đàm Tam cô nương mỹ mạo rất ít không ai có thể không công nhận? Huống chi dung mạo của nam nhân so với nữ nhân là có khác biệt.”

“Ta lại thấy so ra ta đẹp hơn lại tuyệt không thua khí khái của nam nhân, hơn nữa từ nhỏ đến lớn hầu như mỗi ngày đều nhìn, cho nên Doãn nhị thiếu gia cảm thấy ta sẽ cho rằng dung mạo người như vậy là tuấn mỹ sao?” Đàm Chiêu Quân khoe miệng khinh thường nhếch lên. “Không cần ếch ngồi đáy giếng lâu, liền cho rằng vùng trời trên đầu kia chính là khắp thiên hạ, cho dù bản thân gặp không nhiều lắm, biết không rộng, cũng không cần vội vã như vậy bộc lộ ra sự không biết của mình, được không?”

Doãn Thức Hoa nghe vậy, không chỉ có không có...chút nào hờn giận, trong lòng ngược lại cảm thấy có chút vui vẻ cùng với vạn phần chờ mong. Nếu Đàm Chiêu Quân đối với gương mặt này của hắn cũng hoàn toàn không có cho hắn một tia “Đặc biệt đãi ngộ”, như vậy kế hoạch của hắn và Kiều có lẽ có thể thành công nhưng cũng nói không nhất định. Chỉ cần có thể thuyết phục được nàng.

“Nếu Doãn nhị thiếu gia không có việc gì, ta phải đi.” Thật sự là nhàm chán! Nàng hiện tại tin tưởng, lời đồn đãi từ ba năm trước đây, Bích Liễu sơn trang do cặp con song sinh làm chủ sự tuyệt đối là giả dối! Đến giờ phút này càng tin tưởng rằng cặp con song sinh này chính chỉ phụ trách đi ra ngoài xuất đầu lộ diện, bán ra da mặt thôi, người chủ trì chân chính vẫn như cũ là Doãn Thức Câu lui ở phía sau màn, nếu không Bích Liễu sơn trang đã sớm ngã.

“Đàm cô nương xin dừng bước.” Doãn Thức Hoa đột nhiên nhanh gọi nàng lại. “Chúng ta có việc muốn cùng với Đàm cô nương thảo luận, có thể đi theo ta không?”

“Chúng ta?” Đàm Chiêu Quân khẽ nhếch lông mày. Cho nên, trong đó có thêm một người là Doãn Thức Kiều kia nữa sao?

“Ta cùng Kiều.”

Tốt lắm, nàng cũng đang muốn cùng Doãn Thức Kiều “hảo hảo” nói một chút.

“Dẫn đường.” Ở Hạnh viện nàng đã bị đại ca chọc giận, cho nên bọn họ đành phải chịu sự bức bối cùng gương mặt lạnh như tiền của nàng.

Doãn Thức Hoa dẫn nàng đi vào Trúc viện nơi hắn ở, vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy trong phòng ngồi sẵn một vị nam nhân có bộ dạng giống như đúc hắn.

Nói vậy đây chính là Doãn Thức Kiều .

“Mời ngồi.” Doãn Thức Hoa khách khí nói, sau đó đi đến bên cạnh đệ đệ ngồi xuống.

Đàm Chiêu Quân ngồi xuống phía đối diện bọn hắn, xong nhìn sang phía Doãn Thức Kiều đang đánh giá nàng.

Đột nhiên, nàng cảm thấy có chút kỳ quái, trong mắt hắn, nàng chỉ nhìn thấy sự đánh giá, dò xét, giống như là đang đánh giá giá trị của nàng, không thấy được cảm xúc gì giống như là “Thích” hay đại loại như vậy.

Sự tình giống như có điểm gì là lạ.

Ba người đều không có mở miệng, sau khi có người hầu mang trà lên, Doãn Thức Hoa lập tức cho lui mọi người, trong phòng lúc này chỉ còn lại có ba người bọn hắn.

Đàm Chiêu Quân cũng bảo trì bình thần, bưng lên tách trà thơm mới vừa rồi được đưa lên, tinh tế nhấp nhấp.

Ah, trà ngon. Nàng thỏa mãn nhắm mắt lại, thưởng thức hương cùng mỹ vị của trà đọng lại trong miệng. Đã lâu không uống đến trà ngon như vậy rồi, hơn nữa mùi vị kia giống như đã từng quen biết.

A. Nàng nghĩ tới! Trà nàng này từng được ở chỗ một người bạn giang hồ uống qua một lần, khi đó nàng còn muốn xin chút trà này mang về nhà, lại bị người bạn luôn luôn hào phóng này khéo léo từ chối rồi nói trà này ngàn vàng khó mua, nàng kia nói nàng cũng thật vất vả mới xin được có ba lượng, pha trà mời nàng nhấp nhấp đã là bạn tốt tri kỷ lắm mới có đãi ngộ như vậy, tha lỗi cho nàng không thể phân cho được nữa.

Không nghĩ tới Bích Liễu sơn trang lại hào phóng như thế, pha trà đắt tiền như vậy mời khách.

“Xin hỏi, đây là trà gì?” Mở mắt ra, nàng nhẹ giọng hỏi.

“Vân đỉnh trà.” Doãn Thức Hoa vì nàng giải đáp.

“Gì? Đây là Vân đỉnh trà?” Nàng càng thêm kinh ngạc. Tên trà này, không phải là nàng đáp ứng anh em kết nghĩa của nàng – Quỷ Đầu Con phải tìm giúp mua cho hắn sao?

“Đúng vậy, trà này chính là đặc sản của Bích Liễu sơn trang – Vân đỉnh trà, chỉ cung ứng cho người trong nhà hoặc tặng cho bạn tri giao dùng để uống mà thôi.” Doãn Thức Hoa nói, trong giọng nói không khỏi không mang sự kiêu ngạo.

Đàm Chiêu Quân ngẩn người, “Người muốn nói, trà này bên ngoài mua không được?”

“Đúng vậy, cho dù có bạc cũng mua không được.”

Đáng giận! Nàng chỉ biết Quý Đầu Con kia khôn khéo thật sự, làm sao có thể làm chuyện lỗ vốn được!

Một nàng muốn hắt làm một cái mặt nạ da người mang về bị phỏng da thật, lại chỉ muốn nàng đến Hàm Dương mua một cân Vân đỉnh trà mang về là được thì nàng còn cảm kích mà nói nàng sẽ mua thêm mấy cân cho hắt, không nghĩ tới loại này trà là loại trà vô cùng trân quý căn bản là có bạc cũng mua không được.

Hiện tại nàng cuối cùng đã hiểu, lúc ấy nghe nàng nói như vậy thì Quý Đầu Con kia cười quỷ dị là có ý gì.

Hiện tại cái mặt nạ kia trên có vết sẹo do bị phỏng, dịch dung dùng là da thật, nàng đã đưa cho nhị tỷ dùng rồi, điều này làm nàng thật sự phiền não.

“Như thế nào? Trà này. không hợp vị Đàm cô nương sao?” Nhìn ra nàng khác thường, Doãn Thức Hoa hỏi.

“Không, đây là trà ngon.” Đàm Chiêu Quân vui lòng ca ngợi, nhân nhả nghĩ thưởng thức trà còn việc giao dịch với Quý Đầu Con có thể chậm đã, trước giải quyết vấn đề trước mắt này đã.

Hai huynh đệ nhìn nhau, thấy nàng bảo trì được sự bình thản như vậy tựa như có chút ngoài ý muốn.

Lại đợi một lát, Doãn Thức Hoa nhin không được mở miệng trước. “Đàm Tam cô nương không hỏi có chuyện gì sao?”

Buông tách trà tinh xảo, nàng giương mắt nhìn hai người.

“Nếu Doãn nhị thiếu gia đặc biệt chặn đường ta, nhất quyết mời ta tới đây, tự nhiên sẽ chủ động nói, ta cần gì phải hỏi?” Nàng đùa cợt cười khê.

“Được rồi, chúng ta liền nói thẳng.” Doãn Thức Hoa gật đầu. “Về nợ nần của Đàm gia, chúng ta có thể một bút xóa bỏ.”

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân nhin không được bật cười.

“Có cái gì buồn cười ?!” Doãn Thức Kiêu cuối cùng mở miệng, giọng điệu mang vẻ không kiên nhẫn, ánh mắt lại thể hiện sự phiền chán.

Nàng nhú mày. Nghe đến đây, nàng xác định trăm phần trăm, Doãn Thức Kiêu hoàn toàn không có ý với nàng, thậm chí rất có thành kiến với nàng, một khi đã như vậy, vì sao Doãn trang chủ lại muốn nàng gả cho hắt?

Huynh đệ bọn họ có cừ oán sao? Mà nàng lại bị cuốn vào tranh chấp giữa huynh đệ bọn họ sao?

Như vậy việc này càng không thể giải thích được nghi vấn “Tại sao là nàng”.

“Kiêu, để ta nói.” Doãn Thức Hoa đột nhiên đặt tay lên đệ đệ mình âm giọng trấn an, nhất quyết ngăn không cho hắt nói tiếp.

Doãn Thức Kiêu trừng liếc nàng một cái, nhưng cũng nghe lời im lặng, không nói nữa.

“Đàm cô nương vì sao mà cười?” Doãn Thức Hoa khách khí hỏi.

“Ta cười là vì cái câu Doãn nhị thiếu gia mới vừa nói kia, trước đó ta lại đã được nghe từ miệng đại ca các người, không sai một chữ.” Đàm Chiêu Quân cũng không giấu diếm, kỳ thật nàng cảm giác được, đáng lẽ cặp song sinh này hắt cũng phải biết chuyện này mới đúng chứ.

“Chúng ta biết đại khái đại ca ta đã nói gì với người.” Hắt quả nhiên gật đầu. “Đại ca của ta lấy điều kiện người phải gả cho Kiêu để xóa bỏ toàn bộ nợ nần, đúng không?”

“Đúng vậy, hẳn cho ta thời gia ba ngày suy nghĩ.” Nàng nhợt nhạt cười nhạt.

Doãn Thức Kiều lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi khàn giọng cảnh cáo: “Người không được đáp ứng!”

“Kiêu!” Doãn Thức Hoa lại ngăn lại, sau đó nhìn Đàm Chiêu Quân. “Đàm cô nương, chúng ta muốn đưa ra một giao dịch khác với cô nương, đợi chúng ta giải thích ngọn nguồn, rồi Đàm cô nương hãy có thể suy nghĩ.”

“Cũng tốt, nói nghe một chút.” Dù sao Doãn Thức Câu đưa ra “Biện pháp trả nợ” nàng không thể không nghe, dù sao cũng nên nghe cặp song sinh muốn nói gì đi.

“Kỳ thật điều kiện của chúng ta cùng đại ca không sai biệt lắm, nhưng đối tượng lại khác, chúng ta muốn cô nương gả cho đại ca của ta.” Doãn Thức Hoa nói thẳng ra điều kiện của bọn hắn.

Này thật thú vị rồi! Ba huynh đệ này là như thế nào, cho nhau thay đổi phương tìm lão bà, hơn nữa không thể không phải là nàng, cũng quá cổ quái đi!

“Nói thực ra, ta hiện tại không hiểu ra sao, mời các người đem sự tình nguyên do từ đầu tới đuôi giải thích rõ, bằng không ta cũng không muốn lo lắng suy nghĩ nữa.”

“Được rồi! Sự tình có chút phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không biết nói từ đâu, hay là, Đàm cô nương có nghi vấn gì cứ hỏi thẳng, ta sẽ xem xét trả lời từ từ.”

“Tốt. Đầu tiên, tại sao Doãn trang chủ muốn ta gả cho Doãn Tam Thiếu gia?”

“Bởi vì chúng ta nói cho đại ca, Kiêu yêu thích Đàm cô nương, cho nên đại ca mới có thể làm như vậy.”

“Hừ!” Doãn Thức Kiều theo lỗ mũi hừ một tiếng, dường như rất bất mãn với điều này.

Đàm Chiêu Quân khẽ nhếch miệng. Nếu là như vậy, cũng không phải như nàng nghĩ là huynh đệ bọn họ có cừu oán sao!

“Doãn Tam Thiếu gia không cần hừ, ta biết đây là nói dối, cho nên vấn đề kế tiếp chính là, vì sao các người muốn lừa gạt Doãn trang chủ?”

“Người chủ trì Bích Liễu sơn trang, ở mặt ngoài là huynh đệ chúng ta, nhưng trên thực tế, người chủ trì chân chính vẫn là đại ca.”

“Nhìn ra được.” Nàng thẳng thắn.

Doãn Thức Hoa đột nhiên dừng một chút, cùng đệ đệ thoáng nhìn nhau, cuối cùng quyết định không cần phỏng đoán ý tứ nàng khi nói câu kia.

“Vì muốn mời người tới Bích Liễu sơn trang, chúng ta nghĩ đến phương pháp thu mua giấy nợ của Đàm gia, nhưng lập tức muốn chi một khoản bạc khổng lồ như vậy, làm động tác lớn như vậy, muốn giấu diếm được đại ca của ta là không thể nào, cho nên chúng ta liền tìm lý do, để cho đại ca ta tự mình chủ đạo chuyện này.” Doãn Thức Hoa nhún vai.

“Ta hiểu.” Đàm Chiêu Quân cuối cùng lý giải được.” Ngay từ đầu các người chính là nhằm vào ta, cho nên, vấn đề thứ ba muốn hỏi, tại sao là ta? Mà không phải đại tỷ hoặc là nhị tỷ ta? Nói thật, các nàng so với ta đều thích hợp làm vợ người hơn, tính tình cũng tốt hơn ta, vì sao các người không chọn các nàng?”

“Chính là không phải người không thể, bất quá nguyên nhân chúng ta không thể nói cho người biết, người chỉ nên biết, chuyện này về sau tùy đại ca ta có nguyện ý hay không nói cho người biết, hoặc là chính người có thể phát hiện ra hay không.”

Quả nhiên có nguyên nhân đặc biệt nào đó, hơn nữa cũng xác nhận đối tượng không thể không phải là nàng, như vậy sự tình trở nên dễ dàng hơn.

Cùng thương lượng điều kiện với Doãn Thức Câu thì nàng không thể thắng, bởi vì hắn đã đem đường lui của nàng phong kín rồi, nhưng với cặp song sinh này sẽ không giống như vậy, chỉ xem biểu hiện của Doãn Thức Kiều, thì khẳng định rằng bọn họ càng lo lắng sợ nàng sẽ đáp ứng điều kiện của đại ca bọn họ, kể từ đó, người không có đường lui ngược lại là bọn họ.

“Khi ta hỏi Doãn trang chủ vấn đề này, hấn cũng trả lời như vậy.” Nàng rũ mắt xuống, che lại đáy mắt hiện ra tình quang. “Cho nên, Doãn trang chủ nghĩ lầm là Doãn Tam Thiếu gia yêu thích ta, đây là thuộc chuyện riêng tư của Tam đệ hấn, cho nên hấn không thể nói cho ta biết. Các người thì sao? Chẳng lẽ không muốn Doãn trang chủ hiểu lầm, mà các người chẳng lẽ cũng không hiểu lầm ý tứ của Doãn trang chủ sao?”

“Đương nhiên không biết.” Doãn Thức Hoa đột nhiên nói chắc chắn. “Đại ca hiểu lầm, là chúng ta cố ý lừa gạt, nhưng chúng ta không thể hiểu sai ý của đại ca được, chúng ta có bằng chứng chắn chắn cho chuyện này.”

Còn nói không thể nói cho nàng biết nguyên nhân, đây không phải là đã bị nàng moi ra rồi sao? Đàm Chiêu Quân dấu nụ cười đắc ý.

Cho nên, ý của bọn hấn là Doãn Thức Câu thật sự yêu thích nàng.

Nói thật, so với cặp song sinh tuấn mỹ này, Doãn Thức Câu có vẻ vừa mắt nàng hơn, tuy rằng tính tình có chút trái ngược, bất quá đại khái chính là trong lòng hấn bị giằng co – nếu hấn thật yêu nàng.

Còn về tình trạng thân thể của hấn, cũng không trong phạm vi nàng cần để ý, dù sao chỉ là một cuộc giao dịch.

“Lúc trước khi Doãn trang chủ đưa ra điều kiện này cho ta, ta liền cự tuyệt.” Đàm Chiêu Quân nhìn hai huynh đệ, thấy bọn họ biểu tình kinh ngạc, trong lòng nhin không được cười nhạo một tiếng. Như thế nào, tự cao rất cao sao, nghĩ là nàng khẩn cấp gặt đầu sao?

“Vì sao?” Doãn Thức Hoa kinh ngạc hỏi. Cho dù vẻ ngoài nàng rất đẹp, cho dù bộ dạng Kiêu vô cùng xấu xí, nhưng với tình cảnh nhà nàng trước mắt, cùng với lợi thể hiện giờ của Bích Liễu sơn trang, nàng hấn phải vội vã đáp ứng không phải sao? Vì sao lại cự tuyệt điều kiện tuyệt vời như thế?!

“Ta đã trả lời hấn, giá ta không rẻ như vậy, hiện tại, ta cũng trả lời như vậy cho các người, hơn hai mươi vạn lượng bạc không thể bán đứt cuộc đời của ta.” Nàng ngạo nghễ nói. “Bất quá. . . .” Lại cố ý để lại một cái đuôi.

4. Chương 4

Doãn Thức Kiêu không kiên nhẫn lại nói: “Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, không cần thừa nước đục thả câu!”

“Kiêu.” Doãn Thức Hoa lại dùng tay đè lại nắm tay đệ đệ đặt trên tay ghế, ngăn lại hấn.

“Hừ!” Hấn hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi, mím môi không nói lời nào, bất quá nắm tay nắm chặt chậm rãi lỏng rồi rời ra.

Thấy thế, Doãn Thức Hoa lại ầm giọng nói: “Đàm cô nương mời nói.”

“Một năm.” Đàm Chiêu Quân vươn một ngón tay.

Hai huynh đệ hồ nghi: “Có ý tứ gì?” Không phải là ý tứ bọn họ tưởng kia chứ?

“Ta gả cho lệnh huynh một năm, đổi lại toàn bộ giấy nợ của Đàm gia, trước khi thành thân phải cấp trước hư thư, dự phòng khả năng sau này xảy ra chuyện xấu.”

Lời này vừa nói ra, hai huynh đệ quả thực không dám tin, thật đúng là ý bọn họ tưởng kia! Nào có người nào còn chưa thành thân lại trước cần hư thư? Còn nói cái gì dự phòng khả năng sau này xảy ra chuyện xấu, căn bản là nói người khác sẽ nuốt lời, quả thực là xem thường người ta nha!

“Người không nên lén lút hiếp người quá đáng!” Doãn Thức Kiêu phẫn nộ vỗ tay vịn, đứng lên, tay vịn bằng gỗ thực dày kia nháy mắt vỡ thành hai mảnh.

“Doãn Tam Thiệu gia tức giận như vậy, ta nghĩ là đã hiểu lầm ý của ta.” Đàm Chiêu Quân liếc tay vịn gối kia đã biến thành hai, âm thầm nghĩ cổ của mình có thể cứng hơn cái tay vịn kia không.

Chắc! Nhất định không có.

“Ta hiểu lầm cái gì?!” Doãn Thúc Kiều cũng không nhận ra. “Người trước cần hưu thư, nói sợ ngày sau sẽ có chuyện xấu, căn bản ý người chính là cho rằng đại ca bọn ta thế nào cũng không thể không có người sao!”

“Chuyện tương lai không ai có thể biết trước được, ta nói cái gọi là «chuyện xấu», khả năng là rất nhiều, vẫn chưa hẳn chính là ý đó, Doãn Tam Thiệu gia không cần nói quá đáng như vậy.” Đàm Chiêu Quân bình thản nói, không đem cơn giận của hắn để vào mắt.

“Đàm cô nương.” Doãn Thúc Hoa nhíu mi nhìn nàng. “Bây giờ người nói cho chúng ta biết, bản thân mình tự nhận thức thân thể của người giá rất cao đến chỉ ”bán mình” một năm là đủ hơn hai mươi vạn lượng bạc kia sao?”

“Ta lúc trước cũng đã nói rồi, hơn hai mươi vạn lượng bạc, không thể bán đứt cuộc đời của ta, nói sau, ta vốn là không có ý thành thân, nên sẽ không vì bạc bán đi chung thân của ta.” Lời nàng nói rất thật, cũng không phải chán ghét nam nhân, mà là bởi vì Đàm gia không có đàn ông, đại tỷ lại quá mức thiên chân, nhị tỷ cũng quá mức dụ dỗ, đều chỉ thích hợp ở khuê phòng làm thiên kim tiểu thư hoặc là lập gia đình giúp chồng dạy con, cho nên nàng đã sớm quyết định suốt đời không lấy chồng, gánh lấy nghiệp nhà, trừ phi có nam nhân nguyện ý ở rể Đàm gia, lại vừa thuận mắt nàng.

Doãn Thúc Hoa kéo tay muốn đệ đệ bình tĩnh chờ nóng, hắn vội vã ngồi xuống lần nữa.

“Cuộc sống con người tám chín phần mười là không thể như ý, có rất nhiều lý do khách quan không thể tự do mình được. ” Ý hắn nói ví dụ như thời điểm này nàng đang đeo món nợ khổng lồ này nên không thể theo ý mình được. Doãn Thúc Hoa mắt lạnh nhìn nàng.

“Cho nên, ta bắt buộc dĩ đành phải bán đi chính mình một năm, không phải sao?” Nàng cười nhẹ, cố ý khiêu khích nói: “Các người nếu không có chấp nhận điều kiện tương đối khá này, ta có thể trực tiếp đáp ứng điều kiện của đại ca các người nói, dù sao hắn mới là người chủ trì, có bảo đảm hơn, không phải sao?”

Lời này vừa nói ra, nàng lập tức có thể cảm giác được Doãn Thúc Kiều phát ra tức giận mãnh liệt. Ha ha!

“Năm năm, cũng phải sinh được ít nhất hai nam một nữ.”

“Cái gì?!” Doãn Thúc Kiều không dám tin kêu lên. Không nghĩ tới Hoa thế nhưng lại có thể thỏa hiệp!

Đàm Chiêu Quân trầm mặc một hồi, tuy rằng nàng là một hoa cúc khuê nữ, nhưng nàng có giao du rộng rãi, các bằng hữu muốn hình muôn vẻ, các giai cấp nhân sĩ đều có, nàng cũng không không biết.

“Ý của người là, Doãn trang chủ vẫn như cũ có thể. nói dối tông đường?” Cho dù kiến thức rộng rãi, nàng dù sao vẫn là một cô nương, do dự một chút, lựa chọn từ để có hiểu được lại sẽ không quá khó có thể mở miệng dùng.

Doãn Thúc Kiều tức giận lại rằng: “Người cho đại ca ta làm sao vậy?!”

“Lúc trước ta đã thấy lệnh huynh, hai chân hắn đã bị phế, không phải sao?” Nàng nói thẳng.

“Là không có sai, bất quá đại phu nói, đại ca ở. phương diện kia cũng không có vấn đề.” Doãn Thúc Hoa trên mặt bị lấy một tầng mỏng choáng váng, nhìn phía đệ đệ, phát hiện hắn cũng giống nhau, chuyện như vậy hai người cũng không ngờ tới sẽ cùng một cô nương nói.

Nhưng thật ra Đàm cô nương.

Hắn nhìn Đàm Chiêu Quân, nàng là một cô nương, nhưng vẻ mặt lại bình thản.

Đàm Chiêu Quân gật gật đầu. Chắc! Còn tưởng rằng hắn không được, có thể làm vợ chồng hữu danh vô thực, bất quá cũng không thành vấn đề, nàng cũng không quá đáng nhất quyết giữ trong sạch.

“Hai năm, sinh một đứa nhỏ, không phân biệt nam nữ.” Nàng nói.

“Bốn năm, ít nhất một nam một nữ.” Doãn Thức Hoa tiếp tục cò kè mặc cả.

Nàng nhíu mày: “Doãn nhị thiếu gia, người cho là sanh con cũng giống như chọn giống heo sao? Có thể sinh được còn không biết chắc bao nhiêu phần, còn tùy người chỉ định nam nữ nữa hay sao?” Nàng lạnh nhạt liếc nhìn hắn. “Ta chỉ có thể hứa hẹn, có thể trong lời mà nói..., ít nhất đã hứa có thêm đứa nhỏ nữa rồi, sao Doãn trang chủ không chịu thua kém chút, sống một năm một lời ta cũng sẽ không cự tuyệt. Cho nên, ba năm, ít nhất một đứa nhỏ, không phân biệt nam nữ, đây là giá cuối cùng ta đưa ra.”

Hai huynh đệ lại đỏ mặt, thậm chí giống như đứng ngồi không yên.

“Được rồi, đồng ý ba năm, ít nhất một đứa nhỏ.” Khi mặt bớt nóng, Doãn Thức Hoa mới gật đầu. “Nhưng nếu ba năm đến, chưa có đứa nhỏ, nhất định phải đợi cho có đứa nhỏ mới được, điểm ấy Đàm cô nương hẳn là đồng ý đi?”

Đàm Chiêu Quân suy tính trong chốc lát, cuối cùng gật đầu: “Được, ta đồng ý. Đúng rồi, ta còn có một điều kiện.”

“Người nói xem.” Hai huynh đệ cảnh giác đáp lại.

“Cái hiệp nghị này, đừng làm cho tỷ nữ kia của ta biết.” Đàm Chiêu Quân vẻ mặt nghiêm túc. “Tốt nhất chuyện thành thân này không cần truyền đến Lạc Dương, để cho người nhà ta biết.”

Doãn Thức Kiêu tức giận trào phúng: “Rõ ràng lén lút lút gả vào, ngay cả tân nương tử là ai đều giữ bí mật đi!”

“Cũng tốt, liền y theo ý tứ của Doãn Tam Thiếu gia.” Nàng thản nhiên cười: “Tuy rằng ta không tính mai danh ấn tích, nhưng là cũng không cần cố ý nhắc tới ta là ai.”

“Người ... nữ nhân này không nên quá mức rồi, chẳng lẽ gả vào Doãn gia chúng ta cứ ám muội như vậy sao?! Người là xem thường đại ca của ta có phải hay không?!” Doãn Thức Kiêu rất tức giận trừng nàng. Nữ nhân này thật đúng là quá đáng, còn dám tiếp lời nói, còn nói người khác hiểu lầm ý tứ của nàng!

“Xem ra Doãn Tam Thiếu gia thực dễ dàng hiểu lầm ý tứ người khác!” Thấy hắn lại thay đổi mặt, nàng nhin không được cười.

Quả nhiên, lại là câu này! Doãn Thức Kiêu hừ một tiếng.

“Ta đây là vì Bích Liễu sơn trang suy nghĩ, đừng quên tình cảnh trước mắt Đàm gia chúng ta, ta tin tưởng hai vị cũng không muốn tự nhiên đâm ngang, chọc thêm phiền toái mới đúng.”

“Tùy người!” Doãn Thức Kiêu hỏa đại hất đầu, căn bản không tin tưởng lời nàng, cho nên tức giận đến không muốn cùng nàng chấp nhặt, cũng lười nói với nàng chỉ là một gã Tri Phủ Lạc Dương, căn bản không có quyền cũng không có thể trông nom đến Hàm Dương, cho dù hắn có bản lĩnh thông thiên, làm cho hắn có thể đụng đến Hàm Dương nhưng Bích Liễu sơn trang bọn họ cũng không để vào mắt!

Doãn Thức Hoa bất đắc dĩ nhìn hai người, hướng Đàm Chiêu Quân gật gật đầu, chợt nhớ tới cái gì công đạo. “Đúng rồi, Đàm cô nương, hiệp nghị của chúng ta, cũng không thể cho đại ca ta biết.”

“Ta đây có thể hiểu, Doãn trang chủ sẽ không từ ta mà biết được nội dung hiệp nghị, nhưng các người đừng quên, hắn nhận định ta là người mà Doãn Tam Thiếu gia yêu thích, các người làm như thế nào để thay đổi ý nghĩ này của hắn?”

“Điểm ấy rất đơn giản, ta chỉ cần nói cho đại ca, khi ta và người ở chung, sau biết người chính là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, tốt mã dễ cùi, cá tính cực kỳ kém cỏi, để cho ta phi thường chịu không nổi, nhiều lần đều muốn bẻ gãy cổ của người, tin tưởng đại ca ta cũng sẽ không nhắc tới chuyện muốn ta cưới người.” Doãn Thức Kiêu dường như là muốn nói ra oán khí.

Đàm Chiêu Quân nhin cười không được, nàng tin tưởng những lời này đều là lời thật lòng của hắn.

“Không nghĩ tới người còn có một chút đầu óc, tự hiểu được đâu.”

“Người – nữ nhân này!” Doãn Thức Kiêu tức giận đến nhảy dựng lên.

“Kiêu!” Doãn Thức Hoa nhanh ngăn lại hắn.

“Người không nghe thấy nữ nhân này vừa mới nói gì sao?”

“Ta nghe thấy, tương tự, ta cũng nghe người nói, cho nên, ngồi xuống.” Doãn Thức Hoa vẫn như cũ âm giọng nói.

“Đáng giận!” Doãn Thức Kiều mắng một tiếng, vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Đàm cô nương chê cười.” Doãn Thức Hoa mỉm cười nói, trở lại chuyện chính. “Đại ca đã có thông báo, cùng Đàm cô nương thương lượng, điều kiện không thể để cho Kiều biết, cho nên chỉ cần Kiều cho thấy ảo tưởng đối với Đàm cô nương tan biến, đại ca hẳn là cũng không nhắc tới hôn sự này.”

“Xác thực, trừ phi huynh đệ các người có cừ oán.” Đàm Chiêu Quân cười khê. “Bất quá. Nếu hiệp nghị này cần giữ bí mật với đại ca người, liền cho thấy ta không thể trước đó lấy được hưu thư rồi?” Điểm này có chút phức tạp.

“Đúng vậy, hưu thư người phải tự mình nghĩ biện pháp, bất quá không cho phép dùng phương thức tổn thương đại ca của ta!” Doãn Thức Kiều cảnh cáo. “Người nếu dám làm tổn thương tâm đại ca ta, ta sẽ bẻ gãy toàn bộ xương người!”

Đàm Chiêu Quân nhú mày, nhợt nhạt cười. Đây là cho thấy huynh đệ song sinh thực sự che chở đại ca bọn họ.

“Bên ngoài đồn đãi Doãn gia song sinh đem huynh trưởng bị thương nặng giam lỏng, nhân cơ hội đoạt quyền, xem ra đồn đãi không thật, phải không?” Nàng cố ý nói.

Doãn Thức Kiều vừa nghe, lập tức giận dữ nhảy dựng lên. “Đây là lời đồn đãi chó má gì! Là ai nói lung tung, ta đi cắt đầu lưỡi của hắn!”

“Ai biết được, cái gọi là đồn đãi, chính là truyền đến truyền đi, không người biết được ngọn nguồn ngôn luận, không phải sao?” Nàng không thèm để ý nhún vai.

Doãn Thức Kiều trừng nàng. Quên đi, bên ngoài đồn đãi chậm rãi giải quyết, trước mắt xử lý nữ nhân này!

“Lời ta vừa cảnh cáo người tốt nhất nghe theo, hơn nữa nhớ kỹ!”

“Đã biết.” Ngữ điệu nàng lưỡi đáp. Muốn ột người nam nhân bỏ vợ phương pháp còn nhiều, rất nhiều, về điểm này nàng có thời gian ba năm có thể từ từ nghĩ, không vội. “Nếu trước không thể lấy được hưu thư, như vậy để tránh nói không giữ lời, phiền toái giấy trắng mực đen đem hiệp nghị chúng ta mới vừa thương lượng viết xuống, khi hai bên tranh chấp, cần có bằng chứng.”

Nàng nhìn hai huynh đệ, hai người lại lần nữa lấy ánh mắt trao đổi trong chốc lát.

“Thành.” Cuối cùng, Doãn Thức Hoa gật đầu, chuẩn bị giấy mực, đem hiệp nghị mới vừa bàn luận viết xuống, đưa cho Đàm Chiêu Quân xem qua.

Nàng tiếp nhận, xác nhận không sai, mới ở phía dưới viết tên, đè xuống dấu tay, chờ Doãn thị hai huynh đệ nhân trước sau phía dưới cũng viết xuống tên, đóng dấu của họ xuống sau, hai bên mỗi bên giữ một bản cất.

“Hiện tại, chỉ còn lại có một vấn đề.” Doãn Thức Hoa thu thỏa ước, sau đột nhiên thở dài.

“Ta đều đáp ứng rồi, còn có vấn đề gì?” Đàm Chiêu Quân nhú mày.

Doãn Thức Kiều chịu không nổi phiết môi. “Người cái nữ nhân này da mặt thật đúng là dày!”

“Đàm cô nương, vấn đề chân chính ở chỗ, phải như thế nào để cho đại ca gật đầu cùng Đàm cô nương thành thân.”

Đàm Chiêu Quân nhú mày. Nàng hẳn cảm thấy đã bị vũ nhục, dù sao nam nhân muốn kết hôn với nàng – Đàm Chiêu Quân nhiều như nước sông, lúc này ta đã nguyện ý gật đầu gả cho rồi, bọn họ lại vẫn buồn rầu sợ đại ca bọn họ có thể cự tuyệt, hơn nữa lúc trước bọn họ còn chắc chắn cho rằng đại ca bọn họ ái mộ nàng đâu!

Doãn Thức Hoa tựa hồ nhìn ra cảm giác của nàng, lập tức giải thích. “Đàm cô nương chớ nên hiểu lầm, nguyên nhân tuyệt đối không ở trên người người, là bởi vì ta đại ca sớm quyết định suốt đời không cưới.”

“Vì sao?”

“Bởi vì.” Doãn Thức Hoa vừa mới mở miệng liền bị đệ đệ đánh gãy.

“Hoa!”

Đàm Chiêu Quân nhìn xem người này, lại nhìn xem người kia, cuối cùng giận tái mặt.

“Nếu có chuyện ta phải biết, các người tốt nhất hiện tại liền nói cho ta biết.”

Hai huynh đệ lại bắt đầu dùng ánh mắt trao đổi ý kiến, chỉ thấy bọn họ trong chốc lát lại nhíu mày, trong chốc lát lại lắc đầu, tiếp theo lại là miết liếc mắt một cái, cái kia phác thảo hạ xuống, một hồi lâu sau, cuối cùng thấy phản đối Doãn Thức Kiêu rốt cục không cam lòng gật đầu, xem ra là lấy được chung nhận thức.

Chắc! Lợi hại, chỉ là dùng ánh mắt có thể câu thông, a!

“Đàm cô nương hẳn là nghe qua ba năm trước đây phát sinh tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn đi?” Cái tai nạn này ngoài ý muốn đồn đại thật lâu không giảm, phổ phưởng trên dưới mọi người đều say sưa nói.

Nàng gật đầu: “Đã nghe qua.”

”Ba năm trước đây sự cố tai nạn xe ngựa, không chỉ có cướp đi mạng mẹ ta, đại ca của ta cũng quả thật bản thân bị trọng thương, tuy rằng thương thế đã khỏi, nhưng lại để lại khuyết điểm không thể chữa trị - hai chân bị phế, từ đó về sau hẳn chưa từng bước ra khỏi viện của mình một bước.

“Kỳ thật đại ca hai chân không phải là không có khả năng phục hồi như cũ, đại phu nói rồi, chỉ cần chuyên cần tập luyện, cũng có khả năng một ngày có thể đứng lên.” Doãn Thức Hoa nhẹ giọng nói.

Đàm Chiêu Quân nhíu lại lông mày. Loại cách nói này nghe qua cảm giác không hay đâu!

“Hắn cam chịu?” Nàng đoán, nàng chưa từng thấy người nào lại muốn tàn tật mãi, nhất là người như hắn, sau sự cố có thể so với người thường càng hận đời, cảm thấy khắp thiên hạ dường như đều thiếu nợ hắn.

“Không, đại ca thực rất chuyên cần tập luyện, chính là đến nay vẫn không có khởi sắc.”

Quả nhiên! Nàng đã cảm thấy “Khả năng một ngày có thể đứng lên” loại cách nói này, nghe qua cũng biết chỉ là nói để an ủi người ta thôi.

“Cho nên hẳn bởi vì chuyện này, liền quyết định suốt đời không cưới?”

“Không, trừ lần đó ra, cũng bởi vì tai nạn ngoài ý muốn kia còn làm suy giảm nội lực cùng với gân mạch toàn thân đại ca, làm cho đại ca cũng đã không thể luyện võ, nếu không sẽ có nguy hiểm tánh mạng.”

“Người nói như vậy ta càng hồ đồ, không thể luyện võ liền quyết định suốt đời không cưới, nói vậy các dân chúng tầm thường kia không phải người người đều phải độc thân sao?” Hai người này như thế nào lại nói ra lý do này? Thật sự là không nghĩ ra a!

Doãn Thức Hoa thầm than, “Đó là bởi vì ta còn chưa nói xong.” Nàng thật nhanh mồm nhanh miệng xen vào nha!

“. Vậy thật sự xin lỗi, mời tiếp tục.”

“Đại ca từ nhỏ đã có đính hôn, nàng toàn tâm toàn ý chính là muốn đại ca đi tranh ngai vàng mình chủ võ lâm kia, nói cái gì hi vọng đại ca có thể kế thừa tiên phụ, quên đi, nhưng trên thực tế là nàng muốn làm Minh Chủ phu nhân, cho nên sau khi xảy ra chuyện, biết được hai chân đại ca phế đi, cũng không thể luyện võ nữa, lập tức đơn phương trả tín vật, giải trừ hôn ước. Đại ca từng mời nàng đến Bích Liễu sơn trang, cùng với nàng giáp mặt nói rõ ràng, kết quả nàng chỉ sai người đưa tới một phong thư, đại ca sau khi nhìn thư, liền đem chính mình nhốt trong viện, từ nay về sau không hề xuất môn.” Hắn cuối cùng nói xong.

“Người chưa nói sau khi từ hôn không đến hai tháng, người đàn bà kia lại gả cho đối thủ một mất một còn của đại ca – Tư Mã Ân!” Doãn Thức Kiêu cảm giận bổ sung.

Đàm Chiêu Quân gật gật đầu. Mỗi người đều có mục tiêu theo đuổi của chính mình, nàng không có quyền đi bình luận hành vi của vị tiền hôn thê kia.

“Các người không biết nội dung lá thư đó sao?”

“Chúng ta hỏi qua rồi, nhưng đại ca không nói, thư cũng đốt rụi, còn ngăn cản chúng ta đi tìm người đàn bà kia để hỏi rõ ràng, thậm chí sau đó chúng ta tính mời bà mối thay đại ca tìm cuộc hôn nhân khác, đều bị đại ca cự tuyệt. Đại ca không nói nguyên nhân, chỉ nói hương khói Doãn gia có chúng ta truyền thừa là được, ý tứ này không phải cho thấy hần đã quyết định suốt đời không cưới sao?”

Đàm Chiêu Quân gật đầu. Xem ra nội dung lá thư này, khẳng định đã thương Doãn trang chủ rất lớn.

Nhưng, bất kể là vị hôn thê trước kia, hoặc là thuyết phục Doãn trang chủ, đều cùng nàng không quan hệ.

“Ta nghĩ, chuyện thuyết phục lệnh huynh, là vấn đề của các người, dù sao ta cho các người thời gian ba năm, chính các người từ từ xem xét đi.”

“Đàm Tam cô nương, người lắm rồi, kỳ hạn ba năm là tính từ ngày thành thân.” Doãn Thúc Hoa thanh minh.

“Không, là người lắm rồi, kỳ hạn ba năm, là tính từ thời điểm lập hiệp nghị, bằng không các người tiêu tốn một năm hay nửa năm mới có thể thuyết phục đại ca các người, chẳng lẽ ta còn phải lãng phí ở trong này một năm nửa năm nữa hay sao?” Nàng hướng bọn họ cười. “Cho nên, các người liền thêm chút sức nghĩ cách thuyết phục đại ca các người đi!”

“Đàm Chiêu Quân, người đã chiếm hết lợi thế, không cần được một tác lại muốn tiến một thước!” Doãn Thúc Kiều tức giận.

“Ta chiếm hết lợi thế?” Nghe vậy, nàng biểu tình hơi trầm xuống, tức giận vỗ tay vịn, đương nhiên không muốn làm gãy tay vịn. “Doãn Tam Thiếu gia, hơn hai mươi vạn lượng bạc đối với Bích Liễu sơn trang mà nói là không đáng kể, mà ta trả giá, ở ngoài thoát nhìn chính là thời gian ba năm, nhưng trên thực tế cũng là cả đời hạnh phúc của một cô nương, càng đừng nói còn muốn vì Doãn gia sinh một đứa bé, cùng với cả đời lưng đeo ô danh bị hừ, cộc giao dịch này, rốt cuộc là ai chiếm hết lợi thế?!”

“Muốn bị hừ là do người chính mình yêu cầu, người mơ tưởng lấy nó làm lý do mà nói!”

“Tốt lắm, Doãn Tam Thiếu gia nếu thật cho là ta được một tác lại muốn tiến một thước, như vậy giao dịch này từ bỏ cũng được, cùng lắm thì ta đi đáp ứng điều kiện Doãn trang chủ, sẽ tiết kiệm được phiền toái, không cần Doãn Tam Thiếu gia cho là ta chiếm hết lợi thế!”

“Đàm cô nương, Kiều nhanh mồm nhanh miệng, xin Đàm cô nương đừng cùng hần chấp nhặt.” Doãn Thúc Hoa lập tức nói ngăn lại.

“Doãn Thúc Hoa!” Doãn Thúc Kiều phát hỏa, tuyệt không có cảm giác mình làm sao nói sai.

“Kiêu!” Doãn Thúc Hoa ngăn chặn hần, ghé vào lỗ tai hần quát khê, “Ngắm lại đại ca!”

Doãn Thúc Kiều miệng mở rộng, gương mặt phần nộ đỏ lên, nhưng là cuối cùng ả nhẫn xuống, phần nộ ngăn huynh trưởng đích tay, một lần nữa ngồi trở lại ghế dựa.

Đàm Chiêu Quân thấy thế, cũng lui từng bước. “Nếu Doãn nhị thiếu gia đều nói như vậy, ta liền không cùng lệnh đệ so đo.” Làm như không phát hiện Doãn Thúc Kiều sắc mặt khó coi.

Trong lòng nàng rõ ràng, bọn họ song phương đều muốn phải hoàn thành giao dịch này, nếu Doãn Thúc Hoa cho bậc thang, nàng đương nhiên liền theo bậc thang xuống.

“Ta xem việc thuyết phục Doãn trang chủ giao cho ta tốt lắm, các người chỉ cần phụ trách làm cho Doãn trang chủ biết Doãn Thúc Kiều tiêu tan ý niệm đối với ta, ta sẽ phụ trách làm cho lệnh huynh gật đầu đáp ứng hôn sự này.” Xem bọn hần hai huynh đệ bộ dáng buồn rầu, nói vậy muốn bọn họ thuyết phục được huynh trưởng sẽ tốn không ít thời gian. Cá tính của nàng xưa nay không vui khi áp chế người khác, cũng thói quen đem vấn đề giải quyết nhanh gọn, vì thế rõ ràng sẽ ôm nhiệm vụ này.

Nghe vậy, Doãn Thúc Hoa nhú mày, Doãn Thúc Kiều hai tay vòng ngực, hoài nghi nhìn nàng.

“Người tính kéo dài thời gian sao?” Doãn Thúc Kiều chất vấn.

Chắc! Thật sự là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Đàm Chiêu Quân trong lòng xuy nói.

“Cho ta thời gian một tháng, cứ để Doãn trang chủ biết Tam đệ hấn không còn ý đối với ta nữa hấn tính, trong vòng một tháng nếu Doãn trang chủ không cưới ta, như vậy kỳ hạn ba năm liền tính từ ngày thành thân, như thế nào?” Nàng không cho rằng làm ột người nam nhân đáp ứng cưới nàng có gì khó khăn. “Hoặc là, nếu các người cảm thấy các người có thể ở trong vòng một tháng thuyết phục Doãn trang chủ, như vậy ta liền không lảm chuyện.”

“Thành!” Doãn Thức Hoa lập tức đáp ứng, “Vậy giao cho người.”

“Như vậy.” Nàng đột nhiên cười một chút. “Ta hấn là miễn cưỡng xem như ”người trong nhà” chứ?”

Hai huynh đệ đồng thời tỉnh táo cảnh giác .

“Đàm cô nương có lời gì cứ nói thẳng.” Doãn Thức Hoa đại diện mở miệng.

“Nếu là ”người trong nhà“, ta nghĩ hấn là có thể được phát hai cân Vân Đỉnh Trà, phải không?” Ha ha, nếu nàng có thể lấy hai cân Vân Đỉnh Trà cho Quý Đầu Con mà nói..., khẳng định làm cho Quý Đầu Con giật mình rất cảm!

“Da mặt của người quả thực dày so với tường thành!” Doãn Thức Kiều không dám tin châm chọc nói. “Một hai cân đặc sản của Bích Liễu sơn trang Vân Đỉnh Trà, ở chợ giá có thể lên đến ngàn lượng, còn không phải có bạc có thể mua được, thế nhưng người một lúc muốn hai cân?!”

“Đúng vậy, không phải là người trong nhà mới được hưởng ưu đãi tốt sao?” Đàm Chiêu Quân da da cười. “Ta nghĩ chính là hai cân, hấn là lấy được đi?”

“Đúng vậy, là có, năm trước sản lượng tuy rằng bởi khí hậu không tốt nên sản lượng thấp một chút, bắt quá ”chỉ” hai cân, chúng ta vẫn có.” Doãn Thức Hoa mỉm cười.

“Vậy cho ta đi?” Nét tươi cười của hấn làm cho nàng có một loại cảm giác không ổn, nàng có dự cảm sự tình sẽ không thuận lợi như nàng hi vọng.

Doãn Thức Hoa tươi cười càng lớn. “Đương nhiên có thể.”

Nghe vậy, nàng rất kinh ngạc, rõ ràng ngoài ý muốn.

“Chờ Đàm cô nương không nên ”miễn cưỡng là“, mà chân chính biến thành người trong nhà sau, tự nhiên hai tay dâng.”

Chắc, nàng biết sự tình không đơn giản như vậy!

5. Chương 5

“Tiểu thư!” Thu Phong lại một lần nữa lần lượt tìm toàn bộ Hà viện cũng tìm không ra Tam tiểu thư, vừa thấy chủ tử đi vào cửa vườn Hà viện, lập tức xông đến. “Ngài đã chạy đến đâu vậy? Thu Phong tìm khắp nơi đều không tìm ra ngài, sợ đến muốn chết rồi.”

“Có cái gì gấp vậy? Nơi này cũng không phải đầm rồng hang hổ, người nghĩ rằng ta và người sẽ bị như thế nào?” Đàm Chiêu Quân cười một tiếng, đến Bích Liễu sơn trang ngày thứ tư rồi, nàng nào có ngày nào ngoan ngoãn ở trong Hà viện? Thu Phong như thế nào còn chưa biết?

“Nghĩ đến ngài sẽ bị người nơi này đem giam lỏng, lấy giấy nợ ép ngài đáp ứng cái điều kiện xấu xa gì sao a!” Thu Phong rất nổi giận, chính mình gấp đến độ thiếu chút nữa bạc đầu, nhưng mà vẻ mặt tiểu thư mấy ngày nay đều là thư giãn thích ý, ở trong sơn trang “Du sơn ngoạn thủy”, nàng đoán tiểu thư hấn là đã đi dạo hết toàn bộ Bích Liễu sơn trang rồi đi!

Hay để cho nàng từng nghĩ thầm là, tiểu thư đã bỏ nàng, chính mình chạy trốn không còn thấy bóng dáng.

“Không có chuyện đó, ba vị chủ tử Bích Liễu sơn trang đều rất hòa thuận, nếu mọi người đều nói không cần khách khí, mời tùy ý, dù sao ta vốn là người không yên, đi ra đi dạo, thưởng thưởng hoa nha!” Nàng cười khê, vỗ vỗ vai Thu Phong, bước qua đường mòn, đi vào trong nhà.

“Ngắm hoa?” Thu Phong đi theo phía sau vào nhà, vẻ mặt hồ nghi. “Tiểu thư từ lúc nào bắt đầu thích ngắm hoa?” Làm như nàng có cùng hứng thú với đại tiểu thư và nhị tiểu thư sao?

“Khi bắt đầu tới Bích Liễu sơn trang.” Đi đến bên cửa sổ ngồi xuống trên giường êm, nàng một tay chống cằm dưới, một tay chỉ phía phương xa kia ở trên đầu tường cao Hạnh Hoa nở rộ phần trắng. “Người xem, Hạnh Hoa kia thật đẹp, nở đầy đầu cành, cực kỳ xinh đẹp, gió thổi qua, cánh hoa Hạnh Hoa giống như bông tuyết bay xuống, lại có một vẻ thê lương khác.”

Thu Phong miệng ngậm ngốc mở rộng. Đúng vậy, Hạnh Hoa kia thật là đẹp, nhưng. nhưng hiện tại nàng không có tâm tình ngắm hoa, tiểu thư lạ lòng làm nàng kinh hồn táng đảm a!

Nàng nhin không được vươn tay xoa trán tiểu thư. Kỳ quái, độ ẩm thực bình thường, không có nóng lên nha!

“Thu Phong, người đang làm chi?” Chịu đựng xúc động mắt trợn trắng, Đàm Chiêu Quân thu hồi tầm mắt, liếc ngang nhìn nha hoàn nhà mình.

“Tiểu thư, ngài không sinh bệnh đi? Nói như thế nào đây, giống như đang bị nhị tiểu thư ám hay sao đó?” Nàng cực kỳ lo lắng, khẩn trương hỏi.

“Thu Phong, người đây là đang nguyên rửa nhị tỷ sao?” Đàm Chiêu Quân hừ lạnh. Tình thơ ý họa ngẫu nhiên của nàng bỗng nhiên bay mất, dám nói nàng bị bệnh! Muốn chết!

“A?!” Thu Phong kinh ngạc, lập tức kinh hoảng hô to oan uổng. “Không có không có, ta làm sao có thể nguyên rửa nhị tiểu thư! Tiểu thư ngài đừng oan uổng ta à!”

“Nếu không, người cho rằng dưới tình hình gì mà cho là ta bị người khác ám đây?” Hai tay vòng ngực, nàng ung dung hỏi.

“Chính là.” Thu Phong sửng sốt, lý giải ý tứ của tiểu thư, cuống quýt lắc đầu. “Không phải, ta. Ta thật sự không có ý tứ kia a! Tiểu thư ngài phải tin tưởng ta, từ lúc ta bảy tuổi liền bán mình vào Đàm gia, có thể nói là cùng các tiểu thư cùng nhau lớn lên, lão gia cùng các tiểu thư đều hậu đãi ta như vậy, ta làm sao có thể có ý định nguyên rửa nhị tiểu thư? Ta sẽ không như vậy, thật sự! Ta tình nguyện chính mình chết cũng tuyệt đối sẽ không làm chuyện này.”

“Được rồi, Thu Phong, ta chỉ là đùa với người mà thôi.” Đàm Chiêu Quân nhanh chóng cắt đứt lời của nàng. Thiếu chút nữa đã quên khi Thu Phong quýnh lên thì sẽ thao thao bất tuyệt, thật là sai lầm rồi!

Thu Phong lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cả người hết hơi ngồi xuống.

“Tiểu thư, ngài thật sự là. Làm ta sợ muốn chết!”

“Được rồi — là ta không đúng, ta xin lỗi người.” Đàm Chiêu Quân cười khê, đứng dậy tự tay rót ly trà đưa đến trước mặt nàng. “Uống ly trà an ủi đi.”

“Tiểu thư, ngài đừng để ta mang tội.” Thu Phong nhanh nhẹn bò dậy, kinh hồn táng đảm xua tay không dám nhận.

Đàm Chiêu Quân cười cười, cố ý lại đem trà đưa đến phía trước. “Thu Phong, tay của ta mỏi.”

“Tiểu thư.” Thu Phong vẻ mặt đau khổ, nhanh tay nhận lấy, biết tiểu thư thích trêu chọc nàng.

“Tốt lắm, đừng mang khuôn mặt buồn khổ như vậy, rất giống như ta đang cho người uống độc dược.” Nàng cười khê, nhẹ nhàng bước trở lại giường êm ngồi xuống.

“Tiểu thư, ngài có cùng Doãn trang chủ nói qua chuyện nợ nần chưa? Kết quả như thế nào? Chúng ta rốt cuộc phải ở chỗ này ở bao lâu?” Thu Phong thở dài. Tiểu thư không nói gì, chỉ nói muốn tạm thời ở lại, làm nàng thật lo lắng.

Nàng nhún vai. “Không biết, một khoản bạc lớn như vậy, dù sao cũng phải nói thuyết phục mới làm cho bọn họ tin tưởng chúng ta có năng lực trả lại, cũng sẽ không ý định quýt nợ nha, người nói đi? Cho nên phải ở đến lúc đó!”

“Nói như vậy cũng đúng.” Thu Phong gật đầu, mặc kệ tiểu thư nói cái gì đều cũng có đạo lý. “Tiểu thư nghĩ ra chưa?”

“Còn chưa có đâu.” Đàm Chiêu Quân lười biếng nhìn ngoài cửa sổ kia giam không được sắc xuân đầy vườn, Hạnh Hoa đầu cành xuân, cảnh đẹp quá.

Chậc! Nàng như thế nào thật sự giống như bị nhị tỷ ám ảnh vậy.

Nhất định là chơi bởi lêu lổng rất nhàm chán, bắt quá cả vườn Hạnh Hoa mới nở, cảnh sắc thật sự rất đẹp. Cái gì, lại tới nữa! Nàng có chút phiền não đứng dậy.

Như vậy trực tiếp đi quấy rầy người kia tốt lắm, vừa vặn, hôm nay vừa vặn là ngày nàng phải cho đáp án.

Có chuyện hay, đột nhiên nàng linh quang chợt lóe. Mới từ chỗ Doãn Thức Kiều trở về, hắn nói hôm qua hắn và đại ca của hắn đã nói chuyện với nhau, cam đoan đại ca của hắn hiện tại đã phi thường rõ ràng biết cảm giác hắn đối với nàng.

Hì hì, nàng thực chờ mong hắn sẽ có phản ứng gì. “Thu Phong, ta muốn đi ra ngoài đi dạo một chút.”

“Tiểu thư ngài vừa mới trở về.”

“Người không cần đi theo.” Đàm Chiêu Quân lại nói.

“A? Làm sao lại làm như vậy! Tiểu thư mỗi lần đi đều bỏ lại Thu Phong.”

“Bởi vì địa phương ta muốn đi, người không thể đi.” Đối với chuyện mình chuẩn bị “Câu dẫn” Doãn Thức Câu, tuyệt đối không thể để cho Thu Phong biết, miễn cho tự nhiên đâm ngang, hỏng chuyện của nàng. “Người hãy ngoan ngoãn ở lại chỗ này, không cần lo lắng, Bích liễu trong sơn trang thực an toàn, ta không có việc gì.”

Vẫy vẫy tay, không đợi Thu Phong phản ứng, nàng đã bước nhanh “Thoát đi”.

Nhẹ nhàng bước đi, nàng đi vào Hạnh viện, bước qua đường mòn đá phiến, nhìn phía cửa sổ kia, hắn quả nhiên vẫn ngồi ở chỗ kia.

À, cũng đúng! Nơi đó là địa phương hắn làm việc, mà gia nghiệp Bích Liễu sơn trang rất lớn, hắn phải xử lý công việc hóa đơn sổ sách và các việc vặt vãnh khác nữa, rất nhiều, xem trên bàn hắn luôn tràn đầy giấy tờ, nói vậy một ngày mười hai canh giờ, bỏ đi thời gian ngủ, thời gian còn lại hắn đều ngồi ở đằng kia đi?

Đàm Chiêu Quân không tự giác lộ ra tươi cười, chậm bước hướng mục tiêu đi đến, tầm mắt khóa chặt hắn, cẩn thận coi phản ứng của hắn.

Hắn phát hiện có người tiếp cận, hơn nữa biết là nàng. Nàng muốn cái gì.

Chỉ thấy thân hình hắn đột nhiên cứng ngắc, tạm dừng một chút lại tiếp tục cầm bút viết, sau đó lại không có ý định ngừng đầu, tình hình như vậy cũng đủ để chứng thật phán đoán của nàng.

Đàm Chiêu Quân chịu đựng cười, ba ngày nay mỗi lần nàng tới, đều mở màn như vậy, đã có thói quen biết hắn cố ý xem nhẹ, không chỉ không có không hờn giận, ngược lại bởi vì dạng này mà lại có chút vui vẻ, bởi vì hắn biểu hiện rất rõ ràng, nói cho nàng biết, sự tồn tại của nàng đủ để ảnh hưởng đến hắn, chuyện này đối với nàng mà nói lại là hiện tượng tốt nha!

Đi đến phía trước cửa sổ, khuỷu tay dựa vào cửa sổ, hai tay chống cằm, nàng nhìn thấy hắn vẫn cúi đầu như cũ, nam tử “Phi thường còn thật sự” thẩm duyệt sổ sách.

“Doãn trang chủ, ta lại tới nữa.” Nàng sang sảng mở miệng.

Nhịn xuống xúc động thở dài, Doãn Thức Câu để bút xuống, lúc này mới ngẩng đầu, đầu tiên đón nhận nàng cười khanh khách xinh đẹp, lời nói nghiêm khắc chuẩn bị nói như thế nào cũng phun không ra.

“Ta chưa vào phòng nha!” Nàng cố ý nói. Ngày đầu tiên khi gặp mặt bản thân hần nói, Hạnh viện nàng có thể tùy ý vào đạo, chỉ cần không vào phòng là được.

Lúc này Doãn Thức Câu thật sự thở dài .

“Đàm cô nương mỗi lần tới đều thanh minh một lần, nhưng ta nhớ rõ chính mình chưa từng đuổi Đàm cô nương.”

“Nhưng là ta xem biểu tình trên mặt ngươi rất muốn đuổi người nha!” Nàng cười khê.

“Ta nói rồi lời nói tự cũng không đổi, nhưng Đàm cô nương, xin đừng quấy rầy ta.”

“Nếu nói sẽ không đổi ý, lúc này ta cũng chưa đi vào phòng nha?”

“Đàm cô nương biết rõ không vào phòng không chỉ là không vào trong phòng, ý là không cần quấy rầy ta, Đàm cô nương không phải là người chậm hiểu, không phải không biết ý của ta, cho nên ngươi là cố ý nhiễu loạn công việc của ta, phải không?” Đối mặt nàng cười, hần không thể không có sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, ngăn trở chính mình thân cận nàng.

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân ý cười phút chốc biến mất, đáy mắt hiện lên một chút vẻ bị thương tổn, sâu kín nhìn hần. “Ta thực khiến ngươi chán ghét sao?”

6. Chương 6

Doãn Thức Câu nháy mắt có chút luống cuống, đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy nàng có vẻ mặt này. Hần không nghĩ tới nàng sẽ cảm thấy bị thương tổn, nàng hần là rất tự tin, cho dù có bị cự tuyệt, cũng sẽ nhận định đó là vấn đề của người khác mới đúng a!

“Đàm cô nương, ta cũng không phải có ý tứ này.”

“Quên đi, Doãn trang chủ không cần giải thích cái gì với ta, là do ta rất không biết có chừng mực, về sau ta.” Nàng cúi đầu, quay lưng lại. “Ta về sau sẽ không lại đến quấy rầy Doãn trang chủ, thực xin lỗi.” Nàng bước đi, ở trong lòng âm thầm đếm lấy, một, hai.

“Đàm cô nương.” Doãn Thức Câu hoảng hốt gọi nàng lại.

Nàng vẫn chưa quay người lại. “Doãn trang chủ yên tâm, ta lập tức rời đi.”

“Ngươi không có quấy rầy ta, mời ngươi lưu lại!” Hần thỏa hiệp rồi, ai bảo hần không có cách nào thấy nàng thất vọng rời đi như vậy đâu.

Nàng như cũ đưa lưng về phía hần. “Nhưng là ta không phải thực khiến ngươi chán ghét sao? Doãn Tam Thiều gia thấy ta, bộ dạng giống như nhìn thấy kẻ thù bất cọng đại thiên, Doãn trang chủ thấy ta cũng vậy về mặt cũng như muốn đuổi ta đi, đi đến chỗ nào cũng không được hoan nghênh, ta không biết ta cuối cùng làm sai cái gì, cũng không phải bản thân mong muốn đến Bích Liễu sơn trang.” Khóe miệng nàng hơi cong lên, nhưng thanh âm lại có vẻ thống khổ đáng thương.

Đứng rồi, Thức Kiêu!

Hôm qua hần thử hỏi Thức Kiêu cảm thấy nàng như thế nào, không nghĩ tới Thức Kiêu đối với nàng thực đổi ngược, nói cảm giác đối với nàng hoàn toàn tan biến, mỗi lần cùng nàng gặp mặt không đến một khắc đồng hồ, cũng muốn một đao chém nàng, thậm chí còn hỏi hần tại sao muốn thu mua giấy nợ Đàm gia, làm ra quyết định sai lầm này trăm hại không mang lại ích lợi gì, muốn hần hãy mau đem nợ nần thu hồi, đem người đuổi đi, miễn cho hần sai người đem nàng giết đi.

Hần không biết hai người bọn họ trong lúc đó xảy ra vấn đề gì, nhưng mặc cho hần tưởng tượng như thế nào, cũng không có cách biết rõ Thức Kiêu tại sao lại đối với nàng lại bài xích như vậy, nàng rõ ràng tốt

đẹp như vậy, tốt đẹp đến hần phải dùng hết năng lực cùng ý chí , mới có thể khắc chế bản thân không tiết lộ là yêu thích nàng a.

Nhưng Thức Kiêu lại đối với nàng vô tình, hần không thể lừa gạt bản thân hần không có cảm giác tức giận, nhưng nếu bởi vì Thức Kiêu đối với nàng vô lễ, làm nàng bị tổn thương nhiều như vậy, thế cho nên hần chỉ mới nói đơn giản có mấy câu đã có thể xúc phạm tới nàng, Thức Kiêu làm hơi quá đáng.

“Không phải, Đàm cô nương, người tốt lắm, là vấn đề của ta, mời người.” Thấy nàng khổ sở như vậy, hần lại bức bản thân! “Ta không có cách đứng dậy giữ lại, cho nên mời người lưu lại đi!”

Đàm Chiêu Quân ngẩn ra, trong lòng lại áy náy rồi, hốc mắt không hiểu nóng lên. Nàng diễn quá mức rồi, thế nhưng lại làm cho hần mở miệng nói ra lời này!

Nàng lập tức xoay người trở lại phía trước cửa sổ, “Người đừng nói như vậy, ta. Thực xin lỗi ! Ta.”

“Tốt lắm, chúng ta đều đừng nói nữa.” Doãn Thức Câu biết được nàng vì sao xin lỗi, thật là một cô nương thiện lương.

Nàng không cần xin lỗi , bởi vì hần cố ý nói như vậy, vì lưu lại nàng.

“Được rồi.” Đàm Chiêu Quân gật đầu, lộ ra nụ cười xinh đẹp, muốn bỏ đi đáy lòng đang rầu rĩ, không hiểu sao lại đau đớn.

“Kỳ thật ta hôm nay tới là để trả lời Doãn trang chủ.”

Đúng rồi, hôm nay là ngày thứ ba, đến kỳ hạn hần cấp cho nàng.

Nhưng hiện nay Thức Kiêu căn bản không có khả năng cưới nàng.

Nếu nàng đáp ứng thì sao? Hần phải giải quyết như thế nào? Trực tiếp nói cho nàng biết Thức Kiêu sẽ không cưới nàng sao?

Hần nhủ mày, nhanh chóng phủ định việc gây thương tâm cho nàng. “Đàm cô nương, mời người quên điều kiện ta đưa ra đi, chuyện này đối với người cũng không công bằng, là ta thiếu suy xét.”

Tốt lắm, tên Doãn Thức Kiêu kia quả nhiên đã xử lý tốt, không biết hần nói như thế nào đối với đại ca hần?

Nói vậy sẽ không quá tốt nghe, mà Doãn Thức Câu nghe xong, đối với nàng lại có cảm xúc gì?

Nếu tên kia hại nàng “Săn phu” hành động càng khó khăn..., thì nàng sẽ tìm hần tính toán sổ sách!

“Thật vậy chăng?” Âm thầm cân nhắc, ngoại trừ đáy mắt nàng lóe tinh quang, vẻ mặt lại có chút kích động nằm úp sấp tựa vào trên bệ cửa sổ, trong suốt nhìn hần.“Ta thật sự. Thật sự không cần gả cho đệ đệ đã man tính tình nóng nảy kia của người sao?”

Doãn Thức Câu hơi kinh ngạc. Hần biết Thức Kiêu tính tình tương đối kém, nhưng nóng nảy? Đã man? Ba ngày nay Thức Kiêu cuối cùng đối với nàng đã làm cái gì, làm nàng lại có cảm giác này đối với hần? Hơn nữa giống như sợ tới mức không nhẹ, nhìn hình dạng của nàng giống như đem hần trở thành tấm gỗ cứu mạng đi.

“Là thật sự, coi như không có chuyện này.” Hần lập tức gật đầu.

“Thật tốt quá.” Đàm Chiêu Quân giả bộ ra bộ dạng nhẹ nhàng thở ra, nở ra nụ cười xinh đẹp, cũng không biết vì sao, nhưng lại cảm thấy hốc mắt nóng lên, trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ.

“Đàm cô nương.” Doãn Thức Câu thấy nàng chảy xuống nước mắt an tâm, trong lòng vạn phần áy náy.

Nàng kinh ngạc, mạnh mẽ quay lưng lại, lung tung lau đi nước mắt. Kỳ quái, nàng không định dùng chiêu nước mắt này, làm sao có thể. không hiểu làm sao lại khóc đau?

“Ta.” Thanh âm có chút nhỏ vụn, nàng càng hoảng càng nghiêm trọng. Tại sao có thể như vậy, nàng thật sự không tính khóc a! “Thực xin lỗi, ta không sao, ta cũng vậy không biết tại sao lại khóc, thật sự là. Thật kỳ quái, đôi mắt của ta. Hồng mắt.”

“Đàm cô nương chính là quyết tâm yên tĩnh.” Doãn Thức Câu nhẹ giọng nói, nhìn bóng dáng nàng, thấy nàng liều mình lau nước mắt, ngực càng thêm thấy đau. “Ta thật xin lỗi.”

“Không nên nói như vậy.” Đàm Chiêu Quân quay người lại, nước mắt đã ngừng, nhưng trên mặt còn nước mắt, hốc mắt hiện hồng, có vẻ diêm dăm đáng yêu, mềm mại làm người thương tiếc, nhưng bản thân lại hoàn toàn không tự biết.

“Là ta yêu cầu Đàm cô nương quá đáng.” Thấy bộ dáng này của nàng, Doãn Thức Câu trong lòng tràn đầy thương tiếc cùng áy náy đối với nàng. Nàng chẳng qua chỉ một cô nương mới mười tám tuổi, thành linh gia cảnh xảy ra biến cố lớn, đã làm nàng đủ hoảng loạn rồi, ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này, lại phải đối mặt hấn – thương nhân lãnh huyết bức bách này. Chỉ cho nàng thời gian ba ngày suy nghĩ, trên thực tế là muốn cho nàng biết không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chôn vùi hạnh phúc cả đời của chính mình, làm nàng bị dày vò ba ngày, làm mất đi ý chí của nàng, nàng đương nhiên không thể thừa nhận.

“Không, không phải như thế.” Nàng lắc lắc đầu. “Thiếu nợ thì trả tiền, đương nhiên, Doãn trang chủ kỳ thật đã giúp Đàm gia một đại ân, nếu không có Doãn trang chủ thu mua tất cả giấy nợ của Đàm gia, Đàm gia chúng ta hấn đã bị này chủ nợ cắt thành từng mảnh nhỏ hầu như không còn. ” Đây là sự thật, cũng là lời thật lòng của nàng: “Doãn trang chủ, ta thật sự thực cảm tạ người.”

“Đàm cô nương không cần nói lời cảm tạ, động cơ của ta không phải phải trợ giúp Đàm gia, ta là có mục đích mà.” Doãn Thức Câu gác mặt sang một bên, giọng điệu có chút nhỏ nhẹ.

Nàng nhú mày. Cái gì a! Nàng là thật tâm nói lời cảm tạ, hấn đây là có thái độ gì?!

Trong lòng có chút không vui, đang muốn nói lời mĩa mai, lại phát hiện hấn trên mặt hiện lên một tầng đỏ sậm, chẳng lẽ. Hấn nếu bị người khác mang lòng biết ơn, sẽ cảm thấy không được tự nhiên?

Trong lòng không vui nhất thời trở thành hư không, ngược lại cảm thấy vô cùng thú vị, nàng cố ý tiến đến cửa sổ thăm dò, càng thêm tới gần hấn.

“Tuy vậy, ta vẫn vô cùng cảm tạ Doãn trang chủ.”

“Không cần, ta chỉ coi đây là một thủ đoạn.”

“Doãn trang chủ.” Nàng ngắt lời hấn, nghịch ngợm cười, híp lại đôi mắt hạnh nhìn tầng đỏ sậm kia mở rộng đến cổ. Quả nhiên như nàng đoán, hấn không có thói quen nhận lòng biết ơn của người khác.

“Chuyện gì?” Hấn chật vật nói.

Nàng thấp giọng cười khê. “Doãn trang chủ chỉ cần nhận lòng biết ơn, nói tiếng không cần khách khí là được.”

“Người!” Nghe thấy tiếng cười, Doãn Thức Câu rất quẫn bách, nhin không được trừng nàng liếc mắt một cái, nhưng nhìn thấy bộ dáng nàng tươi cười chân thành, mới vừa rồi ngực vẫn buồn đau xót khi nhìn thấy nước mắt của nàng, liền dần dần trở lại bình thường.

Nàng. Vẫn nên thích hợp cười như vậy.

“Xin lỗi, ta không nên cười, bắt quá.” Đàm Chiêu Quân rất muốn cố nén cười, nhưng thật sự nhin không được, nàng trăm triệu không nghĩ tới đại nam nhân mạnh mẽ này sẽ có một mặt đáng yêu như thế.

7. Chương 7

“Vì sao ta cảm thấy ta không muốn biết Đàm cô nương sau từ ”bắt quá” muốn tiếp nói cái gì?” Hấn trầm tĩnh lại, nhìn đến con người đang tràn đầy lo lắng cùng lúm đồng tiền xinh đẹp của nàng, khóe môi cũng không tự giác gợi lên một chút ôn nhu.

“Doãn trang chủ xác định thật không muốn biết?” Nàng nghiêng đầu, bướng bỉnh cười nhìn hấn, nhìn thấy ánh mắt hấn ôn nhu, trái tim bỗng dưng bình bịch bịch tốc độ đập nhanh hơn.

“Tuyệt không muốn.” Doãn Thức Câu nhin không được cười khẽ.

Wow nha! Đàm Chiêu Quân trong lòng hô nhỏ, sững sờ trừng mắt nhìn hấn. Thì ra hấn thiệt tình cười rộ lên là bộ dáng này a!

Xoắn lấy vạt áo, nàng ngơ ngác nghĩ, trái tim làm chi đập nhanh như vậy? Nhưng là . . . lại cảm thấy rất vui vẻ.

Nguy rồi, mình bị làm sao vậy?

“Như thế nào?” Doãn Thức Câu phát hiện bị nàng nhìn chăm chú một cái chớp mắt cũng không có, không được tự nhiên ngừng cười.

“Doãn trang chủ cười rộ lên thật là đẹp mắt.” Đàm Chiêu Quân cũng không giấu diếm, nghĩ rằng hấn nhất định sẽ lại càng không được tự nhiên.

Quả nhiên.

“Chớ nói bậy!” Hấn quay mặt qua hướng khác, giọng điệu như muốn trách mắng.

Không ngoài ý muốn, khuôn mặt kia hiện lên mặt đỏ tươi lại bị nàng nhìn thấy.

“Ha ha. . . ” Nàng lại nhin không được cười ra tiếng.

Sau đó, Đàm Chiêu Quân trở nên thực thích nhắm Hạnh viện đến, chỉ có điều đều luôn tìm được chút lý do hợp lý.

“Công việc của người thiệt nhiều, giống như không bao giờ có thể xử lý hết được.” Lại nằm úp sấp tựa vào trên bệ cửa sổ, đây là vị trí mỗi lần tới nàng thường đứng, hơn nữa cạnh cửa sổ từ mấy ngày trước đã được đặt một cái ghế, trên trải nệm êm, độ cao vừa vặn thích hợp với nàng, có thể ghé vào trên bệ cửa sổ, nàng biết việc này là do hấn căn dặn người làm, là cách hấn săn sóc nàng.

“Các cửa hàng của Bích Liễu sơn trang rất nhiều nên mỗi ngày sẽ có rất nhiều việc phải xử lý.” Doãn Thức Câu tạm thời để bút xuống. Nàng đến, hấn kéo dài thời gian nghỉ ngơi, mà thời gian gần đây thời gian nghỉ ngơi hình như trở nên nhiều hơn.

“Doãn nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia đều không có khả năng chia sẻ một ít công việc với người sao?” Nàng hơi nhíu mi cảm thấy giận dữ bất bình thay hấn.

“Nhị đệ cùng Tam đệ đã phải xử lý chuyện ngoài các cửa hàng, còn phải đi bàn bạc làm ăn, bọn họ cũng đã rất bận rộn.” Cảm giác được sự quan tâm của nàng, Doãn Thức Câu không tự giác lộ ra mỉm cười vui vẻ.

Vậy nhưng so thấy việc cặp song sinh kia mỗi ngày xử lý các việc bên ngoài, nàng cũng không tin công việc quản lý các cửa hàng này lại nhiều đến nỗi hai người bọn họ tự mình không thể không xử lý hết được!

Bất quá nàng là người ngoài, hấn lại yêu quý hai cái đệ đệ này nên nàng không thể nói xấu bọn họ được.

“Nhìn người bận rộn như vậy, ta cũng không thể không ý tứ tiếp tục quấy rầy người.” Nàng ra vẻ thở dài. “Hôm nay ta tới là muốn mượn Doãn trang chủ văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên), mượn được ta lập tức rời đi không quấy rầy Doãn trang chủ nữa.”

Doãn Thức Câu nhíu mày. Thì ra hôm nay muốn mượn văn phòng tứ bảo?

“Không thành vấn đề, chỉ có điều xem ra Bích Liễu sơn trang đã sơ suất, thậm chí ngay cả văn phòng tứ bảo cũng để cho Đàm cô nương chính mình đi hỏi mượn, thật sự rất không phải.”

“Doãn trang chủ, ta tuyệt không phải muốn tìm lý do mà tới chỗ này hỏi dùng mà hại tới quý sơn trang gặp họa.” Thấy hấn kinh ngạc giương mắt nhìn, nàng nhin không được chiêu trêu chọc của mình, ha ha bật cười. “Được rồi! Ta tự thú tội, Doãn trang chủ đừng trách tội người hầu, bọn họ thực vô tội.”

“Đàm cô nương. . . .” tim Doãn Thức Câu bỗng đập mất nhịp. Như vậy không được, tiếp tục như vậy, hắn sẽ kìm lòng không nổi tự phá vỡ rào cản phòng thủ thì tình cảm của hắn lại càng không thể cứu vãn được nữa!

“Thật ra ta thật sự cần văn phòng tứ bảo, hiện tại cũng đã gặt nhiều thời gian của Doãn trang chủ, hoa cũng đã ngắm qua bây giờ có thể cho ta mượn văn phòng tứ bảo được không?” Thấy đáy mắt hắn lại hiện lên vẻ xa cách, Đàm Chiêu Quân kịp thời lui từng bước, không cho hắn nổi lên cảnh giác.

Hắn giật mình. Thì ra nàng giải thích lý do tới chỗ này chỉ là đến ngắm hoa, mà không phải. . . .

Trong lòng âm thầm bật cười, hắn đã không khỏi tự đề ỉnh, làm sao có thể nghĩ lầm nàng là vì hắn? Đã biết rõ có khoảng cách, làm sao nàng có thể là vì hắn, hắn rốt cuộc mơ mộng hão huyền cái gì?!

“Vậy mời Đàm cô nương tự mình vào lấy, hiện giờ không có Giang Dung.” Hắn khôi phục trầm tĩnh, quyết tâm che giấu nỗi thất vọng nồng đậm.

Đàm Chiêu Quân nghiêng đầu trêu chọc, “Ta có thể vào nhà sao?” Nói đến việc này, từ ngày ấy cho tới bây giờ, chính xác nàng thật sự chưa lại bước vào trong nhà.

Doãn Thức Câu có chút xấu hổ. “Đàm cô nương đừng chê cười ta.”

“Vậy. . . ta đi vào nha?” Nàng lại xác nhận.

“Mời vào đây đi!” Hắn cho nàng xác nhận rõ ràng.

“Cám ơn.” Đàm Chiêu Quân nở nụ cười, xoay người tiến đến cửa phòng.

Doãn Thức Câu thấy nàng tươi cười rực rỡ mà lại thất thần, không ngờ chỉ như vậy mà làm cho nàng thoải mái, thế nhưng lại không ngờ chính mình cũng bởi vì nàng thoải mái mà trái tim cũng theo đó nhảy nhót không ngừng.

Hắn biết rõ là chính mình đã quá mức để ý nàng, hắn phải làm như thế nào để ngăn chặn cơn sóng tình đang cuộn cuộn ào ạt tới đây?

“Doãn trang chủ, văn phòng tứ bảo của người đặt ở chỗ nào?” Đàm Chiêu Quân xoay người, hé ra khuôn mặt tươi cười ngay trước mặt hắn, kéo về thần chí của hắn đang trôi xa.

Doãn Thức Câu thầm hít một hơi, lập tức nghiêng mặt sang bên khác, cấp bách nói: “Ngay bên trong tủ sách kia.”

“Ta lại làm cho người sợ sao?” Nàng biết rõ còn cố hỏi.

“Không có, xin Đàm cô nương sau khi lấy được văn phòng tứ bảo thì liền mời rời đi. . .” Lệnh đuổi khách mới nói xong, phát hiện giọng điệu của mình không bình thường, hắn lại hấp tấp nói, “Đàm cô nương không nên hiểu lầm, bởi vì ta còn có rất nhiều việc cần phải xử lý, cần im lặng và chuyên tâm cho nên. . . .”

“Doãn trang chủ không cần giải thích, ta không có hiểu lầm, nhận thấy trên bàn người chồng chất nhiều vật như vậy, liền biết người còn có nhiều việc phải làm, ta lấy xong sẽ bước ra ngay.” Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng cắt đứt giải thích của hắn.

Doãn Thức Câu lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn nàng đi đến tủ sách, trước hết cầm một chồng giấy, sau đó lựa vài nghiên mực cùng bút lông.

“Đàm cô nương, trong ngăn kéo đầu tiên phía bên tay phải có một nghiên mực, nếu không chê ..., trong thời gian Đàm cô nương ở sơn trang làm khách, để lại cho người sử dụng.” Hắn không nghĩ nhiều liền cho nàng mượn nghiên mực rất quý của hắn.

Đàm Chiêu Quân rất kinh ngạc, trong lòng không kiềm chế được mở ra ngăn kéo, khẳng định vật này rất quý báu.

Nàng ngồi chồm hổm xuống, theo lời mở ra ngăn kéo đầu tiên, liền thấy một cái hộp dùng gỗ tử đàn chạm khắc thành, bề ngoài giản dị tự nhiên, nhưng chỉ cần nhìn bên ngoài hộp liền có thể nhận thấy chứa đựng một vật rất quý giá.

Không hiểu sao hai tay nàng run nhẹ, thật cẩn thận mở nắp hộp ra, bộ nghiên mực kia đập vào mắt, nàng lập tức hít vào một hơi.

“Đây là song long hí châu!” Nàng đang cầm hộp từ từ đứng lên, kinh hỉ trợn mắt nhìn, ánh mắt phát sáng hưng phấn nhìn hấn. “Đây là do Thư Phong lão nhân tỉ mỉ khắc tạo, khắp thiên hạ chỉ có chừng hai bộ nghiên mực song long hí châu này thôi, đúng hay không?!”

Nói không kinh ngạc là gạt người, Doãn Thúc Câu không nghĩ tới nàng cũng biết, thấy nàng hưng phấn như vậy, hấn cũng lộ ra tươi cười.

“Đúng.” Chẳng biết tại sao, hấn lại có loại cảm giác, biểu hiện trước mắt của nàng như vậy là thật tình.

“Wow nha! Trời ạ, ông trời của ta a! Ta lại có may mắn nhìn thấy tác phẩm tỉ mỉ của đại sư!” Phát hiện hai tay mình run rẩy kịch liệt, nàng vội vàng đem hộp gỗ để ở trên bàn. “Ta. . . . Ta không thể sử dụng nó, ta sẽ làm hỏng nó!”

“Người không thích?” Doãn Thúc Câu cố ý hỏi, thấy bộ dạng nàng vui vẻ kinh hỉ, hấn đã quyết định quyết tâm phải đưa nó cho nàng, nó có thể được nàng yêu thích đến như vậy cho dù không cẩn thận làm hỏng, hấn hấn cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ.

“Trời ạ, ta đương nhiên thích! Ta rất yêu thích, nhưng ta không thể nhận.” Đàm Chiêu Quân chìa ra mười ngón tay tiến đến trước mặt hấn.” Người nhìn tay của ta, hưng phấn run rẩy thành như vậy, không chỉ có thể sẽ làm hư chúng nó, ngay cả viết cũng không được, như vậy ta còn có thể sử dụng chúng nó sao?”

Nhìn mười ngón thon dài tinh tế trắng nõn kia, hấn không chút nghĩ ngợi vươn tay nắm chặt.

“Người chẳng qua mới gặp nên mới rất hưng phấn, chờ quen rồi, tiếp thu rồi sẽ không có vấn đề gì.” Hấn ngẩng đầu, nhìn nàng mỉm cười.

Hấn không nhận ra, Đàm Chiêu Quân cũng không, hai tay bị cầm kia truyền độ ấm đến hai tay hấn, hơi lạnh lạnh không giống của nàng ấm áp, nhưng không hiểu sao làm cho nàng nóng lên xuyên thấu qua hai tay tiếp xúc, trực tiếp đốt cháy gương mặt của nàng.

Xong đời, tại sao nàng lại có loại phản ứng này?

Rõ ràng đang trong lúc thực hiện kế hoạch săn chồng, như thế nào lại giống như vừa mới bắt đầu, ngược lại chính mình rơi trước vào cạm bẫy?

Là ảo giác đi? Nếu không, bình thường nam nhân săn đón nịnh bợ nàng rất nhiều, rất nhiều, nàng cũng không hề động tâm, không đạo lý hấn cũng chưa làm cái gì, lại khiến lòng nàng nai con đi loạn a!

Đây chẳng qua bởi vì thấy nghiên mực song long hí châu nổi tiếng nên mới rất hưng phấn kéo dài mà gây ra ảo giác!

Đúng vậy, nhất định là như vậy . . .

Nàng thật sự. Đẹp quá!

Doãn Thúc Câu nhìn người trước mặt, mấy ngày nay chung sống với nàng, hấn biết rõ nàng không phải là kẻ có mưu đồ xấu xa.

Nàng đa dạng như vậy, hoạt bát xinh đẹp, là . . . rõ ràng, mà cảm giác của hấn đối với nàng cũng không giống cảm giác đối với bức tranh mỹ nhân, hoàn toàn không giống nhau.

Mặt mày đỏ trên mặt làm nàng có vẻ càng thêm kiều diễm động lòng người, vẻ ngượng ngùng trong mắt càng làm nàng thêm nhiều vẻ mềm mại thú vị, rất khó thấy được bộ dạng ngượng ngùng của nàng.

Mà, cho dù là linh hoạt xinh đẹp hay là nhu mì xấu hổ, đều làm hấn say đắm, làm rối loạn lòng của hấn ; giống như ở trước mặt nàng, tình cảm của hấn, lý trí của hấn, thậm chí là thần hồn của hấn đều hoàn toàn thoát khỏi sự điều khiển của hấn, bị nàng tác động hoàn toàn, vì nàng vui mà vui, vì nàng lo sầu cũng lo sầu.

Trầm luân, thật sự quá dễ dàng, nhưng mà . . .

Lòng bàn tay truyền đến một sự ngo ngoáy nhỏ, cắt đứt suy nghĩ đang mê mang hỗn loạn của Doãn Thức Câu.

Hắn nghi ngờ cúi xuống, lọt vào trong tầm mắt là một đôi bàn tay to lớn đang nắm một đôi bàn tay mềm nhỏ còn khe vuốt ve, thậm chí hắn còn có thể cảm nhận được đôi tay này rất mềm mại mịn màng đầy xúc cảm, cùng với sự nóng bỏng truyền ấm áp vào lòng hắn.

Hắn đột nhiên nhận ra chính mình thế nhưng đang nắm chặt tay nàng!

Vội vàng buông ra, một tầng đỏ sẫm lại nổi lên trên mặt hắn.

“Thất lễ, ta. . . . không phải cố ý mạo phạm Đàm cô nương. . . .” Bây giờ nói lời này dường như là nguy hiểm, lại không có người cầm dao đặt trên cổ buộc hắn mạo phạm con gái người ta, vả lại, chẳng lẽ hắn dám nói với nàng là do hắn kìm lòng không nổi sao? Vậy không phải thừa nhận là hắn có tình ý với nàng sao?

Không thể!

“Không sao. . .” Đàm Chiêu Quân cố kìm lòng không muốn đỏ mặt, bây giờ tuyệt không hay ho khi bị thấy xấu hổ, nhất là với cá tính của mình mà nói, hiếm khi bởi vì bị sờ tay một chút, loại “việc nhỏ” này mà cảm thấy thẹn thùng, thế nhưng. . . vì sao mặt nóng như vậy thế nào cũng chưa sút giảm?!

Mặt nàng càng cúi thấp, trong lòng cảm xúc ngượng ngùng không chỉ không có biến mất mà ngược lại không hiểu sao ngày càng gia tăng.

“Ta. . . không quấy rầy Doãn trang chủ làm việc nữa, cáo từ.” Cuối cùng nàng lại có động tác “chạy trốn chết”, cầm lấy bộ nghiến mực quý giá trên bàn kia cùng một chồng giấy, vội vàng cáo từ, vội vã rời đi.

Doãn Thức Câu mở miệng nhưng không có lên tiếng, cuối cùng ảo não giờ tay vuốt mặt, vì chính mình mạo phạm mỹ nhân mà buồn phiền.

Nàng tức giận sao? Trong lòng hắn tự hỏi rồi chợt tự đáp. Nàng đương nhiên tức giận, nên tức giận, hành động của hắn rõ ràng là sai trái, khó trách nàng cũng không thèm nhìn hắn liếc mắt một cái, giống như gặp quỷ mà chạy trốn hắn!

Đáng giận! Hắn làm sao lại sơ suất sai lầm như vậy? Hắn khẳng định mãi mãi sẽ không được gặp lại nàng. . .

“Doãn trang chủ. . . .” Tiếng nói dịu dàng đột nhiên truyền đến.

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn người xuất hiện ở ngoài cửa sổ, người con gái kia vẫn cúi đầu đứng ở nơi thường lệ.

Nhanh chóng nhận lỗi với nàng, xin nàng không phiền lòng nữa, cam đoan với nàng tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa! Hắn mới mở miệng, “Đàm cô nương, ta ——”

“Doãn trang chủ.” Đàm Chiêu Quân ngắt lời hắn, chỉ có điều không hề ngẩng đầu. “Lần khác lúc Doãn trang chủ không bận rộn quá, ta còn có thể đến nơi này ngắm hoa được nữa không?”

Doãn Thức Câu ngẩn người. Nàng là nói. . . . nàng vẫn muốn lại đây nữa sao?

Không nghe thấy hắn trả lời, nàng cúi đầu hỏi lại: “Không được sao?”

“Đương nhiên có thể, hôm nay trước lúc chạng vạng, ta đã có thể xử lý xong toàn bộ công việc!” Lấy lại tinh thần, hắn vội vàng nói.

Đàm Chiêu Quân mỉm cười vui sướng, hắn vội vàng làm nàng cảm thấy rất vui vẻ.

“Đàm cô nương, sao còn không ngẩng đầu lên?” Doãn Thức Câu nhìn đỉnh đầu của nàng, không thấy được vẻ mặt của nàng, hắn không thể xác định ý nghĩ của nàng.

Nàng lại lập tức cự tuyệt. “Không cần.”

“Sao. . . . Đàm cô nương còn giận cử chỉ mạo phạm của ta sao?” Vậy tại sao còn muốn lại đây? Cũng chỉ bởi vì nàng yêu thích Hạnh Hoa, vì ngắm hoa nên không thể không chịu đựng hắn sao?

“Ta không có giận người.” Tên ngu ngốc này, cũng bởi vì nghĩ đến nàng đột nhiên chạy đi sẽ làm hấn nghĩ lầm nàng tức giận, cho nên nàng mới nhẩn nại ngượng ngùng quay lại chỗ này giải thích, hấn thế nhưng lại nghĩ đúng như vậy!

Hấn nghi hoặc. “Vậy vì sao không ngẩng đầu lên? Không phải bởi vì tức giận nên không muốn nhìn thấy ta sao?”

Đại ngu ngốc! “Bởi vì ta then thùng, không được sao?!” Nàng vẫn không ngẩng đầu, xấu hổ dậm chân, quát to giận dữ xong xoay người bỏ chạy.

Doãn Thức Câu kinh ngạc nhìn theo bóng nàng. Nàng nói. Nàng then thùng?!

Thì ra . . . là như vậy a!

Toàn bộ cảm xúc tiêu cực liền biến mất, nhìn bóng dáng duyên dáng của nàng, bước chân gấp gáp, khoe miệng hấn gọi lên vẻ ôn nhu, cũng đã hiểu rõ tâm ý nàng khi quay lại trở lại.

Nàng thật sự là một cô nương lương thiện lại khéo hiểu lòng người.

Khoảnh khắc khi bóng dáng nàng sắp biến mất nơi khúc quanh, hấn thấy nàng quay đầu nhằm vào hấn làm một cái nhẩn mặt thật xấu trên hấn, tiếp theo liền biến mất nơi khúc quanh.

Nhất thời ngạc nhiên, sau hấn bỗng đứng lớn tiếng cười vui vẻ.

Phụng mệnh đi làm việc Giang Dung vừa vặn làm xong việc trở về, vừa mới bước vào cửa Hạnh viện, liền nghe chủ tử cười to vui vẻ, thoáng chốc bởi vì quá mức kinh ngạc mà bị vấp chân, té một cái rạp đầu xuống đất.

Hấn kinh ngạc đến không có cảm giác đau đớn, dùng cả tay chân đứng lên vọt vào trong viện, đối diện đứng đến một cô nương đang vội vàng chạy đi, hấn lập tức nhận ra đó là khách quý trong sơn trang.

“Đàm cô nương.” Giang Dung chấp tay hành lễ với nàng, hoài nghi nhìn ra trên khuôn mặt xinh đẹp kia có một mặt đỏ tươi.

Đàm Chiêu Quân qua loa gật gật đầu, liền vội vàng đi ngang qua hấn ly khai Hạnh viện.

Giang Dung mơ hồ không rõ ràng gãi gãi đầu, lập tức quẳng đi nghi hoặc, thi triển khinh công cấp tốc hướng phương hướng phòng chủ tử lao đến.

8. Chương 8

Nhún người chạy nhanh khỏi đường mòn, tiến đến gian phòng nhìn lại, quả nhiên thấy bộ dáng trang chủ đang cười to.

Là thật, không phải hấn nghe nhầm, cũng không phải ảo ảnh!

Lúc trước, chuyện này cũng không hề hiếm lạ, trang chủ vốn là người cởi mở, nhưng mà ba năm gần đây, đừng nói nở nụ cười sáng khoái như vậy, trang chủ ngay cả mỉm cười cũng không thật lòng, nhiều lắm chỉ kéo căng khóe miệng cố gắng hiện ra một cái tươi cười, vậy mà . . .

Đột nhiên nhớ tới Đàm Tam cô nương mới vừa rồi khác thường, hấn đột nhiên quay đầu nhìn phía cửa vườn. Là vì nàng sao?

Nếu . . . Nếu Đàm Tam cô nương có khả năng làm cho trang chủ khôi phục trở lại bộ dáng quá khứ thì tốt quá!

Hiếm thấy hai ngày này Đàm Chiêu Quân trừ bỏ xuất môn gửi thư về quê nhà ở Lạc Dương, đều đóng tại Hà viện không có ra ngoài đi dạo, nhưng Thu Phong vẫn phát hiện Tam tiểu thư của nàng lại đang làm chuyện kỳ quái.

“Tiểu thư, ngài vẽ nhiều bức tranh cái ghế dựa kỳ quái như vậy làm cái gì a?” Thu Phong một bên mài mực, một bên tò mò hỏi.

“Tùy ý vẽ thôi.” Đàm Chiêu Quân lẩm bẩm.

“Tiểu thư vẽ những cái này thoạt nhìn đều rất kỳ quái nha!” Thu Phong đã nghiên cứu hai ngày, vẫn không thể xác định chủ tử muốn làm cái gì.

“Phải không?” Không phải muốn cãi vả mà nghiêm túc nói.

“Đúng vậy! Rõ ràng là ghế dựa, nhưng cái ghế dựa này lại thêm bốn bánh xe, thoạt nhìn cực kỳ quái lạ.” Thu Phong gãi gãi đầu. Chưa từng thấy qua ghế dựa có thêm bánh xe đâu.

“Chính xác!” Nàng vẫn không yên lòng đáp lời.

Thu Phong khó hiểu nhìn tiểu thư. Tiểu thư rốt cuộc làm sao vậy? Hai ngày này vẫn vùi đầu với mấy bức vẽ ghế dựa kỳ quái này, hình dạng tuy rằng đều na ná như nhau, nhưng vẫn nhìn ra được luôn luôn có sự cải biến.

“Tiểu thư, Thu Phong thật sự không muốn hỏi thúc ngài, nhưng ngài có đang suy nghĩ giải pháp hay không? Mỗi ngày Ngài đều hướng Hạnh viện đến, cùng Doãn trang chủ trao đổi, kết quả rốt cuộc như thế nào? Doãn trang chủ khi nào mới có thể tin tưởng chúng ta rất thành tâm, sẽ không quịt nợ, làm cho chúng ta có thể trở về nhà?”

Dừng bút lại, Đàm Chiêu Quân cuối cùng cũng chú ý đến nàng.

“Như thế nào? Ở nơi này không tốt sao?” Nếu Thu Phong không thích ở lại Bích Liễu sơn trang, như vậy phải nghĩ một lý do đưa nàng về nhà.

“Nơi này tốt lắm, nhưng dù sao cũng không phải là nhà mình thôi!” Thu Phong lắc lắc đầu.

“Vậy liền đem nơi này trở thành nhà của mình không phải là được sao.”

“Chuyện này sao được!” Tiểu thư nói như vậy rất khó hiểu, giống như dự định ở lại đây luôn vậy.

“Thế nào lại không được?” Đàm Chiêu Quân liếc xéo nàng. “Ta nói được là được.”

“A?” Thu Phong há hốc mồm, nhin không được lẩm bẩm. “Tiểu thư cũng không phải là nữ chủ nhân của Bích Liễu sơn trang, sao có thể nói được là được! Da mặt ta cũng không dày như thế.”

“Rất nhanh là được.” Đàm Chiêu Quân nhỏ giọng nói thầm, mặc dù là tạm thời.

“Cái gì?” Thanh âm của tiểu thư ngậm trong miệng, nàng không có nghe rõ.

Đàm Chiêu Quân cố ý nói: “Ta nói, ý của người nói là da mặt ta dày sao?”

“Nào có, ta rõ ràng chưa nói đến tiểu thư nha!” Thu Phong lại kêu oan.

“Quên đi.” Nàng phát phát tay, thay đổi đề tài. “Thu Phong, người nhìn cái ghế ta vẽ, nghĩ xem nếu như người ngồi ở trên, muốn tự mình di chuyển ghế, người sẽ làm như thế nào?”

“Làm như thế nào? Liền đứng lên đẩy cái ghế đi!” Thu Phong không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Ta nói là người đang ngồi ở trên ghế . . . Nói ví dụ như, nếu hôm nay chân người bị thương, không có biện pháp đứng lên, người phải làm như thế nào để di chuyển?”

“Như vậy sao . . .” Thu Phong nghiêng đầu, nghiên cứu bức vẽ, một hồi lâu mới lấy tay chỉ vào cái bánh xe trên bức vẽ. “Có thể thử di chuyển bánh xe đi? Nhưng mà . . .” Nàng lấy một cái ghế ngồi xuống, thử cúi lấy tay vươn xuống. “Bánh xe giống như quá nhỏ, tay lại không dài không thể với tới, xem ra không thể di chuyển bánh xe.” Nàng có chút buồn rầu nói.

Mắt Đàm Chiêu Quân bỗng sáng ngời. “Thu Phong, người thật sự quá thông minh!”

“A? Thật vậy chăng?”

“Thật sự, thực thông minh! Đã giúp ta giải quyết vấn đề.”

“Có sao? Ta giúp tiểu thư giải quyết vấn đề gì?” Thu Phong tò mò hỏi.

Đàm Chiêu Quân không biết nên khóc hay cười, không phí công trả lời, trực tiếp gạt sang bên tất cả các bức vẽ, một lần nữa lấy ra tờ giấy mới.

Sự tình nguyên nhân của hôm kia.

Sau khi nàng từ Hạnh viện “Chạy trốn chết”, yên vị trong thư phòng mình, sau đó đến nơi gửi thư gửi một bức thư về Lạc Dương, đang cùng Thu Phong đi ở trên đường thì thấy một chiếc xe ngựa xinh xắn đi ngang qua, đó là một chiếc xe xinh đẹp một ngựa kéo, chỉ đủ chứa một người lái xe cưỡi, bình thường là nhà giàu hoặc con cháu quan lại nhân rồi không có việc dùng xe đua với nhau.

Đột nhiên trong đầu nàng linh quang chợt lóe, nghĩ đến nếu sử dụng cấu tạo xe ngựa chế biến lại bỏ thêm bánh xe thành ghế dựa, làm cho Doãn Thức Câu ngồi lên trên, như vậy hẳn muốn di chuyển sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Cho nên hai ngày này nàng chỉ ngồi nghiên cứu thiết kế loại ghế mang theo bánh xe này, tu sửa sửa chữa, nhưng vẽ như thế nào cũng đều cảm thấy không hài lòng lắm, dù sao ở địa phương nhỏ di chuyển không thể sử dụng loại ghế dựa lớn quá được, chỉ có thể dựa vào chính mình, nhưng là tự mình thì nên làm như thế nào, nàng vẫn không nghĩ ra vấn đề. Cho đến mới vừa rồi nghe Thu Phong nói như thế nàng mới nghĩ đến, nếu muốn có thể tự do di chuyển, có thể gia tăng kích thước bánh xe, làm cho người ngồi ở trên có thể tự mình chuyển động bánh xe lăn!

Bức vẽ thiết kế đã được thay đổi tốt, nàng cẩn thận xem kỹ, cảm thấy khả năng thực tế rất cao, vậy nàng tìm cặp song sinh kia thảo luận một chút, để cho bọn họ mời một người thợ mộc giỏi để làm cái ghế kia.

“Tiểu thư, nếu ngồi ở trên, cái chân bị thương của ta để ở đâu?” Thu Phong khom người nhìn bản vẽ đột nhiên hỏi.

“Có ý gì?”

“Chính là cái chân bị thương nên để chúng ở đâu? Ngài xem, nếu giống như bình thường khi ngồi trên ghế chân đặt trên mặt đất, nhưng nếu bánh xe chuyển động, chân bị kéo trên mặt đất, rất có thể làm tăng thêm thương thế của ta không phải sao? Vậy nếu ta phải nâng chân, chân bị thương sao có thể nâng cao được? Cho dù có thể, nâng lâu ta cũng sẽ rất mệt nha! Nếu đem ghế thiết kế cao thêm một chút, làm cho chân nhẹ nhàng đu đưa không chạm đất, đối với vết thương ở chân hẳn cũng không sao! Ngài nói có đúng hay không?”

Đàm Chiêu Quân sững sốt, không hề có ý kiến phản đối bắt đầu tự hỏi, một hồi lâu sau, ở góc bức thiết kế mới có thêm tính toán chỗ đặt chân hợp lý.

“Ah, ta cảm thấy chuyển động bánh xe lâu, tay của ta nhất định sẽ thực mỗi một chút đi! Chẳng lẽ không thể có người ở sau giúp ta đẩy sao?” Thu Phong còn nói, nâng tay chỉ vào bức vẽ. “Ta nghĩ Xuân Đào hoặc Hạ Liên, các nàng đều đã nguyện ý giúp ta việc đó, nhưng mà nếu các nàng muốn đẩy bánh xe cũng không tốt đâu? Nếu đẩy lưng ghế, không có điểm cầm nắm tốt để trợ lực thì cũng không thể khống chế tốt được.”

Uh, nói rất có đạo lý, cho nên có thể ở trên lưng ghế thiết kế thêm bên trái bên phải một cái để tay cầm, thuận tiện cho người phía sau hỗ trợ.

Cho nên ở chỗ thích hợp trên lưng ghế vẽ thêm hai cái tay cầm.

Thu Phong lại hưng phấn mở miệng. “Còn có a.”

“Người. . . .” Đàm Chiêu Quân liếc mắt. “Làm ơn, có ý nghĩ gì một lần nói xong được không!”

“Như vậy nha! Vậy nếu như có thể thiết kế thêm một chỗ chứa đồ vật, cái hòm cũng rất tốt, chỗ đó ta có thể một ít điểm tâm hoặc là bình nước, đúng rồi đúng rồi, bên trên làm tiếp một chỗ có thể cắm ô, nếu không trời đột nhiên mưa thì làm sao bây giờ?”

“Còn có còn có, trước kia ta có thấy một người bán hàng rong, hẳn đẩy một xe hàng nhỏ, nhưng khi gặp chỗ xuống dốc không thể giữ xe lại được, toàn bộ xe kể cả hàng hóa ở trên đều rất hết xuống đất bể tan, nếu ta ngồi ở trên, gặp chỗ dốc, tay không bắt theo kịp bánh xe lăn xuống nhanh thì làm sao bây giờ? Cái này

nếu thật bị quăng ngã, có thể không chỉ chân bị thương mà thôi, mà tình huống không tốt xương cốt toàn thân đều bị gãy hết!”

Đàm Chiêu Quân miệng há hốc trừng mắt nhìn nha hoàn nhà mình, nàng chưa bao giờ nghĩ Thu Phong kỳ thật rất thông minh, có rất nhiều ý tưởng.

Nhưng mà . . . Chậc! Thật là khó, cho dù bức thiết kế đã được nàng vẽ ra nhưng mà không biết thợ mộc có thể làm được hay không! Vẽ đơn giản, nhưng trên thực tế phải tốn rất nhiều công phu và tiền bạc, hơn nữa còn có kỹ thuật còn rất hạn chế.

Giống như Thu Phong vừa mới nói, gặp chỗ dốc muốn cho bánh xe dừng lại, ý tưởng thì tốt lắm nhưng có nghĩ nàng vẫn không nghĩ ra được, trừ bỏ nhờ người ở ngoài còn biện pháp gì có thể không chế được.

“Chỉ có điều nói đến cùng, nếu chân ta bị thương, ta nên an phận nằm ở trên giường dưỡng thương, mới không thêm ngồi loại ghế có bánh xe này chạy khắp nơi, cho nên tiểu thư không cần phí tâm như vậy cho ta.” Thu Phong cười cười tổng kết.

Đàm Chiêu Quân hoàn toàn không nói gì. Vừa mới nghĩ nàng rất thông minh, hiện tại thu hồi toàn bộ.

“Ta có nói là vì người làm sao?” Nàng liếc mắt một cái, dứt khoát bỏ đi tất cả các bức vẽ lộn xộn cũ đi, trải ra một tờ giấy mới, cẩn thận suy xét lại tất cả các ý kiến vừa rồi, một lần nữa vẽ lại một bức thiết kế mới đầy đủ.

“Oh? Không phải làm cho ta sao? Vậy . . . hỏi người ta làm chi! Làm cho ta phải suy nghĩ nhiều như vậy.” Thu Phong bĩu môi lắm bực.

“Bất mãn à? Vậy để ta đánh gãy chân người, rồi làm cho người loại ghế có bánh xe này, sao có muốn không?” Đàm Chiêu Quân liếc xéo nàng.

“A?” Nàng tròn mắt, vội vàng lắc đầu. “Không cần, ta không cần, ta dùng chân của ta tự đi là được.”

“Hừ!”

“Vậy . . . Tiểu thư làm là vì ai a?” Nàng nghi hoặc, nhà các nàng có ai chân bị thương sao?

“Ta không phải đã nói, ta chỉ tùy tiện vẽ thôi sao?” Đàm Chiêu Quân trả lời lấy lệ. “Thu Phong, đi pha trà giúp ta, trà đi tìm Hương tổng quản hỏi, ta muốn Vân Đinh trà.” Vân Đinh trà là loại trà được quản lý rất chặt chẽ, ngoại trừ chỉ được sử dụng ở chỗ chủ tử để người hầu bên cạnh chủ tử thuận tiện tùy lúc pha trà dâng cho chủ tử, còn nếu muốn dâng trà cho khách thì phải tìm Hương tổng quản xin.

Vậy nếu cặp song sinh kia thật sự vẫn còn đề phòng nàng thì sẽ nhấn nhủ không cho phép cung cấp cho Hà viện loại trà này, ngăn cản không cho nàng dùng loại trà này, nàng lại không nghĩ việc này cần đến Doãn Thức Cầu can thiệp, mặc dù nàng tin rằng chỉ cần nàng mở miệng, muốn bao nhiêu hần nhất định sẽ cho nàng.

“Tốt.”

“Đúng rồi, thuận tiện thông báo cho Hương tổng quản, nói với hần ta muốn gặp Doãn nhị thiếu gia cùng Tam Thiếu gia, khi nào bọn họ rảnh rồi thông báo ta biết.” Nàng muốn thảo luận với bọn họ bản thiết kế ghế có bánh xe trước.

“Vâng, tiểu thư.” Thu Phong lập tức lĩnh mệnh lui ra.

“A! Từ từ, Thu Phong.” Nàng kêu ngược người trở lại.

“Tiểu thư còn có cần nhấn nhủ cái gì?”

“Không cần pha trà, chỉ cần thông báo Hương tổng quản ta cần tìm hai huynh đệ kia là được.” Hai ngày này đã không tới sân viện kế bên, nàng trực tiếp qua bên kia uống trà là được rồi.

“Tốt.”

“Đi thôi, chờ một chút ta cũng sẽ đến Hạnh viện tiếp tục cố gắng, bản thân người làm tốt chuyện của mình là được.”

Thu Phong há miệng thở dốc, rất muốn hỏi tiểu thư thật sự có đang cố gắng sao? Nàng thật sự hoài nghi có ai có thể cự tuyệt được tiểu thư, nhưng cuối cùng vẫn không có hỏi ra miệng, bởi vì nàng biết tiểu thư không thích nàng hỏi việc này.

“Ta đã biết.”

Nhìn theo nha hoàn rời đi, Đàm Chiêu Quân thu dọn rất nhanh các bức vẽ trên bàn, cũng lập tức đứng dậy rời đi, hướng Hạnh viện đi đến.

Nghĩ đến tình cảnh ngày đó, nàng biết mình có chút khác thường, coi như một mặt đối Doãn Thức Câu, nàng liền trở nên không hề giống như quá khứ là một Đàm Chiêu Quân luôn nghênh ngang châm biếm người khác rồi, trở nên dễ dàng thẹn thùng, giống một ... giống một . . .

Đột nhiên, nàng chậm rãi trợn mắt, đầy mắt tràn đầy kinh ngạc. Nàng thế nhưng lại có cảm giác mình giống một . . . cô nương mới biết yêu!

Quả nhiên là khác thường.

Lập tức dứt bỏ loại ý tưởng vớ vẩn này, nàng chỉ là rất nhập diễn, hơn nữa ngày đó chính mình thế nhưng xúc động hừng hực làm ngoáo ộp, loại hành động ngây thơ này còn bị hấn nhìn thấy, khiến cho hấn cười to, nàng cảm thấy thật mất thể diện, cho nên hai ngày này mới trốn ở trong phòng vẽ, mới không phải bởi vì . . . bởi vì . . . cái mối tình đầu quái quỷ kia!

Đúng vậy, tuyệt đối không phải!

Bất quá nghỉ ngơi hai ngày, nàng nên tiếp tục tiến hành đại kế săn chồng.

Doãn Thức Câu hai tay chống hai bên cây gậy chống đặc chế luyện tập đi lại, lúc này vẫn còn không khí lạnh mùa xuân, nhưng trán hấn lại sớm đầy mồ hôi.

Hấn biết mình bất thường, hai ngày nay không thấy Đàm cô nương lại đây, hấn trở nên thấp thỏm bức bối, cả ngày cứ ngoái nhìn ngoài cửa vườn, số lần ngày càng thường xuyên, ngay cả Giang Dung đều phát hiện hấn khác thường, thỉnh thoảng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hấn.

Cho nên, hấn đành phải đem tâm trạng đặt lên việc luyện tập đi, biết rõ đôi chân này đã hết thuốc chữa, đi qua một năm nay cũng chỉ mới nhúc nhích một chút, hai ngày nay lại giống điên rồi, luyện đến mệt mỏi không chịu nổi nữa mới chịu thôi.

Hai chân vô lực luôn kéo hấn về sự thật, thành công làm cho bản năng vọng tưởng của hấn bị triệt tiêu hầu như không còn, suy nghĩ trong lòng chỉ còn lại chua xót.

Giang Dung lo lắng nhìn chủ tử, ba năm trước đây xảy ra tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn, không chỉ làm cho hai chân trang chủ không còn hoạt động được, cũng bởi vì thương thế quá nặng làm cho gân mạch toàn thân không có cách nào có thể phục hồi lại như cũ được, cho nên cho dù thương thế khỏi hẳn, nội lực chủ tử mất hết, võ công vẫn còn nhưng thân thể lại không tốt nên không thể tùy tiện vận công luyện võ. Bình thường nếu không sử dụng chân khí sẽ giống như một người bình thường không có việc gì, nhưng nếu sử dụng chân khí, rất có thể chân khí sẽ rối loạn tập làm đứt gân mạch, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nếu không có việc như thế, bằng công lực trang chủ, cho dù hai chân tàn rồi, vẫn có thể lên trười xuống đất bình thường, chỉ tiếc. . . !

Âm thầm thở dài, đã một canh giờ, hấn biết mình nên ngừng chủ tử lại.

“Trang chủ, ngài đã luyện liên tục hơn hai canh giờ, nên nghỉ ngơi.”

“Tiếp một lát nữa đã.” Doãn Thức Câu không ngừng, dùng hai tay chống sức nặng thân mình, cố sức di động hai chân vô lực. Hấn còn chưa đủ mệt, còn chưa thể đem nàng trục xuất ra khỏi đầu.

“Trang chủ, đại phu nói ngài không thể luyện quá mệt mỏi, hiện nay thân mình ngài không chịu nổi!” Giang Dung tiến lên khuyên can.

“Chỉ cần không sử dụng chân khí, không dùng tới nội lực, sẽ không sao.” Hấn phải làm lành nhận rõ sự thật, làm lành . . . hoàn toàn hết hy vọng.

Giang Dung nhú mi, đang lo lắng có nên nói rõ trực tiếp động thủ “mời” chủ tử nghỉ ngơi, bên tai nghe được từ cửa vườn truyền đến tiếng bước chân.

Hắn lập tức nhìn về phía chủ tử, chỉ thấy người mới vừa rời ngăn cản như thế nào cũng không ngừng lại cũng nghiêng đầu nhìn về phía cửa vườn, nói vậy cũng nghe thấy thanh âm.

Không cần nói rõ, bọn họ cũng đều biết người tới là người nào.

Trừ hắn ra đúng giờ có người tới quét tước, không thể có ai không được gọi mà có thể tự tiến vào nơi này, cũng chỉ có Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia, và khách quý sơn trang – Đàm Tam cô nương .

Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia đang có việc, thường xuyên không ở trong trang, tiếng bước chân kia cũng không thể là do hai người bọn họ phát ra, cho nên chỉ còn lại có Đàm Tam cô nương .

Chỉ là . . . về mặt chủ tử rất phức tạp, hắn không thể suy đoán chủ tử đang suy nghĩ cái gì, nhưng là chẳng biết tại sao lại cảm thấy lòng chưa xót.

“Trang chủ, tiểu nhân ra mời nàng rời đi sao?”

“Không!” Thốt ra sau, Doãn Thức Câu nhận thấy giọng điệu của mình quá mức vội vàng, chậm rãi hít một hơi thật sâu. “Mang ta đến dưới tầng cây đi.”

“Vâng” Giang Dung tiến lên, ôm lấy chủ tử ôm lấy, đi ra ngoài vài bước đến dưới một tầng cây hạnh hoa có đặt một cái bàn đá, trên bàn đá, bày biện một ván cờ chưa đi xong, đó là ván cờ thối trước trang chủ cùng Nhị thiếu gia đang chơi, đến phiên Nhị thiếu gia, nhưng Nhị thiếu gia chưa cách nào phá được, nên giờ phút này mới có bố cục như vậy.

Hắn để chủ tử ngồi xuống, sau lập tức đi lấy trở lại một cái khăn. “Trang chủ, lau mồ hôi.”

Doãn Thức Câu tiếp nhận, lau đi một đầu đầy mồ hôi, tầm mắt không tự hướng nhìn đường mòn Hạnh viện. Nàng có biết hắn ở chỗ này không?

“Giang Dung, người đi pha một bình Vân Đỉnh trà , dùng trà xuân năm nay.” Biết nàng yêu thích Vân Đỉnh trà, hắn muốn cho nàng nhắm nháp trà xuân tinh khiết nhất.

Giang Dung kinh ngạc, Vân Đỉnh trà bởi vì điều kiện đặc thù, diện tích gieo trồng vốn là có hạn, tuy rằng một năm có thể thu hoạch cả bốn mùa, nhưng sản lượng cũng không nhiều, thế cho nên cho tới nay cũng không được tiêu thụ ngoài thị trường, mà trong bốn mùa sản lượng trà xuân ít nhất, hương vị cũng là tốt nhất, là loại Vân Đỉnh trà cao cấp nhất.

Bởi vì Nhị thiếu gia và Tam Thiếu nói đầu lưỡi của bọn hắn không giống như trang chủ lợi hại như vậy, căn bản uống không nhận ra được đồng trà cùng trà xuân có gì khác biệt, cho nên bọn họ chỉ uống đồng trà, bởi vậy Vân Đỉnh trà xuân cho tới nay chỉ có ở bên này trang chủ, chính là nhiều người cũng biết, đó là do Nhị thiếu gia cùng Tam Thiếu gia lấy lý do để dành cho huynh trưởng kính yêu mà thôi.

“Trang chủ, Vân Đỉnh trà xuân năm nay tổng sản lượng chỉ vãn vẹn có tám cân, phi thường trân quý, ngài . . .”

“Cứ theo ta phân phó đi làm.” Doãn Thức Câu ngắt lời hắn, trầm giọng truyền lệnh.

“Vâng” Giang Dung hơi run sợ, thu dọn khăn xong, lĩnh mệnh lui ra.

9. Chương 9

Ngồi ở ghế đá, Doãn Thức Câu có chút buồn nản nhắm mắt lại.

Hắn rốt cuộc đang làm gì đó?

Mới vừa rồi đã tự nói với mình không nên vọng tưởng, muốn hết hy vọng hoàn toàn, kết quả mới nghe được tiếng bước chân của nàng, liền vội vã quên hết, muốn lấy lòng nàng, chẳng lẽ hẳn thật sự vọng tưởng cùng nàng.

Mở mắt ra, cúi đầu nhìn chân mình, hơi hơi chau mày. Hẳn có thể không?

“Thì ra người ở chỗ này a!”

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn giai nhân mỹ lệ đang từ đường mòn Hạnh viện đi tới, trên người nàng mang theo đóa hoa Hạnh Hoa cùng mùi hương, như ánh sáng mặt trời rực rỡ tươi cười nhìn hắn, vốn lúc đầu bước đi chậm rãi sau tăng nhanh tốc độ, cuối cùng bước chân lại nhanh nhẹn nhẹ nhàng giống như chạy, thật như là . . . khẩn cấp muốn tiến đến đến trước mặt hắn.

“Ta đến phòng ở bên kia tìm không ra người, còn đang suy nghĩ sẽ đi đâu mà tìm người.” Đàm Chiêu Quân đi đến bên cạnh bàn đá, thở nhẹ hơi, hai gò má ửng đỏ nhẹ. “May mắn vừa gặp Giang Dung đang trở lại, hẳn mới nói cho ta biết người ở đây.”

Doãn Thúc Câu ngăn người nhìn nàng, biết mình rất tưởng niệm nàng, nhưng sau khi nhìn thấy nàng hẳn mới hiểu rõ hai chữ “tưởng niệm” này căn bản không đủ để hình dung tâm tình của hắn.

“Doãn trang chủ, người làm sao vậy? Ta không phải lại hù đến Doãn trang chủ chứ?” Nàng tươi cười chăm chú nhìn hắn, ánh mắt của hắn tràn ngập tình yêu điên cuồng, làm nàng không tự giác ngừng hô hấp, có chút hốt hoảng cúi đầu, tránh ánh mắt kia giống như đang muốn đem nàng cắn nuốt.

Doãn Thúc Câu lấy lại tinh thần, vội vàng thu lại tình ý chính mình đang quá mức lộ ra ngoài.

Mới quen biết không lâu, như thế nào . . . sao lại có tình cảm mạnh mẽ như vậy được?

Kế tiếp thì sao? Hắn nên làm như thế nào?

Doãn Thúc Câu, người muốn cái gì? Trong lòng hắn tự hỏi. Phải chết tâm, hoặc là . . . muốn nàng?

Hắn muốn cái gì cho tới nay đều rất rõ ràng, nhưng là . . . tay hắn không tự giác lại xoa nhẹ hai chân. Với chính mình như vậy, nàng có nguyện ý cho hắn cơ hội không?

Đàm Chiêu Quân hốt hoảng tránh đi tầm mắt hắn, cúi đầu liền nhìn thấy bộ cục ván cờ trên bàn.

“Người đang ở đây chơi cờ à?” Rất nhanh thấy được sơ lược một chút thế cục, thế cờ quân trắng đang rất tốt, nhưng nàng đối với cục diện quân đen cũng có hứng thú.

Doãn Thúc Câu thấy nàng nghiêm túc chăm chú nhìn, bất thốt lên hỏi: “Người biết đánh cờ không?”

“Hiểu sơ sơ thôi.” Hơi nâng cằm, cánh môi hồng mềm mại hơi cong lên, lộ ra một chút khách khí hoàn toàn tương phản với biểu tình trong lời nói.

Hắn vẫn nhìn ra, cảm thấy hứng thú nhìn nàng.

“Có muốn thử một chút tiếp tục ván này hay không?” Hắn hỏi, dứt bỏ cảm xúc hỗn loạn trong lòng. Năm chắc mỗi cơ hội ở chung với nàng, tạm thời chỉ nghĩ đến vấn đề này thôi.

Đàm Chiêu Quân nóng lòng muốn thử. “Có thể chứ?”

“Ta mời đàm cô nương rồi, không phải sao?” Hắn mỉm cười trả lời.

“Đây là ván cờ người chơi với ai?” Nàng lập tức ngồi xuống đối diện hắn.

“Cùng Thúc Hoa.”

“Vì sao thành thế tàn cục này?” Nàng tò mò hỏi, nghiêng đầu một bên đoan trang xem xét thế cục.

“Bởi vì Thúc Hoa không thể phá được.”

Đàm Chiêu Quân trầm ngâm, “Như vậy a . . .” Tầm mắt của nàng vẫn chăm chú nhìn vào bàn cờ, không chú ý tới ánh mắt Doãn Thúc Câu vẫn chuyên chú ngó nhìn nàng. “Người cầm quân đen hay quân trắng?”

“Quân đen.” Doãn Thức Câu vừa nói vừa xoay lại bàn cờ đổi bên cầm quân trắng về phía nàng quân đen về phía hắn. Lúc trước cùng Thức Hoa chơi cờ, Thức Hoa là ngồi ở vị trí hiện tại của hắn.

Quả nhiên là hắn! Đàm Chiêu Quân thấy mình đoán trúng rất là vui vẻ.

“Cho nên ta là quân trắng.” Gật gật đầu, nàng thật sự nghiên cứu ván cờ.

“Được không?” Hắn cố ý hỏi.

Đàm Chiêu Quân nghe vậy nhú mào, lập tức ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt hắn mang theo ý khiêu khích, không tự giác nảy sinh hứng thú lộ ra biểu tình một chút không chịu thua.

“Không thử sao biết?”

“Nếu người muốn cầm quân đen cũng được.” Trên bàn cờ hiện nay quân đen đang chiếm ưu thế tuyệt đối.

“Không.” Nàng cự tuyệt, suy tư một lúc, lộ ra tươi cười vẻ như đã nắm chắc. “Bắt đầu được chưa?”

“Mời.” Doãn Thức Câu cười, ung dung.

Nàng nâng lên một quân trắng rồi hạ nó xuống giữa bàn cờ, lập tức cười đắc ý nhìn hắn.

“Tôi phiên người.”

Doãn Thức Câu kinh ngạc nhìn trong thế trận trên bàn cờ, quân trắng không chỉ đã phá được thế bị vây, hơn nữa quân trắng này lại lập ra thế công vô cùng sắc bén. Giương mắt nhìn nàng cười đắc ý, môi hắn không tự chủ được cũng cong lên.

“Chỉ với một lượt đi này, ta liền có thể kết luận, khả năng chơi cờ của Đàm cô nương quân so với Thức Hoa inh hơn rất nhiều.” Hắn vui lòng tán thưởng, đối với lượt đi này của nàng đánh giá rất cao.

“Doãn trang chủ quá khen, nhưng không biết so với Doãn trang chủ như thế nào?”

“Cái này sao.” Hắn cười một tiếng, đem lời của nàng quăng trả lại cho nàng, “Không thử sao biết?”

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân nhin không được cười ra tiếng.

“Doãn trang chủ nói không sai, không thử vĩnh viễn cũng sẽ không biết kết quả như thế nào, có lẽ kết quả có thể ngoài dự đoán mọi người, không chừng nhất định cũng không như vậy!” Nàng cười khanh khách nhìn hắn.

Lòng Doãn Thức Câu lập tức rung động, ánh mắt mang theo một chút nghiên cứu nhìn nàng.

Vì sao hắn lại có ý nghĩ nàng đang muốn nói cái gì đó, cảm giác lời nàng mang theo ý nghĩa khác nữa? Giống như bây giờ nàng nói không phải việc chơi cờ, mà là cái khác.

Lúc này Đàm Chiêu Quân đột nhiên nói: “Đúng rồi, nói trước cho người biết, ta chơi cờ chưa bao giờ từng thua.”

Hắn kinh ngạc nhú mào, bị dời đi lực chú ý. Giọng điệu Đàm cô nương này thật là ngông cuồng!

“Đàm cô nương hắn đã nghe qua ”kiêu binh tất bại” (Kiêu căng quá sẽ thất bại) đi?” Hắn cười khê, theo trong bàn cờ cầm lên một quân rồi hạ xuống, nháy mắt lại hóa giải toàn bộ thế công của quân trắng.

Đàm Chiêu Quân đầy mắt tràn đầy tán thưởng cùng hưng phấn khó nén, suy nghĩ nhanh lại nâng lên một quân trắng, giống như hắn không cần như xét hạ xuống bàn cờ.

“Đó là bởi vì thực lực không đủ nhưng lại khoe khoang, nhưng ta không giống như vậy.” Nàng tự tin cười nói, ánh mắt lóe sáng, một phương pháp nhanh chóng hình thành. “Người có biết nguyên nhân vì sao nhiều người đến nhà ta đập cửa cầu thân, nhưng lại không có người có thể thành công không?”

Doãn Thức Câu đang cầm một quân đen bỗng dừng tay một chút. Đương nhiên sẽ có rất nhiều người muốn cầu thân với nàng, cũng không ngoài ý nghĩ hắn, nhưng trong lòng ề ảm khó chịu, trầm nghĩ cũng chỉ bởi lòng riêng của mình thôi.

“Vì sao?” Hắn hỏi, sau khi bình phục cảm xúc phập phồng, mới buông quân đen.

“Bởi vì điều kiện ta đưa ra, người nào muốn cầu thân với ta phải cùng ta đánh ba ván cờ, ba ván thắng hai, chỉ cần có thể thắng ta, ta liền gả cho người đó.” Đây cũng không phải là nói dối, chỉ là nàng chưa nói rõ ràng, người cầu thân muốn có cơ hội đánh cờ với nàng, trước hết trải qua cửa của cha nàng, cho tới nay vẫn không người nào có thể thành công đạt được phụ thân gật đầu đồng ý.

Doãn Thức Câu kinh ngạc. Nàng nói cái gì? Chỉ cần cùng nàng đánh cờ thắng được, nàng liền nhận lời việc hôn nhân?!

“Hoang đường! Chung thân đại sự, Đàm cô nương sao lại có thể mạo hiểm như thế!” Hần nhẹ khiển trách. Vì sao người nhà của nàng lại không ngăn cản cách thức lỗ mãng hoang đường như vậy?

Đàm Chiêu Quân cười khê, “Mạo hiểm sao?” Nàng lên một quân trắng, bố trí vào một chỗ hiểm, nháy mắt nàng lại cải biến được nguy cơ do Doãn Thức Hoa tạo thành phía trước.

“Đương nhiên mạo hiểm! Nếu người nọ là người lao động bình thường, hay là một tên khất cái tàn tật thì sao? Như thế chẳng phải chôn vùi hạnh phúc của Đàm cô nương.” Ngoài mặt hần giống như bình tĩnh nói, nhưng nhìn quân cờ đen hần đang cầm trong tay, lại bị nắm chặt.

“Có lẽ vậy, nhưng thật đáng tiếc, cho đến nay còn không người có thể đánh cờ với ta đến ván thứ ba, ta cũng chưa có lập gia đình.” Nàng cười duyên đáp lại, đây cũng là thật sự, chẳng qua đến nay cùng nàng đánh cờ ba ván thắng hai, cũng không phải người cầu thân là được.

Nói cách khác, tựa như nàng nói lúc trước, đến nay nàng vẫn chưa từng thua. Doãn Thức Câu nhận thấy được ý của nàng.

“Sự có nạn nhất, nhân ngoại hữu nhân (ý nói chuyện gì cũng có thể xảy ra, mình giỏi nhưng luôn có người giỏi hơn chẳng qua chưa gặp mà thôi), chờ sự tình thật sự đã xảy ra, Đàm cô nương sẽ khóc không ra nước mắt.”

“Doãn trang chủ sai lầm rồi.” Nàng lại lắc lắc đầu. “Phạm vi chọn thân của tỷ muội ta từ trước đến giờ không phải là ở chỗ này, mà là ở đây.” Động tác nàng chỉ đầu, rồi lại hướng đến ngực. “Không chỉ quần trong đầu hần có chứa những gì, làm cho ta cam tâm thuyết phục thì phải có được một viên tâm chân thành tha thiết, mà không để ý đến vẻ ngoài tuấn tú đẹp đẽ đến đâu.”

Nàng không thêm để ý đến điều kiện bên ngoài, chỉ để ý nam nhân có hay không thông minh tài trí, đối với nàng có thiệt tình hay không?

Ngực Doãn Thức Câu hừng hực dấy lên hy vọng.

Như vậy, hần có thể chứ? Hần tự hỏi.

Không thử sao biết? Trong đầu hiện lên vẻ nàng khê nhếch cằm, mang theo biểu tình không chịu thua, bộ dáng khi nói những lời này vô cùng đáng yêu, nhịp tim của hần chậm rãi gia tốc, là chờ mong, là hưng phấn, lại khẩn trương.

Nàng đến nay chưa từng thua, thực vừa khéo, bắt đầu từ mười ba tuổi, hần đánh cờ cũng chưa từng bị thua ai.

“Nếu ván cờ hôm nay ta thắng thì sao?” Mắt Doãn Thức Câu sáng ngời nhìn chăm chăm nàng, cứ như vậy thuận miệng nói ra.

Trong lòng Đàm Chiêu Quân hoan hô một tiếng. Hần quả nhiên bước vào cạm bẫy nàng bố trí tốt rồi!

“Không có khả năng.” Nàng cố ý hất cằm lên, bày ra bộ dạng tràn đầy tự tin.

“Vậy cứ giả dụ một chút đi.” Nguyên là sau khi thốt ra Doãn Thức Câu có một chút hối hận, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của nàng, một chút hối hận lập tức tan thành mây khói. “Nếu ta thắng thì sao?”

“Chính mình đưa ra điều kiện, ta đương nhiên sẽ tuân thủ, rõ ràng, chỉ cầu đấu ba ván hai thắng, chúng ta lấy ván này định thắng thua, nếu ván này người thắng, ta liền gả cho người.” Đàm Chiêu Quân nhẹ nhàng hạ chiến thư, “Nhưng nếu ta thắng thì sao?”

“Ta sẽ đáp ứng người một yêu cầu, chỉ cần người nói ra, ta liền thay người làm được.”

“Bất cứ chuyện gì?”

“Bất cứ chuyện gì.” Doãn Thức Câu mỉm cười chống đỡ.

Nàng cố ý hỏi: “Cho dù ta muốn người giết người phóng hỏa, vi phạm pháp lệnh, hoặc là muốn trăng sao trên trời, loại yêu cầu này không hợp lý, người cũng đáp ứng?”

“Đúng vậy.” Hần cười khê. “Nhưng mà ta biết người sẽ không đưa ra loại yêu cầu này.”

“Vậy cũng không nhất định, có lẽ . . .” Rũ mắt xuống, giọng điệu Đàm Chiêu Quân bỗng trở nên có chút lạnh lẽo. “Nếu ta muốn người giúp ta giết chết tri phủ Lạc Dương Trần Định Bang và Tể tướng Chu Lệ thì sao?” Giết chết hai người này, vấn đề Đàm gia liền được giải quyết dễ dàng.

Ai ngờ Doãn Thức Câu không chút do dự gật đầu. “Có thể.”

“Đáp ứng rõ ràng như vậy, người chắc chắn ta sẽ không đưa ra loại yêu cầu này sao?” Nàng cười châm biếm. “Ta cũng không thiện lương, thật sự đã từng nghĩ đến con đường này, sợ dĩ không thực hiện bởi vì võ công của ta không cao, ta thậm chí tính toán tự mình đưa tới cửa tìm thời cơ giết chết Chu Lệ, nếu không biết làm như vậy sẽ làm người nhà rất thương tâm, ta đã sớm . . .”

Tay đang nắm chặt quân trắng bị bao phủ nhẹ nhàng, nàng lạnh lùng nhìn lên, đón nhận ánh mắt thương tiếc của hắn, trong lòng chấn động mạnh mẽ, rốt cuộc nói không được nữa.

10. Chương 10

“Đàm cô nương, mặc dù hiện nay chân ta không thể bước ra khỏi nhà, mặc kệ việc sơn trang, nhưng vẫn hiệu lệnh được mọi người, nếu bây giờ người còn muốn âm thầm trừ bỏ hai người kia thì không cần thắng được ván cờ này, ta lập tức sai người đi xử lý, hơn nữa tuyệt đối sẽ không để liên lụy đến Đàm gia.” Hần nghiêm túc nói.

Sự lạnh lẽo trong mắt chậm rãi thối lui, cuối cùng nàng thở dài.

“Không . . .” Nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu. “Không cần, ta đã bỏ đi ý tưởng này, nếu không ta sẽ không xuất hiện ở trong này.”

Doãn Thức Câu gật đầu, thu tay lại.

“Thật có lỗi, không nói chuyện này nữa, chúng ta trở lại chuyện chính. Ta sẽ đồng ý với điều kiện người nói ra.” Nàng rõ ràng đáp ứng, bởi vì đây không phải trọng điểm, ván cờ này thắng thua sớm muộn quyết định. “Người thắng, ta liền gả cho người, ta thắng, người đáp ứng ta một nguyện vọng, yên tâm, tuyệt đối hợp lý mà năng lực người có thể làm được.”

“Đàm cô nương cũng xin yên tâm, ta sẽ không yêu cầu người lập tức bái đường, trước tiên chúng ta có thể ở chung một chút thời gian, chờ hai chúng ta đều không còn lo ngại gì nữa sẽ thành thân sau.” Hần thăm nghĩ muốn có cơ hội cùng nàng một chỗ, mà không phải dùng lý do này bức nàng vội vã gả.

“Không cần nói giống như người đã thắng rồi, Doãn trang chủ.”

Hai mắt hắn long lanh sáng ngời đột nhiên nhìn nàng, hoàn toàn tin tưởng vào kỹ năng chơi cờ của chính mình. “Ta sẽ thắng.”

“Vậy chúng ta chơi đi!” tim Đàm Chiêu Quân đập nhanh hơn, giờ khắc này, bởi vì ánh mắt hắn nhìn chuyên chú và lại tình thế bắt buộc làm tim nàng đập liên hồi.

Vì thế, ván cờ tiếp tục, song phương người tới ta đi, chém giết hơn một canh giờ.

Sau đó, ván cờ chấm dứt, Đàm Chiêu Quân thua, đây là kết quả trong dự đoán.

Thật ra nàng tính toán thua hẳn, sau định ra hôn sự hai người, thậm chí sớm tính muốn thả, lén lút nhường hẳn một, hai nước, không nghĩ tới . . . Nàng thua thật sự!

Trong lúc chơi cờ, kỹ năng chơi cờ của hắn cao siêu tiến sát từng bước theo nàng, chút bất tri bất giác nàng cũng dùng toàn lực chơi ván cờ này, kết quả nhưng vẫn là kém thua chàng rể này, thật ngoài dự đoán của nàng.

“Ta . . . thua!” Nhìn mặt bàn, nàng thì thào tự nói, sự khiếp sợ này là hàng thật giá thật.

Doãn Thức Câu thấy nàng giống như không thể nhận kết quả này, trong lòng hơi hơi đau lòng, đột nhiên tràn một nỗi chua xót.

Nàng quá mức tự tin, không cho rằng chính mình sẽ thất bại cho nên mới sẵn khoái ưng thuận hứa hẹn như vậy, nay sợ đã hối hận, không thể chấp nhận cùng người như hắn định ra hôn ước, phải không?

Nếu thật sự là như thế, hắn có thể nào lại bức nàng?

Hắn thử qua rồi, kết quả tuy rằng không như ý, nhưng ít ra đã thử qua.

“Kỳ thật ván cờ này đối với người cũng không công bằng, đây là một thế tàn, quân trắng bắt đầu đã gần như ở thế xấu, sau khi người tiếp nhận đã thay đổi hoàn cảnh xấu, còn đi rất tốt chỉ kém một chút, nên người thắng.” Giọng điệu hắn khàn khàn nói.

Đàm Chiêu Quân ngẩng đầu nhìn hắn, hắn lập tức cúi mắt xuống, tránh đi tầm mắt của nàng, nhưng nàng đã thấy ánh mắt hắn buồn bã, cùng với khóe miệng kia mang cười chua xót.

“Người sai rồi.” Nàng nghiêm túc nói. “Sau khi ta đã xem toàn bộ thế cờ, nghĩ rằng mình có phần thắng mới tiếp thu sự khiêu chiến của người, cuối cùng thua, không có nghĩa là ta đánh giá cao chính mình hoặc đánh giá sai thế cờ, mà là người quả thật là một kỳ nghệ chơi cờ.”

Doãn Thức Câu kinh ngạc giương mắt nhìn nàng.

Là hắn nhìn lầm rồi sao? Mắt nàng đang dị thường lấp lánh sáng trong, là giống như . . . ánh mắt sùng bái sao?

“Cho tới bây giờ ta không hề nghĩ ai có thể thắng ta . . . A, ý tứ của những lời này không phải nói ta tự nhận kỳ nghệ vô địch thiên hạ, mà là lấy hoàn cảnh cuộc sống của ta có thể gặp được kỳ nhân sao.” Đàm Chiêu Quân giải thích.

“Ta hiểu.” Doãn Thức Câu nhẹ giọng nói.

“Người có thể làm cho đối phương nhận thức, thậm chí đem tinh lực hoàn toàn xuất sử, cũng không bởi hai ba nước của đối phương mà thua, ván cờ này không hề uống tâm tư chơi cờ đều thắng lại không hề hứng thú cùng cảm giác thành tựu gì đáng nói làm người ta mất nhuệ khí ư?” Hai tay chống cằm, nàng cười khanh khách nhìn hắn.

Doãn Thức Câu nghe vậy nhin cười không được. “Đúng vậy, ta có thể nhận thấy.”

“Ta biết người biết.” Đàm Chiêu Quân hưng phấn nhìn hắn. “Trời ạ! Ta đã lâu không được chơi một ván cờ thống khoái như vậy!”

“Người . . . rất vui vẻ?” Nàng thua cờ, cũng thua hôn sự của nàng, không phải coi nhẹ sao?

“Ta đương nhiên vui vẻ, người không thấy được sao?” Biểu hiện nàng còn không rõ ràng sao? Trước mặt hắn nàng không hề che dấu biểu hiện thật tình của nàng nha!

Doãn Thức Câu chậm rãi lộ ra tươi cười. “Thoạt nhìn quả thật như thế.”

“Còn người? Ta có làm cho người thất vọng không?” Đàm Chiêu Quân hỏi lại.

“Ván cờ này, là nhiều năm qua ta chơi thống khoái nhất một ván.”

Lời này lập tức làm cho Đàm Chiêu Quân tràn ra một nụ cười sáng lạn.

“Ai, Doãn trang chủ, người biết không?”

“Biết chuyện gì?” Doãn Thức Câu thắc mắc. Không đầu không đuôi, biết cái gì?

“À ta đã bắt đầu chờ mong cuộc sống tương lai.”

Hắn sững sốt, phút chốc vui sướng tràn ngập khắp lòng hắn, nhưng vẫn nên thật cẩn thận hỏi lại: “Người thật sự . . . không hối hận sao?”

“Làm sao có thể hối hận? Doãn trang chủ không nhìn thấy ta vui vẻ muốn bay lên trời sao?” Đàm Chiêu Quân kỳ quái mắt liếc nhìn hắn. Nàng nói là thật, nàng quả thật rất vui vẻ chờ mong, còn phát hiện nàng sẵn chồng thành công, ngược lại có tài năng thực hiện được hiệp nghị với cặp song sinh con, việc này sao lại không làm nàng vui vẻ nhất.

“Phải không?” Doãn Thức Câu không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

“Đương nhiên.” Nàng cười đáp: “Như vậy, người bắt đầu chuẩn bị hôn lễ đi!”

“Đàm cô nương, ta cũng không vội . . .”

“Nhưng sự việc đã được quyết định, tại sao muốn kéo dài?”

“Dù sao Đàm cô nương hiểu biết ta chưa nhiều nên có thể dành thêm chút thời gian cho Đàm cô nương.”

“Doãn trang chủ, có bao nhiêu vợ chồng trước khi thành thân có thể nhận thức hiểu biết nhau?” Đàm Chiêu Quân ngắt lời hắn. Còn không phải đều do lệnh cha mẹ hay người làm mai, đợi đến đêm động phòng hoa chúc, sau khi chú rể xốc lên hỉ khăn, đó là hai người lần đầu tiên gặp nhau, chúng ta như vậy là đã rất tốt rồi, chung sống mấy ngày nay, nhiều ít đối với đối phương đã có chút hiểu biết, có phải không?”

Hắn không thể phản bác, đây đúng là tình trạng của đại đa số vợ chồng.

“Ta còn thật thích Doãn trang chủ, trừ phi Doãn trang chủ chán ghét ta, như vậy lại là chuyện khác nữa.”

Nàng . . . thích hắn? !

Doãn Thức Câu cơ hồ không thể kiềm nén nội tâm mình mừng như điên. Hắn vậy mà có thể nghe được nàng nói . . . thích hắn?!

“Doãn trang chủ thật sự . . . không thích ta sao?” Đàm Chiêu Quân đột nhiên hỏi, lúm đồng tiền động trên mặt, giữa lông mày mang một chút lo âu. “Người xem thường việc đặt cược hôn sự này sao? Cảm thấy ta là loại người phiền toái, cùng ta có quan hệ không mang lại lợi ích gì, không nghĩ . . .”

“Không! Không phải, ta không có ghét người, cũng không có hối hận.” Hắn ngắt lời nàng, nâng tay ôn nhu lấy ngón tay xoa nhẹ nếp nhú giữa hai lông mày nàng. “Đàm cô nương chớ suy nghĩ lung tung, người đã quên sao? Điều kiện của ván cờ này là ta chủ động nhắc tới, tình cảnh Đàm gia ta đã sớm biết được, cũng là ta chủ động nhúng tay, nếu ngại phiền toái, căn bản là sẽ không bắt đầu. Ta chỉ là. . .” Nói một chút, hắn chán nản muốn thu tay.

Đàm Chiêu Quân lấy tay giữ chặt hắn, không cho hắn thu hồi, cũng không làm cho hắn đem lời nuốt trở về.

“Chỉ là cái gì?”

“Đàm cô nương . . .” Lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp, làm cho thân mình hắn cũng theo nóng lên. Hai chân của ta hành động bất tiện, người thật sự không cần thêm chút thời gian suy nghĩ kỹ càng sao?”

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân nhin không được cười khanh khách.

“Doãn trang chủ, giống như người nói, đạo lý ta cũng giống như vậy, ta đã sớm biết hai chân của người bất động, nếu ta để ý, căn bản sẽ không đáp ứng đề nghị của người, thậm chí ngay cả điều kiện đáp ứng việc hôn sự cũng sẽ không nhắc tới.”

“Đó là bởi vì người không nghĩ tới sẽ thua ta.”

“Nói không sai, nhưng ngay từ đầu nhìn đến thế cờ tàn kia, ta liền phân tích được thế cục, chấp người quân đen cùng năng lực chơi cờ, tâm lý ta đã nắm chắc.” Đây là sự thật, chính là nàng không nghĩ tới trên bàn cờ kia, quân đen sớm vẫn giữ được thế mạnh hơn so với quân trắng. “Với ta hoàn toàn không có vấn đề gì,

nhưng nếu trong đầu Doãn trang chủ có một chút không tình nguyện, ta cũng không thể bắt buộc người không thể không cưới ta.” Nàng lấy lùi để tiến.

“Ta cũng không có!” Doãn Thức Câu vội vàng nói, chợt nhẹ nhàng thở ra, đây là cái thở dài yên tâm. “Nếu Đàm cô nương thật sự rõ ràng, như vậy việc hôn nhân này cứ quyết định như vậy, ta sẽ khiến cho Thức Hoa thay ta đến Lạc Dương hướng lệnh tôn cầu hôn.”

“Không cần, Doãn trang chủ đã quên sao? Cha ta vẫn đang trong đại lao.”

Như thế, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng hắn đã quên.

“Xem tình cảnh nhà ta trước mắt, việc thành thân của ta tốt nhất đừng phô trương quá, để tránh tự nhiên bị chen ngang, cho nên trước hết ở chỗ này bái đường, việc khác chờ vấn đề nhà ta giải quyết xong rồi nói sau.”

Tuy rằng Doãn Thức Câu cảm thấy không thỏa đáng quá, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý. “Liên ý như ý Đàm cô nương.”

“Vậy làm phiền Doãn trang chủ mở lời, mời nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia bắt đầu chuẩn bị hôn lễ được không?” Nói xong, gò má nàng nổi lên hai đóa đỏ bừng, lộ ra then thừng tươi cười.

Biểu hiện nàng ngượng ngùng làm cho Doãn Thức Câu trong lòng hơi hơi tự trách, hắn lại để nàng nói thẳng đến chuyện này mà đáng lẽ nên từ hắn nói ra.

“Tốt, ta sẽ dặn dò bọn họ.”

Đàm Chiêu Quân nghe vậy, bỗng dưng hướng hắn xinh đẹp cười.

Nụ cười của nàng ngọt như thế, làm hắn không thể tiêu áy náy trong lòng.

Không sao, cho dù trước mắt nàng chỉ bởi vì thua một ván cờ, tuân thủ hứa hẹn gả cho hắn nhưng cuộc sống về sau, hắn cũng sẽ dốc hết sức lực đối đãi nàng, làm nàng không hề hối hận với quyết định hôm nay.

11. Chương 11

Doãn Thức Hoa cùng Doãn Thức Kiều ở bên ngoài bận rộn một ngày, vừa mới bước vào cửa nhà, tổng quản liền lập tức tiến đến.

“Nhị thiếu gia, tam thiếu gia, trang chủ mời hai vị sau khi hồi phủ, đến Hạnh viện gặp hắn.” Tổng quản cung kính bẩm báo.

Hai huynh đệ kinh ngạc nhìn nhau, sau khi cho tổng quản lui, hai người đi đến Hạnh viện.

“Hoa, người cho rằng đại ca vì sự tình gì mà tìm chúng ta?” Doãn Thức Kiều chủ động đặt câu hỏi.

“Ta cũng không biết.” Doãn Thức Hoa cũng khó dấu lo lắng, đại ca rất ít khi như vậy.

“Người cảm thấy có thể là đại ca đã biết chuyện hiệp nghị của chúng ta và Đàm cô nương không?” Doãn Thức Kiều nhíu mày.

Hắn lắc lắc đầu. “Khả năng không lớn.”

“Như vậy không phải là không có khả năng, đúng không?”

“Dù sao . . . Đi thì biết.”

Cho dù bất an, bọn họ vẫn đi vào Hạnh viện, nhưng mà bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, sự tình mà bọn họ đoán thật sự thiên sai địa viễn (khác nhau một trời một vực), nhưng cũng giống nhau đều làm cho bọn họ giật mình.

“Đại ca cùng với Đàm cô nương . . . thành thân?!” Doãn Thức Hoa nhìn đệ đệ ngồi ở bên cạnh hắn, nhìn thấy hắn không hề khác cũng có vẻ mặt kinh ngạc.

Không thể nào?!

Nhớ ngày đó nàng khoe khoang rằng cho nàng thời gian một tháng thì bọn họ trong lòng đều cảm thấy tuyệt đối không có khả năng, không nghĩ tới một tháng cũng còn không tới, dĩ nhiên đã làm cho đại ca gật đầu đồng ý!

Là sức thuyết phục của Đàm cô nương thật lợi hại như vậy? Hay là đại ca lại không chịu nổi kích động?

“Đúng, hôn sự phiền toái các người thay ta chuẩn bị.” Doãn Thức Câu nhìn bộ dáng kinh ngạc của hai đệ đệ, hắn không phải là đã nói rất trực tiếp làm bọn họ sợ?

Doãn Thức Hoa ho một tiếng, miễn cưỡng trấn định tâm trí. “Đại ca cùng Đàm cô nương đã thỏa thuận xong xuôi rồi sao?”

“Đã thỏa thuận tốt.”

“Tại sao đại ca lại đột nhiên quyết định muốn cùng Đàm cô nương thành thân?” Doãn Thức Kiêu rất muốn biết Đàm Chiêu Quân rốt cuộc dùng biện pháp gì làm cho đại ca đồng ý .

Nghe vậy, Doãn Thức Câu trong lòng đột nhiên nổi lên một nỗi bất an, nghĩ đến lúc trước Thức Kiêu lưu luyến Đàm cô nương, sau gặp mặt lại trở nên chán ghét nàng, Đàm cô nương cũng đối với Thức Kiêu không có gì hay để nói, hai người tựa hồ như có chút thủy hỏa bất dung (đối đầu nhau như nước với lửa), vậy lúc này . . . Thức Kiêu sẽ phản đối việc hôn nhân này không?

“Thức Kiêu . . .” Hắn muốn nói lại thôi.

“Có việc gì?” Không rõ cho nên Doãn Thức Kiêu tò mò hỏi.

“Nếu người thật sự không tán thành, ta . . .”

“Đại ca, không có chuyện này!” Doãn Thức Hoa lập tức chen vào. “Kiêu làm sao có thể không tán thành được, đúng không, Kiêu.”

“Đúng vậy, đại ca người suy nghĩ nhiều quá, ta không có không tán thành, chỉ là tò mò thôi.” Hắn gãi gãi đầu.

“Phải không? Như vậy a. . . .” Doãn Thức Câu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. “Vậy là tốt rồi.”

“Đại ca, người kia . . . Ta là nói Đàm cô nương, nàng không phải đã dùng thủ đoạn hèn hạ gì làm cho đại ca không thể không cưới nàng phải không?” Doãn Thức Kiêu nhin không được hỏi. Với Đàm Chiêu Quân xảo quyệt, nhất định đã dùng thủ đoạn hèn hạ rồi!

“Đệ tiện . . . thủ đoạn?” Doãn Thức Câu kinh ngạc. Hắn không nghe lầm chứ? Thức Kiêu thật nói như vậy sao?

“Đúng vậy, Đàm cô nương không phải là đối đại ca đã Bá Vương ngành thượng cung (cường ép quan hệ), sau đó bắt đại ca phụ trách phải không?” Vỗ vỗ cằm, hắn tiếp tục suy đoán khả năng.

Doãn Thức Câu không dám tin hô: “Thức Kiêu, người đang ở đây nói bậy bạ gì đó! Đàm cô nương làm sao có thể đối với ta làm loại chuyện đó?! Ta là đại nam nhân a!”

“Nhưng người kia nham hiểm quỷ quyệt.”

“Kiêu!” Doãn Thức Hoa chịu không nổi ngăn đệ đệ lại. Hắn tính phá hư hôn sự này phải không?

“Thức Kiêu, người . . . chán ghét Đàm cô nương như vậy sao?” Doãn Thức Câu thành khẩn hỏi.

“Đại ca, không có chuyện này, Kiêu không có chán ghét nàng, chúng ta đều cảm thấy nàng tốt lắm.” Doãn Thức Hoa hung hăng trợn mắt nhìn đệ đệ liếc một cái, bắt hắn ngậm miệng. “Việc chuẩn bị cho lễ thành thân cứ giao cho chúng ta xử lý, chúng ta tuyệt đối sẽ làm được thỏa thỏa thiếp thiếp (làm rất tốt làm cho người ta hài lòng), đại ca chỉ cần chờ làm chú rể là được.”

Nhưng Doãn Thức Câu không bị hấn hù dọa mà cho qua. “Vậy các người thích nàng sao?”

“Dạ?” Hai người nhất thời nghẹn lời, trong khoảng thời gian ngắn không biết trả lời như thế nào.

“Ta muốn nghe lời nói thật, Thức Hoa, Thức Kiều.” Doãn Thức Câu trầm giọng yêu cầu.

Doãn Thức Hoa có chút khó xử: “Đại ca, Đàm cô nương . . . là một cô nương tốt.”

“Chúng ta có thích hay không cũng không trọng yếu, chỉ cần đại ca thích là được.” Doãn Thức Kiều nhanh mồm nhanh miệng nói.

“Đáp án này chỉ cho có lệ, không phải cái ta muốn.” Hấn lắc lắc đầu.

Doãn Thức Hoa thở dài. “Được rồi! Chúng ta nói thực ra là được rồi, chỉ cần đại ca hứa hẹn sẽ không bởi vì chúng ta nói gì đó mà hủy bỏ hôn sự này.”

“Nói đi!” Doãn Thức Câu cũng không có hứa hẹn.

“Nói thật, chúng ta thật sự không ghét Đàm cô nương, hơn nữa nàng lại là một tuyệt sắc giai nhân, muốn chán ghét nàng, trừ phi tính cách của nàng xấu xa tới cực điểm mới có thể như vậy.” Doãn Thức Hoa cẩn thận dùng từ. “Nhưng là không ghét, cũng không đại biểu là thích, tình cảm con người rất phức tạp, không phải cứ không phải đen thì phải là trắng.” (nghĩa là cứ không phải không thích thì phải là ghét)

“Cảm giác chúng ta đối với Đàm cô nương là thưởng thức, là kính trọng.” Doãn Thức Kiều tiếp lời, giữ lại cảm thụ “Tức giận đến nghiến răng muốn ồm” cùng với “Rất muốn bẻ gãy cổ của nàng” này. “Chúng ta tán thưởng thức trí tuệ của nàng có chủ kiến, kính trọng nàng là cô nương ở trong nhà mà không sợ cường quyền, đảm nhận gánh nặng trên vai, nhưng là thích . . .”

Liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đồng thời lắc đầu.

“Nói thực ra, chúng ta cảm thấy cá tính của nàng hơi quá mạnh mẽ, ta cùng Kiều đều cảm thấy một cô nương ôn nhu vẫn làm cho người ta yêu thích hơn.” Cuối cùng, Doãn Thức Hoa tổng kết.

“Giống như ta đã nói, chỉ cần đại ca thích là được, không cần băn khoăn cảm giác của chúng ta!” Doãn Thức Kiều lại cường điệu.

Doãn Thức Câu trầm mặc nhìn bọn họ, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ trong đầu.

“Thức Kiều, người thành thật nói cho ta biết, người thật sự từng yêu thích Đàm cô nương sao?”

“A?” Cặp song sinh nhìn thoáng qua nhau, lưng đồng thời toát ra mồ hôi lạnh. Như thế nào lại đột nhiên chuyển tới đề tài này rồi!?

Doãn Thức Kiều tận lực bảo trì bình tĩnh ở ngoài mặt, cẩn thận hỏi: “Đại ca vì sao đột nhiên hỏi vấn đề này?”

“Bởi vì ta cảm thấy sự tình có điểm gì là lạ.” Thay phiên xem kỹ biểu tình hai đệ đệ, Thức Hoa che dấu tương đối khá, nhưng Thức Kiều đáy mắt chột dạ cũng là nhất thanh nhị sở (biểu hiện rất rõ ràng). . .

Quả nhiên có vấn đề, Thức Kiều chưa từng yêu thích Đàm cô nương!

“Vì sao gạt ta?” Hấn khó hiểu.

“Chúng ta không biết đại ca đang nói cái gì . . .” Doãn Thức Hoa còn giả ngu, nhưng với ánh mắt lợi hại của đại ca, cái đuôi sẽ tự giác lòi ra.

Doãn Thức Câu nhìn ánh mắt bọn họ mơ hồ, không dám nhìn thẳng chính mình, bỗng nhiên hỏi, hấn nghĩ tới một khả năng.

“Các người . . . đã xem qua bức tranh mỹ nhân ta vẽ kia phải không?” Không phải nghi ngờ mà là khẳng định.

Mặc kệ bọn họ là trong lúc vô tình hoặc đặc biệt điều tra, tóm lại là đã phát hiện Đàm Tam cô nương cùng mỹ nhân trong bức tranh rất giống nhau, bởi vậy quyết định can thiệp chuyện Đàm gia, đem Đàm Tam cô nương đưa tới Bích Liễu sơn trang.

Hai người chột dạ gục đầu xuống, chấp nhận.

“Cho nên hết thấy đều do các người thiết kế.” Doãn Thúc Câu thở dài. “Ta đoán, các người vốn là tính chính mình nhúng tay chuyện Đàm gia, dẫn Đàm cô nương tới đây, nhưng phát hiện chuyện lớn như vậy không có khả năng giấu diếm được ta, cho nên gạt ta là Thúc Kiêu thích Đàm Tam cô nương, để cho ta tự mình ra tay. Ta nói đúng không?”

“Vâng.” Doãn Thúc Hoa cũng thở dài. Hắn đã sớm biết, chỉ cần đại ca bắt đến một chút đầu mối, liền nhất định sẽ cẩn thận thăm dò, toàn bộ hiểu rõ, ôi!

“Cho nên, hết thấy đều là . . . vì ta.” Hai người đệ đệ này . . .

“Nếu không phải vì đại ca, ta làm sao có thể ủy khuất mình nói cái gì thích người kia a!” Doãn Thúc Kiêu giễu cợt nói, cũng không giấu diếm nữa.

“Nàng tốt lắm, hơn nữa sau này nàng chính là đại tẩu của các người, đừng dùng từ “người kia” xưng hô nàng.” Doãn Thúc Câu nhẹ giọng nhưng nghiêm túc nhắc nhở.

Doãn Thúc Kiêu cứng lại, sờ sờ cái mũi. “Được rồi! Đã biết.”

“Đại ca, người không giận chúng ta sao?” Doãn Thúc Hoa hỏi.

“Các người hao hết tâm tư cho ta như vậy, ta sao có thể giận các người?” Hắn đối với bọn họ lộ ra một cái mỉm cười ôn hòa.

Thấy đại ca thật tình tươi cười, mũi hai người đồng thời hơi chua.

“Đại ca, người . . . Thật sự thực yêu thích Đàm cô nương, đúng không?” Doãn Thúc Hoa khàn giọng hỏi.

Trên mặt hiện lên một tia không được tự nhiên, nhưng Doãn Thúc Câu vẫn gạt đầu.

“Ta thực yêu thích nàng, chẳng qua . . .” Vỗ về chân, ánh mắt hắn buồn bã. “Không xứng với nàng.”

“Không có chuyện đó!” Doãn Thúc Kiêu lập tức hô to. “Nếu nàng dám nói đại ca như vậy, ta nhất định . . .”

“Thúc Kiêu, Đàm cô nương chưa từng ghét bỏ, với việc ta không trọn vẹn như vậy cũng hoàn toàn không thêm để ý, là chính ta . . . tự thấy xấu hổ.” Ngắt lời Tam đệ uy hiếp, hắn không hy vọng nàng bị hai đệ đệ hiểu lầm.

“Một khi đã như vậy, đại ca nhất định không nên nghĩ quá nhiều, so với điều kiện bên ngoài, ta cảm thấy Đàm cô nương tựa như rất coi trọng nam tử có tâm hồn bên trong cùng trí thức, nàng đối với hai người chúng ta vạn người mê nhưng đặc biệt là sắc mặt lại không chút thay đổi, còn nói chúng ta ếch ngồi đáy giếng, không tri thức kiêu không kiến thức cổ tình lại tự cho là đúng . . . Đại ca, người cũng cười hơi quá đáng đi?” Thấy đại ca kiểm mình chịu đựng không cười ra tiếng, Doãn Thúc Hoa nhin không được kháng nghị.

Doãn Thúc Câu ha ha cười nhẹ. Hắn biết bọn đệ đệ bị nói như vậy rất không công bằng, bọn họ không nàng nói sức lực kém như thế, nhưng mà . . . Ông trời, hắn thật sự . . . rất thích nàng!

“Nàng kỳ thật rất ôn nhu .” Cuối cùng sau khi cười đủ, hắn mới lau lau nước mắt nơi khóe mắt bật cười nói.

” Đã lâu chúng ta . . . không thấy đại ca nở nụ cười vui sướng như vậy.” Doãn Thúc Hoa đột nhiên thấp giọng nói.

“Nếu Đàm cô nương có thể làm cho đại ca vui vẻ như vậy, ta . . . ta cũng sẽ miễn cưỡng yêu thích nàng!” Cẩn chặt răng, Doãn Thúc Kiêu ôm nỗi hận hứa hẹn.

“Cám ơn các người.” Doãn Thúc Câu trong lòng rất cảm động, vươn tay, mỗi một tay cầm một tay đệ đệ.

“Chúng ta bắt đầu chuẩn bị hôn sự được rồi, đại ca có lời nhắn nhủ gì không?”

“Đừng quá mức phô trương, với tình hình Đàm gia trước mắt, Đàm cô nương nói nàng không hy vọng hôn sự quá mức khoa trương, ta tôn trọng ý tứ của nàng.”

“Đã biết, chúng ta sẽ cố gắng hết sức.” Doãn Thức Hoa gật gật đầu. “Chúng ta đi ra, đại ca sớm nghỉ ngơi một chút đi!”

“Ừ.”

“Giang Dung, chiếu cổ trang chủ cho thật tốt.” Hần lại dặn dò.

“Tiểu nhân hiểu.” Giang Dung cung kính đáp lại.

Hai huynh đệ bước ra Hạnh viện, đồng thời thở ra.

“May mắn đại ca không nghĩ đến việc chúng ta cũng cùng Đàm cô nương thỏa thuận điều kiện.” Doãn Thức Hoa vuốt một phen mồ hôi lạnh.

“Đúng a! Làm ta sợ muốn chết.” Doãn Thức Kiêu cũng quệt quệt mồ hôi lạnh trên trán. “Nhưng mà . . . ta lo lắng đại ca sớm hay muộn cũng sẽ nghĩ đến chuyện này.”

Doãn Thức Hoa lắc đầu, vẻ mặt lo lắng. “Ta thấy lo lắng là, đại ca xem ra là yêu Đàm cô nương rồi, đến lúc thời gian vừa hết, Đàm cô nương rời đi, đại ca . . . làm sao bây giờ?”

Nghe vậy, mày Doãn Thức Kiêu cũng nhú lại. “Thời gian ba năm nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, có lẽ đến lúc đó, mê luyện của đại ca đối với Đàm cô nương sẽ thanh tỉnh.”

“Mê luyện?” Doãn Thức Hoa nghiêng đầu nhìn hần. “Người cho rằng đại ca đối với Đàm cô nương chỉ là mê luyện thôi sao?”

“Không phải sao? Đại ca thích là mỹ nhân trong bức vẽ kia, nếu không vì Đàm Chiêu Quân cùng mỹ nhân trong bức vẽ tương tự, làm sao đại ca có thể sẽ thích loại người như nàng a!”

Doãn Thức Hoa lắc lắc đầu. Kiêu quá ngây thơ rồi, một người trong bức vẽ một người thực tế bên ngoài làm sao có thể giống nhau? Có lẽ ngay từ đầu là vì bên ngoài tương tự mà chịu hấp dẫn, nhưng chỉ cần ở chung một chút, rất rõ ràng có thể cảm nhận được thiên soa địa viễn trong đó, Đàm cô nương sinh động, có thất tình lục dục, có vui có buồn, hần biết đại ca thật yêu Đàm cô nương, mà không phải xem người thật như mỹ nhân ảo tưởng trong bức vẽ.

Nhưng nói với Kiêu những thứ này là vô dụng, Kiêu đối Đàm cô nương thật sự . . . rất có thành kiến, ai!

“Người lắc đầu là có ý gì?” Doãn Thức Kiêu nhú mi.

Lời nói hần xuôi theo đệ đệ: “Không có gì, ta chỉ là nghĩ, nếu đại ca không thanh tỉnh thì sao?”

“Còn không đơn giản sao, đến lúc đó nghĩ biện pháp làm cho Đàm Chiêu Quân tiếp tục ở lại thì tốt rồi.”

“Nghĩ biện pháp? Có thể nghĩ biện pháp gì làm Đàm cô nương thay đổi quyết định?” Doãn Thức Hoa không lạc quan như đệ đệ.

“Nếu Đàm cô nương có thể dễ dàng làm cho đại ca gật đầu đồng ý thành thân, hiện tại cũng chỉ có thể tin tưởng nàng sẽ tuân thủ hứa hẹn, sẽ dùng phương thức ly khai không làm thương hại đại ca.”

“Nếu . . .”

“Cái gì?” Doãn Thức Hoa muốn biết ý đệ đệ chưa nói xong.

“Nếu tên kia yêu đại ca, hần cũng không muốn rời đi, đúng không!” Hần nhìn phía ca ca.

Doãn Thức Hoa kinh ngạc một chút, khê nhếch miệng, giây lát chậm rãi nhắm lại, lộ ra một chút cười.

“Đúng, đúng vậy, tuy rằng chuyện tình cảm không do người khống chế, nhưng việc này chẳng phải là một loại ưu thế? Đàm cô nương dường như đã quên cảm tình mình cũng bị tính kế vào.” Hần cúi đầu cười thông suốt.

Doãn Thức Kiêu gật đầu. “Thời gian ba năm, kỳ thật rất dài, chúng ta liên mỗi mắt trông chờ đi!”

“Có lẽ . . . không cần chờ đến ba năm, sẽ có kết quả xuất hiện.”

“Kết quả gì xuất hiện?” Đột nhiên, phía sau bọn họ truyền tới một câu hỏi.

Hai huynh đệ hoảng sợ, mạnh mẽ xoay người, đã nhìn thấy Đàm Chiêu Quân đứng ở cách đó không xa .

Nàng đến đây lúc nào? Đến đây đã bao lâu? Võ công bọn họ không kém, vì sao không phát hiện nàng tiếp cận? Trọng yếu nhất là, nàng nghe thấy được bao nhiêu?

12. Chương 12

Đàm Chiêu Quân hai tay vòng ngực, liếc nhìn bọn họ. “Các người còn đứng ngẩn ra ở đó làm gì a?”

“Không có gì.” Doãn Thức Hoa trả lời lấy lệ. “Đàm cô nương sao lại ở trong này? Muốn tìm đại ca sao?”

“Không phải, ta muốn tìm bọn các người, nghe tổng quản nói các người đến Hạnh viện, cho nên cứ tới đây.” Nàng vừa nói vừa lần lượt nhìn kỹ hai khuôn mặt giống nhau như đúc trước mắt.

“Đàm cô nương tìm chúng ta có việc gì?”

“Đương nhiên có chuyện!” Nàng có chút bất mãn than phiền. “Ta tìm các người rất nhiều ngày rồi, Hưởng tổng quản không có chuyển lời cho hai vị sao?”

“Hưởng tổng quản có nói qua, Đàm cô nương mời chúng ta khi có thời điểm rảnh rỗi thì thông báo người một tiếng.”

Nghe vậy, nàng bất mãn nhún mày. “Cho nên người đang nói cho ta biết, nhiều ngày như vậy, các người ngay cả chút thời gian cho ta cũng không rút ra được sao?”

“Người nghĩ rằng chúng ta giống như người nhàn rỗi không có việc gì làm sao?!” Doãn Thức Kiêu lập tức không khách khí cãi lại.

“Có người có thể làm ít công to, tựa như Doãn trang chủ; mà người vô dụng, thì lại làm nhiều công ít, giống . . .” Nàng liếc xéo bọn hắn. “Hai vị.”

“Người, cái tên này!” Doãn Thức Kiêu xoa tay nhảy qua từng bước tiến lên, không ngờ bị ca ca chặn lại.

“Kiêu, bình tĩnh!” Doãn Thức Hoa quát khẽ, đổi mặt nàng lựa lời nói, “Đàm cô nương tìm chúng ta có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, đừng cố ý khiêu khích Kiêu nữa được không?”

“Hừm, bị người nhìn ra rồi.” Đàm Chiêu Quân không e dè thừa nhận mình cố ý khiêu khích, nhún nhún vai. “Thật có lỗi a, thấy mỗi ngày Doãn trang chủ công việc tràn ngập, loay hoay sút đầu mẻ trán, hai vị lại mỗi ngày ở bên ngoài tiêu dao, chơi bởi lêu lổng, ta chính là ghen không được muốn thay hắn nói ra bực dọc.”

Doãn Thức Kiêu nổi giận rống lên. “Chúng ta khi nào thì ở bên ngoài tiêu dao, chơi bởi lêu lổng hả?!”

“Mỗi ngày a! Ta nói rất rõ ràng rõ ràng, người không chỉ có đầu là không tốt, còn ngềnh ngang a!”

“Người —”

“Kiêu!” Doãn Thức Hoa cảm thấy thời gian này số lần thở dài so với quá khứ tổng phải nhiều hơn. “Tốt lắm, Đàm cô nương, van cầu người buông tha chúng ta đi.”

“Được rồi! Ta nể Doãn nhị thiếu gia mở miệng cầu, trở lại chuyện chính, ta có việc muốn thảo luận với các người một chút, đi theo ta.” Nói xong, nàng xoay người trở lại Hà viện.

“Này . . . người kia, ta thật muốn vặn gãy cổ nàng!” Mở ra mười ngón, Doãn Thức Kiêu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Được rồi, Kiêu, đừng quên nàng là đại tẩu tương lai, hơn nữa nàng cảm thấy giận dữ bất bình thay đại ca, người không phát hiện ra sao?” Doãn Thức Hoa nở nụ cười, cũng bởi vì phát hiện điểm ấy, cho nên hắn mới có thể hạ mình “Cầu nàng” buông tha bọn họ.

Nghe vậy, Doãn Thức Kiêu sững sốt. Nói cũng đúng, nàng đích xác là cảm thấy giận dữ bất bình thay đại ca!

“Đây không phải đại biểu nàng đối với đại ca.”

“Ừ.” Doãn Thức Hoa gật đầu.

“Được rồi, vì đại ca ta sẽ không so đo cùng nàng”

“Hai người các người, còn đứng yên ở đó làm cái gì? Muốn làm tượng đá cứ nói..., ta sẽ giúp đỡ bọn người một tay!”

Phát hiện hai người không đuổi theo, Đàm Chiêu Quân quay đầu kêu.

“. . . Đáng giận! Ta vẫn muốn bóp chết nàng!”

“Thu Phong, người ra ngoài đi.” Vừa vào nhà, Đàm Chiêu Quân lập tức phân phó.

Thu Phong sững sốt, nhìn thấy hai vị Doãn thiếu gia đi theo phía sau tiểu thư, trong lòng có chút chần chờ.
“Tiểu thư . . .”

“Đi giúp ta bị chút điểm tâm cùng trà, một lát nữa ta hẳn sẽ cần.” Cùng với cặp song sinh thảo luận xong, nàng phải cần bổ sung một chút đồ ăn.

“Vâng” Thu Phong buộc lòng phải nghe lời lui ra.

“Các người lại đây.” Đợi nha hoàn lui ra sau, Đàm Chiêu Quân lập tức hướng hai huynh đệ ngoắc, đem việc làm nàng bận rộn vài ngày, bản thiết kế cuối cùng đã được quyết định tốt đặt lên bàn.

Hai huynh đệ tiến lên, mắt nhìn không biết kia là bức vẽ gì, nghi ngờ nhìn nàng.

“Đây là cái quỷ này nọ gì a?” Doãn Thức Kiêu dẫn đầu kêu lên.

Doãn Thức Hoa cũng hỏi: “Người nói có việc là muốn chúng ta xem bức vẽ kỳ quái này à?”

“Không phải, là mời các người đến kêu quỷ.” Nàng tức giận trắng mặt liếc nhìn hai người vài lần.

“Được rồi, là ta nói lỡ, xin hỏi Đàm cô nương bức vẽ này . . . có dụng ý gì?” Doãn Thức Hoa nhìn tỉ mỉ bức vẽ kỳ quái ... ghế dựa ... hẳn là ghế dựa đi, tuy rằng nó có nhiều hơn hai cái bánh xe thật to, phía trước còn có hai cái bánh xe nhỏ.

“Các người có biết thợ mộc nào có tay nghề tốt không? Ta muốn thử làm ra cái ghế kia.”

Hắn càng nghi ngờ. “Người thì có, nhưng mà cái ghế này dùng làm gì?”

“Để cho Doãn trang chủ dùng.”

“Cho đại ca?” Doãn Thức Kiêu kinh ngạc.

“Chỉ cần Doãn trang chủ ngồi trên cái ghế này là có thể hành động độc lập, các người không biết như vậy là rất thuận tiện sao?”

Hai huynh đệ nhìn nhau, không hẹn mà cùng bắt đầu xem kỹ bức vẽ cái ghế kỳ quái kia, càng xem lại càng thấy cách thức kia có thể làm.

“Việc tìm người sẽ do ta phụ trách.” Doãn Thức Hoa lập tức nói. “Nhưng mà, ta nghĩ muốn thành hình khả năng có chút khó khăn, một ít chi tiết phải từ người phụ trách cùng thợ mộc thảo luận.”

“Ta biết.” Nàng sáng khoái gật đầu đồng ý. “Người phải mất bao lâu mới có thể tìm được người?”

“Người thì có sẵn vài cái, nhưng trước hết phải cho bọn họ nhìn xem thiết kế, xem bọn hắn có năng lực làm hay không.”

“Việc này là đương nhiên, bức vẽ này các người cứ lấy đi đi.” Đàm Chiêu Quân đem bức vẽ cuộn tròn lại, giao cho hắn. “Ta hy vọng có thể hoàn thành trước khi ta cùng Doãn trang chủ thành thân.”

“Ta sẽ cố gắng hết sức, nhưng không dám cam đoan, dù sao thời gian không còn nhiều lắm.” Hấn gật đầu, nhận lấy bức vẽ.

“Đợi chút.” Doãn Thức Kiêu đột nhiên nâng tay ngăn bọn họ đang thảo luận lại. “Chuyện này đại ca biết không?”

Đàm Chiêu Quân lắc lắc đầu. “Chưa cùng Doãn trang chủ nhắc tới, thì sao?”

“Ta không cho rằng đại ca sẽ bằng lòng nhờ trên cái ghế kia đi khắp nơi.”

Nàng nhú mày. “Vì sao không muốn?”

“Lòng tự trọng của đại ca cực cao, ngồi trên cái ghế kia, không phải là chiêu cáo thiên hạ, hấn là người tàn phế sao?”

“Ta sẽ giải thích, chỉ có điều ta xin hỏi Doãn Tam thiếu gia, toàn bộ Bích Liễu sơn trang, có ai không biết hai chân Doãn trang chủ bị phế?” Đàm Chiêu Quân ung dung hỏi lại.

Doãn Thức Kiêu nhất thời không nói gì được, quả thật tất cả mọi người đều biết.

“Ta lại xin hỏi, toàn bộ Hàm Dương thành, có ai cho rằng Doãn trang chủ hoàn hảo như trước đây?” Nàng lại hỏi.

Hấn lại không nói gì, sắc mặt càng khó nhìn.

“Tốt lắm, nếu thiên hạ đã sớm đều biết, xin hỏi, làm sao phải cần kiêng dè?” Đàm Chiêu Quân hai tay vòng ngực liếc nhìn hai người. “Dù sao các người chỉ cần theo lời của ta đi làm, phụ trách tìm được người có thể làm ra cái ghế kia là được, về phần Doãn trang chủ, ta một chút cũng không trông cậy vào các người, ta sẽ chính mình phụ trách.”

“Tốt, người ta sẽ phụ trách tìm được.” Doãn Thức Hoa gật đầu, đúng lúc dè lại dè dè kém chút nữa lại nổi giận. “Kiêu, việc chuẩn bị hôn lễ giao cho người, chúng ta phân công nhau tiến hành.”

“Đã biết.” Doãn Thức Kiêu buộc phải thối mặt đáp ứng, nhìn Đàm Chiêu Quân. “Người thật sự không để ý hai chân đại ca bất động, hay là nghĩ bởi vì dù sao chỉ có ba năm, cho nên đại ca như thế nào cũng không sao cả?”

“Người muốn nghe lời nói thật hay nói dối?”

“Người bây giờ không phải nói lời vô nghĩa sao?!” Hấn không kiên nhẫn quát.

“Nói thật, cả hai đều đúng.” Nàng nhún vai.

“Cái gì cả hai đều đúng? Người đáp cho có lệ à?”

Nàng chặc một tiếng. “Nam nhân quan trọng là ... trong óc có gì, ta cự tuyệt điều kiện Doãn trang chủ đưa ra – gả cho người, lại cùng các người thỏa thuận, đáp ứng gả cho Doãn trang chủ thì các người nên hiểu ta coi trọng là cái gì mới đúng.” Nàng liếc xéo hấn, không quên thuận miệng lại chửi hấn. “Hơn nữa, dù sao ta cũng chỉ tạm thời là Doãn phu nhân, sẽ không nhất định phải để ý đến vấn đề này đi, đây chính là nguyên nhân ta nói là ” cả hai đều đúng “, bây giờ Doãn Tam thiếu gia đã hiểu ra chưa?”

“Ý của người là, nếu việc hôn nhân này là cả đời, người sẽ để ý?” Hấn nhú mày.

“Ai —” Đàm Chiêu Quân thở dài thật dài. “Ta nói là đúng, quả nhiên nam nhân trọng yếu trong óc là có gì, ta không thể tưởng tượng được cuộc sống cùng nam nhân chỉ có tứ chi phát triển đầu lại trống rỗng, không cần nói cả đời hoặc là ba năm, ba ngày ta cũng chịu không nổi.”

“Người cái tên này, nói không nói thẳng chơi cái gì bí hiểm a?” Doãn Thức Kiêu giận dữ cực độ.

“Kiêu, Đàm cô nương có ý là, nàng sẽ không để ý.” Doãn Thức Hoa vội vã tham gia, miễn cho Kiêu bị tổn thương vẫn còn không tự biết.

“Ta không biết người tại sao muốn hỏi loại vấn đề này, chỉ hy vọng các người không cần có cái gì “phi phân chi tướng” (không rõ nên nghĩ sai), nguyên tắc ta từ trước đến nay là người không phạm ta, ta không phạm người, nếu có người không tuân thủ hứa hẹn nghĩ đến âm mưu, ta đương nhiên cũng không còn thiết yếu

phải tuân thủ giữ thỏa thuận bí mật gì nữa phải không?” Nàng thảng cười ngọt ngào. “Đến lúc đó . . . ta tin tưởng Doãn trang chủ cũng sẽ không muốn ta trả tiền, ta hẳn là có thể lập tức không còn một khoản nợ nào, thân nhẹ nhàng mà về nhà.”

“Đàm cô nương không cần uy hiếp chúng ta, chúng ta cũng không có làm cái gì.” Doãn Thức Hoa cười đáp. Bởi vì chuyện tình cảm a, cần bản người bên ngoài không nên nhúng tay.

“Ha ha, không có đương nhiên là tốt nhất.” Nàng ý cười dạt dào, ánh mắt lại lạnh lùng nhìn bọn họ. “Được rồi, các người có thể đi, đều tự làm việc đi, đừng chậm trễ.”

Doãn Thức Kiều lại bị thái độ của nàng chọc giận, đang muốn há mồm trách cứ, lại bị huynh trưởng đứng lúc ngăn lại.

“Chúng ta rời đi đây.” Hấn kéo đệ đệ rời đi rất nhanh.

Đến bên ngoài, Doãn Thức Kiều mới thoát ra khỏi kiềm chế của hấn.

“Hoa! Người ngăn cản ta làm gì?!”

“Bởi vì Đàm cô nương không biết vì sao lại rất nổi giận, người không phát hiện miệng nàng vẫn cười, giọng điệu thoải mái, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng đầy sao?”

“Ta không chú ý, tuy vậy, chẳng lẽ người sợ nàng sao?”

“Không biết vì sao, chính là cảm thấy cả người lưng lạnh, ánh mắt của nàng làm cho ta nhớ tới ánh mắt đại ca trước đây, khi tức giận chuẩn bị ”đại khai sát giới”, cho nên lập tức quyết định nếu tránh xa được liền nên tránh thật xa, chịu thiệt một chút cũng không sao cả.” Doãn Thức Hoa lắc đầu. “Còn có, về sau người cũng đừng luôn cùng nàng gây khó dễ, nàng . . .”

“Ta khi nào lại gây khó dễ cho nàng? Rõ ràng đều do nàng bắt đầu trước!”

“Ta biết, nàng cố ý khiêu khích người, nhưng người cũng đừng luôn gây ngốc nhảy vào cạm bẫy của nàng a! Khi nào giận quá mà nói..., nên nghĩ đến đại ca đi, người không hy vọng đại ca biết các người không hòa thuận sao?”

Lời này vừa nói ra, Doãn Thức Kiều hơi nhếch môi, trầm mặc.

“Kiêu, người không biết là Đàm cô nương kỳ thật đều vì đại ca suy nghĩ sao?”

“Cũng bởi vì vậy vẽ bức thiết kế cái ghế kia sao?” Hấn hừ lạnh. “Có làm được hay không được còn là một vấn đề a!”

“Người cho là bức thiết kế này là tùy tiện vẽ sao?”

“Chẳng lẽ là hao hết tâm tư sao?”

Doãn Thức Hoa nhìn hấn, trong lòng đột nhiên có chút nhận thức giống Đàm Chiêu Quân, hấn cảm thấy Kiều đầu vừa đụng đến nàng giống như liên biến thành khối rỗng, chỉ muốn cùng đấu với nàng, nhưng hết lần này đến lần khác luôn bị kích đến nổi trận lôi đình.

“Người cho là nàng chỉ vẽ một bức vẽ này thôi sao? Người không phát hiện phía sau bàn có rất nhiều bức vẽ bỏ khác sao?” Doãn Thức Hoa bắt đầu dĩ lắc đầu. “Nàng đưa cho ta bức vẽ này là bức thiết kế hoàn chỉnh cuối cùng, mấy ngày này nàng nhất định là vắt hết óc mới vẽ ra bức thiết kế cuối cùng này.”

“Như vậy thì sao?”

“Người thật đúng là. . . .” Đệ đệ của hấn thật sự biến ngu sao? Ý của ta là, Đàm cô nương nếu đối đại ca vô tình, chỉ muốn vừa đến ba năm trả hết nợ nhẹ nhàng rời đi, cần bản không cần thiết hao hết tâm tư như vậy!”

Doãn Thức Kiều cuối cùng lúc này mới hiểu được. “Người là nói . . . tên kia thích đại ca?”

Vù — cuối cùng đã thông được đầu óc đáng chết của hấn.

“Ta nghĩ. . . .” Doãn Thức Hoa nở nụ cười. “Tám chín mười phần là như vậy!”

Mà trong phòng —

Sau khi hai huynh đệ rời khỏi, nụ cười Đàm Chiêu Quân trên mặt phút chốc biến mất, tràn đầy vẻ lạnh như băng.

“Đáng giận!”

Nguyên là sau khi nghe được hai huynh đệ nói chuyện với nhau đã ngấm ngấm kiềm chế sự tức giận, lúc này toàn bộ bộc phát ra.

Nàng Đàm Chiêu Quân, chỉ là vật thay thế bắt nguồn từ một bức tranh!

Dĩ nhiên Doãn Thức Câu bởi vì nàng giống mỹ nhân trong bức tranh mới thích nàng, căn bản không phải bởi vì chân chính là nàng!

Nguyên là, xem cá tính nàng, đối với người không quan tâm tuyệt đối sẽ không khơi mào làm tâm tình của nàng dao động, theo lý thuyết, chuyện này nàng cũng nên không để ý mới đúng, việc hôn nhân này chỉ là một sự giao dịch, quan hắc khí gió chân chính người trong lòng là ai, dù sao ba năm vừa đến nàng sẽ bước đi, không phải thật sự thích nàng ngược lại đối với nàng mới có vẻ có lợi.

Nhưng cố tình nàng vẫn tức giận, nhưng lại tức giận đến không nhẹ, phát hiện phần nộ của chính mình thì nàng mới cuối cùng nguyện ý thừa nhận, căn bản nàng đã thích Doãn Thức Câu rồi!

Cũng bởi vì như thế, nàng không thể thừa nhận chuyện thực mình là vật thay thế, hơn nữa chỉ là một bức họa, căn bản lửa giận này là càng không thể cứu vãn được!

Mỹ nhân trong tranh phải không? Nàng giống mỹ nhân trong tranh phải không?

Tốt lắm, nàng nhất định sẽ làm cho hắn sâu sắc cảm nhận được, nàng cùng mỹ nhân trong bức tranh không giống nhau đến cỡ nào!

Chờ xem đi!

13. Chương 13

Doãn Thức Câu nhìn bức tranh mỹ nhân đang mở trên bàn, trong mắt nhìn thấy người nhanh nhẹn bay múa trong rừng Hạnh hoa, người trong óc nghĩ, cũng là Đàm Chiêu Quân.

Nàng đã sáu ngày chưa bước vào Hạnh viện rồi, nói cách khác, hắn đã sáu ngày không nhìn thấy nàng.

Chỉ thị cho Giang Dung đi mời nàng, cũng không có kết quả gì, tỳ nữ của nàng Thu Phong nói, nàng mỗi ngày trời vừa sáng liền đi ra ngoài, bình thường đều đến trời toàn bộ đen mới có thể trở về, hắn để lại lời nhắn, cũng chỉ được đến hỏi đáp nói nàng bề bộn nhiều việc.

Hắn không biết phát sinh chuyện gì, chỉ có thể bất an một ngày lại một ngày, nghĩ là nàng không phải đã hối hận?

“Trang chủ.” Giang Dung vội vàng đi đến, vội vàng gọi.

“Chuyện gì?” Doãn Thức Câu đem bức tranh mỹ nhân cuộn lại, thu vào bức tranh vào trong một cái rương nhỏ, phủ một tấm vải lên, sau mới phân phó nói: “Đem cái rương cất đi.”

Giang Dung tiến lên, đem cái rương chứa bức tranh cất vào vị trí lúc trước của nó rồi mới bấm báo. “Trang chủ, Đàm cô nương đến đây.”

Nàng đến đây!

Doãn Thức Câu vui vẻ, ngẩn cổ trông chờ, nhưng không thấy bóng dáng thướt tha kia.

“Ở đâu?” Hắn vội hỏi.

“Ồ . . . Võ đường.” Giang Dung do dự nói. Võ đường là sân nơi trước kia trang chủ luyện võ, là tòa nhà cuối ở Hạnh viện, từ lúc trang chủ biết mình đã không còn có thể luyện võ, cũng chưa từng ghé lại, cũng không có người dám đề cập nơi đây, sợ chạm đến chỗ thương tâm của trang chủ.

“Võ đường?” Hần kinh ngạc. “Nàng đi đến chỗ đó làm cái gì?”

“Tiểu nhân cũng không rõ, Đàm cô nương nói . . . mời trang chủ đến xem đi.”

“Muốn ta đi qua?” Doãn Thức Câu nhú mi, biểu tình hơi trầm xuống. Nàng . . . muốn làm cái gì?

“Đúng vậy.” Giang Dung đáp, lo lắng nhìn trang chủ.

“Giang Dung, người đi mời Đàm cô nương lại đây, nói ta có việc muốn nói với nàng.”

“Việc này . . .” Giang Dung vẻ mặt khó xử.

“Như thế nào?”

“Trang chủ, Đàm cô nương nói, trừ phi trang chủ tới võ đường trước, nếu không nàng sẽ không lại đây, còn nói . . . nàng ở võ đường chờ trang chủ thời gian một nén nhang, một nén nhang sau nếu trang chủ không tới, nàng liền rời đi.”

“Rời đi?” Doãn Thức Câu chấn động. “Rời đi Hạnh viện? Hay là . . .” Hần hỏi không ra miệng, cũng không dám hỏi ra lời.

Giang Dung vội vàng nói rõ ràng. “Là rời đi Hạnh viện.”

Hần lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, bất quá nghi hoặc trong lòng vẫn như cũ khó giải. Nàng rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Trang chủ, Đàm cô nương thật sự ở trước cửa võ đường cầm một nén nhang, từ lúc tiểu nhân rời đó đến bây giờ, qua không sai biệt lắm một khắc rồi, ngài . . . muốn đi không?” Giang Dung lo lắng hỏi.

Hần muốn gặp nàng, khát vọng thấy nàng, hơn nữa mặc kệ nàng muốn làm cái gì, hần tin tưởng nàng sẽ không có ý định dẫm thương hần.

“Vì sao không đi?” Một khi nghĩ như vậy, Doãn Thức Câu lập tức quyết định. “Chuẩn bị một chút, chúng ta đến võ đường đi.”

Giang Dung lĩnh mệnh, lập tức lấy ra một cái ghế dựa được chế mang trên lưng, đem chủ tử đặt lên ghế, ngồi xổm người xuống mang cả người và ghế lên lưng, hướng võ đường bước nhanh đi đến.

Đi vào cửa võ đường, quả thực thấy một nén nhang cắm ở trên mặt đất, còn thừa hơn nửa cây.

“Doãn trang chủ tới mau hơn so với ta dự đoán.” Đàm Chiêu Quân đứng ở cửa, khoe môi nhếch lên cười yếu ớt. Còn tưởng rằng hần cần một ít thời gian tự đấu tranh.

Doãn Thức Câu nghiêng đầu trông qua, mày hơi hơi chau lên. Như thế nào sáu ngày không thấy, nàng nhưng lại gầy đi?!

“Giang Dung, thả ta xuống.” Hần thấp giọng phân phó.

Đàm Chiêu Quân lắc lắc đầu, xoay người liền đi vào cửa. “Không cần buông xuống, trực tiếp vào đi.”

“Trang chủ?” Giang Dung hỏi ý tứ của chủ tử.

“Vào đi thôi!” Doãn Thức Câu lập tức nói, hoàn toàn đã quên cái gì cảm xúc “Thấy cảnh thương tâm”.

Sáu ngày, đối với tương tư mà nói rất dài, nhưng trên thực tế cũng chỉ “Mới” sáu ngày, cũng đã nhìn ra được nàng rõ ràng gầy yếu đi, nàng là làm sao vậy? Sáu ngày này cũng chưa ăn không uống sao?

Giang Dung lĩnh mệnh, đem người lưng tiến vào võ đường, vào cửa liền kinh ngạc cúi đầu nhìn một cái. Kỳ quái, như thế nào lại không thấy cửa? Hơn nữa khi nào thì nơi này được đặt thêm một tấm ván dốc?

Thấy hần bất động, Doãn Thức Câu nghi hoặc. “Làm sao vậy?”

“Trang chủ, không thấy cửa đâu.” Giang Dung theo thực tế mà bẩm báo.

Doãn Thức Câu cúi đầu cũng thấy, cũng khơi mào lòng mảy. “Khi nào thì sửa?”

“Tiểu nhân cũng không rõ.”

“Quên đi, đi vào trước đi.”

“Vâng” Giang Dung cất bước đi vào võ đường, đang định hỏi Chiêu Quân chỉ định chỗ đem người đặt xuống.

Doãn Thức Câu ngẩng đầu nhìn người trong lòng, sáu ngày không thấy, tương tự như điên, nhưng là giờ phút này, trong lòng hắn bận tâm nhất, là vì sao nàng gầy yếu? Vì sao tiểu tụy? Vết thâm trên mắt vì sao lại rõ ràng đến như thế?

“Đàm cô nương . . .”

Nàng nâng tay, ngăn hắn nói lại.

“Ta bây giờ đang giận Doãn trang chủ, không muốn nghe không muốn nói chuyện với người.” Nàng thẳng thắn nói thẳng, quyết định phải tùy hứng, phải điều ngoa, làm cho hắn thấy rõ ràng, nàng không phải mỹ nhân trong bức vẽ không có sinh mệnh, không có tính tình như đứa trẻ như vừa rồi!

Doãn Thức Câu chần động, kinh ngạc khê nhếch miệng. Nàng không muốn nghe hắn nói, như vậy . . . hắn phải như thế nào để hỏi nàng “Vì sao lại giận mình”? Phải như thế nào để hỏi nàng “Ta đã làm sai cái gì”?

“Người gầy yếu đi rất nhiều, bị bệnh sao?” Cuối cùng cưỡng không lại quan tâm, hắn vẫn là vẻ mặt lo lắng mở miệng hỏi.

Đàm Chiêu Quân trừng hắn. “Người không nghe thấy lời ta vừa mới nói sao?”

“Ta nghe thấy” tầm mắt của hắn vẫn là giằng co ở trên mặt nàng. “Đàm cô nương bao lâu không ngủ rồi?”

“Ta nói ta đang giận người, người không nghe thấy sao?!”

“Ta có nghe thấy.” Hắn duỗi thẳng tay kéo cổ tay của nàng, đem nàng gần hơn, ngửa đầu nhìn nàng. “Nói cho ta biết, người sinh bệnh sao? Hay là phát sinh chuyện gì?”

“Người này . . . Ha! Thật sự là. . . .” Đàm Chiêu Quân rống to, nhưng rống lên một nửa thì nản lòng, rút tay về, dứt khoát ngồi xuống đất ngồi, giương mắt trừng hắn. “Xem ra căn bản người không biết ta là tức giận cái gì.” Nàng hai tay ôm ngực, cổ ý nói như vậy.

Quả thực, đáy mắt Doãn Thức Câu hiện lên một chút kinh hoảng.

“Đàm cô nương, ta thực để ý, nhưng ta càng để ý người có phải hay không đã phát sinh chuyện gì.” Nàng tay mềm nhẹ đặt vào gương mặt của nàng, ngón cái của hắn nhẹ nhàng xẹt qua vết thâm trên mắt nàng. “Người đã nhiều ngày không có lấy gương soi mình? Có biết chính mình biến thành bộ dáng gì rồi hay không?”

“Rất xấu a? Làm bị thương mắt Doãn trang chủ phải không?” Nàng nhẹ nhàng mĩa mai.

Hắn nhú mi, hai tay nâng mặt của nàng đem nàng gần hơn. “Ta xác định người thật sự đang giận ta.”

“Ui! Người muốn vặn gãy cổ của ta à?” Đàm Chiêu Quân kháng nghị, hung hăng trừng hắn liếc mắt một cái. “Ta đương nhiên thật sự đang tức giận, chẳng lẽ người nghĩ rằng ta nói giỡn chơi với người sao?” Xoay người liếc một cái, nàng kéo tay hắn xuống, nhu nhu cổ. Đáng giận, hắn nhất định là cố ý!

Hắn hỏi, “Vì sao?” Nghĩ không ra khi nào thì mình chọc nàng không vui .

“Hừ! Không nói, chính người tự nghĩ đi!” Nhảy dựng lên, nàng xoay người bước ra xa.

“Đàm cô nương!” Doãn Thức Câu khẩn trương kêu, nghĩ nàng muốn rời đi, nhưng không có, hắn thấy nàng đi đến cách đó không xa, một vật dùng một tấm vải đang phủ lên trên nên không rõ là vật gì.

Đó là cái gì? Mới vừa rồi tất cả sự chú ý của hắn đều ở trên người nàng, không chú ý tới trong võ đường khi nào nhiều hơn vật kia.

“Ta muốn đưa người một món lễ vật.” Đứng ở một bên, Đàm Chiêu Quân nghiêm túc nhìn hắn.

Hắn nhú mày. “Đàm cô nương không phải đang giận ta sao?”

“Đây là hai việc khác nhau!” Trên mặt nàng vẻ hơi lúng túng, tiếp theo hung hăng trừng hắn. “Không cần chuyển hướng đề tài!”

Doãn Thức Câu nhin cười không được. Nàng . . . thật đáng yêu.

Lại chứng kiến nàng thay đổi tính tình cùng bộ dạng nhanh chóng, hắn phát hiện mình càng vui càng yêu nàng hơn.

“Đáng giận!” Nhìn hắn nở nụ cười, Đàm Chiêu Quân lại không công “Quả nhiên là một cây làm chẳng nên non.” Nàng lẩm bẩm, nghĩ tức giận như vậy muốn cãi nhau đều thực không thú vị chút nào nha!

“Cho ta xem lễ vật ngươi tặng cho ta đi, Đàm cô nương.” Doãn Thức Câu mỉm cười nói.

Nàng đành phải không cam lòng không gật đầu, lấy tay kéo mở tấm vải phủ.

Khi “Lễ vật” lộ ra thì Doãn Thức Câu lúc đầu có chút hồ nghi, nhưng sau khi cẩn thận xem kỹ, dần dần, mắt có chút hiểu rõ, đoán được mục đích sử dụng của “Lễ vật”.

Vẻ mặt hắn nháy mắt lạnh đi.

“Giang Dung, trở về phòng.” Hắn lạnh lẽo hạ lệnh.

Giang Dung lập tức tiến lên, công chủ tử lên, lo lắng liếc Đàm cô nương một cái, cũng đoán ra vật kia là dùng làm gì. Hắn thực kinh ngạc Đàm cô nương thế nhưng lại muốn trang chủ ngồi lên vật kia đi chung quanh rêu rao, nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì a? Ý định nhục nhã trang chủ sao?

“Đứng lại!” Đàm Chiêu Quân quát khế, giương mắt nhìn nam nhân ngồi ở lưng ghế. “Lễ vật này ngươi không có quyền cự tuyệt nhận, nếu không . . . ta cũng không để ý tới ngươi nữa!”

Doãn Thức Câu nhìn lại nàng, đau kịch liệt bị giấu dưới vẻ lãnh khốc.

“Giang Dung, còn đứng đó làm gì? Trở về phòng!” Hắn đông lạnh mệnh lệnh.

“Dạ, trang chủ.”

14. Chương 14

“Doãn Thức Câu!” Đàm Chiêu Quân bỗng kêu to, cứ như vậy trừng mắt nhìn hắn, vì tâm ý mình lại bị đối đãi như vậy, nhưng điều thật sự làm nàng thương tâm là vì hắn không đếm xỉa đến uy hiếp của nàng.

Hắn căn bản không cần nàng để ý hay không để ý tới hắn, bởi vì nàng chẳng qua chỉ là vật thay thế, vật thay thế của một bức tranh mỹ nhân, chính xác là vậy . . .

Trước mắt dần dần biến thành một mảnh mơ hồ, sau đó thanh minh, lại mơ hồ, lại thanh minh, nước mắt nàng không tự giác cũng rơi như mưa, chính là cố chấp mở to mắt, nhìn thẳng cặp mắt nguội lạnh kia cho đến khi bọn họ ra khỏi võ đường.

Vô lực ngã ngồi trên mặt đất, nàng che mặt cúi đầu khóc ròn.

Nước mắt của nàng hòa tan vô trang nguội lạnh của hắn, tiếng khóc thương tâm kia đánh tan tự tôn cao vợi của hắn.

Doãn Thức Câu nhắm mắt lại, than khế.

“Giang Dung.”

Giang Dung dừng bước lại, trong tai cũng nghe thấy tiếng khóc lóc từ trong võ đường truyền đến .

“Vào đi thôi.” Hấn không thể chịu đựng được việc làm nàng thương tâm như vậy, buộc lòng phải áp chế cảm xúc tự ti trong lòng.

Giang Dung lĩnh mệnh, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. “Dạ, trang chủ.”

Lại bước vào võ đường, hấn theo bản năng bước nhẹ chân, ở cách khoảng Đàm cô nương chừng hai bước xa đem chủ tử đặt xuống, từ đầu tới đuôi Đàm cô nương vẫn chưa phát hiện, chỉ che mặt khóc nức nở.

Doãn Thúc Câu vẫy tay, ý bảo hấn lui xuống trước đi, nhìn người trước mắt ngồi dưới đất che mặt khóc thương tâm thiên hạ, trong lòng hấn thật là tự trách, hấn bởi vì tự tôn . . . Không, là tự ti, hấn bởi vì tự ti, lại lựa chọn thương tổn nàng!

“Đừng khóc.” Hấn thấp giọng mở miệng.

Đàm Chiêu Quân đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn người chẳng biết lúc nào lại quay về.

“Người . . .” Nàng nghẹn ngào, “Người . . . không phải . . . đi rồi sao?”

“Người đang khóc ở đây, ta đi như thế nào được?” Doãn Thúc Câu nâng tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng.

“Ta nói . . . Người đi rồi, sẽ không để ý người, nhưng . . . người vẫn . . . đi rồi . . .” Nàng thương tâm lên án.

“Là ta không đúng, phá hư tâm ý người.” Lau không hết càn làm nàng đổ nước mắt, hấn cực kỳ đau lòng. “Đừng khóc, ta không ly khai, người muốn đưa ta lễ vật, ta nhận, người đừng khóc nữa.”

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân quỳ lên, ôn nhu nâng hai gò má của hấn, một đôi mắt khóc hồng chằm chú nhìn thẳng vào mắt hấn.

“Người cảm thấy, ta đưa lễ vật này là để nhục mạ người sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Hấn lắc đầu, “Người sẽ không như vậy.” Điểm ấy hấn không chút nghi ngờ.

“Người biết ta sẽ không như vậy, nhưng vẫn cảm thấy bị nhục nhã, phải không?”

Nhẹ nhàng kéo tay nàng xuống, nắm trong tay, hấn cúi đầu, ôn nhu vuốt ve.

Đó chính là vấn đề của hấn, bởi vì hấn tự biết xấu hổ, khi ngồi ở trên ghế bình thường, cho dù hành động bất tiện, nhưng bên ngoài hấn vẫn giống người thường, chỉ khi nào ngồi trên cái ghế kia, giống như hướng người trong thiên hạ tuyên bố hấn là người tàn phế, đem phần tự ti nhất của chính mình lộ ra . . .

“Doãn Thúc Câu, nhìn ta!”

Hấn từng chút, chậm rãi ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt nàng. Chỉ có nàng, dám đối với hấn vô lễ như vậy, hơn nữa đúng lý hợp tình kiêu ngạo như vậy.

“Người nghe rõ ràng cho ta, không ai có thể nhục nhã người, có thể nhục nhã người, chỉ có chính người.” Đàm Chiêu Quân nghiêm túc nói: “Hai chân tàn thì thế nào? Thực mất mặt sao? Phải nhận mệnh, bản thân chỉ được ở trong phòng không thể gặp người sao?”

“Đàm cô nương . . .”

Một tay nàng đập nhẹ vào môi của hấn.

“Hiện tại ta không muốn nghe người nói, người ngoan ngoãn nghe cho ta! Ta cho người biết, về sau ta muốn cuộc sống như thế nào.” Nàng nghiêm túc nhìn hấn.

“Về sau, ta muốn cùng người chơi cờ, vẽ tranh; ta muốn cùng người xem sổ sách công văn buôn bán, người dạy ta làm ăn buôn bán như thế nào; khi ta muốn giáo huấn hai cái đệ đệ không ra gì kia của người thì người phải ủng hộ ta, cùng ta đứng trên một trận tuyến; người không thể luyện võ, có thể dạy ta, ta sẽ luyện, về sau ta sẽ bảo vệ người; ta còn muốn người phân ra hơn phân nửa công việc cho đệ đệ người, dành ra nhiều thời gian theo giúp ta tấn bộ, ngắm hoa, đập thanh (đi chơi trong tiết thanh minh), còn muốn cùng ta ra phố, tham gia chương khánh (các lễ hội quan trọng như lễ thành lập, chúc mừng, ...), cho dù là

tết đầu năm hay tết hoa đăng, tết đầu mùa, đoàn ngo hay đua thuyền rồng, lễ Vu Lan, lễ thần linh, Trung thu ngắm trăng, ..., ta đều không cho người bỏ qua, trừ phi ta lười xuất môn."

Doãn Thức Câu trong lòng chua xót, hốc mắt có chút nóng lên, nàng vừa nói, trong đầu hần liền nghĩ đến hình ảnh kia, nếu có thể làm được thì thật hay bao nhiêu, nếu sớm nhận thức nàng, trước khi mình bị phế có thể nhận biết nàng, hần nhất định sẽ không chút do dự cùng nàng làm bất cứ việc gì nàng muốn, nhưng bây giờ . . . đã quá muộn.

"Không cần nói người làm không được!" Nàng vừa lớn tiếng quát, đứng lên, đi đến mở ra ghế có bánh xe kia, đem nó đưa đến trước mặt hần. "Có nó, người sẽ làm được!"

Doãn Thức Câu trừng mắt nhìn cái ghế, giống như nó là vật quái dị có thể ăn thịt người, thân mình căng thẳng, không thể nhúc nhích, ngay cả hai tay cũng không thể duỗi ra được.

"Thức Câu." Nàng mềm mỏng khẽ gọi tên hần.

Cả người hần chấn động, gương mặt nhìn nàng, rõ ràng thấy mắt nàng đầy vẻ ôn nhu.

"Ta hy vọng nhất là thời điểm chúng ta báỉ đường, người có thể "chính mình" cùng ta báỉ đường." Nàng hướng hần vươn một bàn tay, ôn nhu nói nhỏ, "Thử cho ta xem, được không?"

Mình và nàng báỉ đường, ngồi trên cái ghế kia?

Trừng mắt nhìn cái ghế quái dị kia, lại nhìn thấy tay nàng vươn đến trước mặt hần, Doãn Thức Câu đột nhiên híp mắt lại, thấy tay nàng từ lòng bàn tay đến đầu ngón tay đầy các vết thương nhỏ.

"Có chuyện gì xảy ra với tay người?" Hần bắt lấy tay nàng, vội vàng hỏi.

Nàng cố tình bình thần nói không kiêng dè. "Có chút chi tiết thợ thủ công không biết xử lý như thế nào, chỗ máu chốt là ý tưởng của ta, bản thiết kế là do ta vẽ, chỉ có ta biết chính xác là như thế nào, cho nên ta cùng bọn họ cùng nhau nghiên cứu, tự hỏi làm như thế nào, cùng nhau động thủ, những thứ này là do không cẩn thận làm cho các mảnh gỗ quẹt làm cho bị thương."

"Vì ta . . ." Hít một hơi thật sâu, Doãn Thức Câu cố đè xuống sóng nhiệt xông lên hốc mắt, lại kiềm chế không được lòng tràn đầy kích động.

Hần đã đoán được nàng vì sao gầy yếu tiêu tụy, vì sao vẻ mặt mệt mỏi, đã nhiều ngày nàng là đi sớm về trễ, mất ăn mất ngủ vì hần làm cái ghế này có thể làm cho hần hành động tự do, mà ngay cả cửa võ đường cùng sườn dốc, cũng đều là mới được cải biến để cho hần ngồi trên cái ghế kia có thể tự do xuất nhập.

"Đứa ngốc, liền vì ta, hao hết tâm tư như vậy, người thật sự . . . thật là ngu . . ."

"Mới không phải vì người đâu!" Hướng hần nhấc cái mũi, nàng ngồi lên cái ghế có bánh xe, chuyển động bánh xe, ở bốn phía hần chuyển vài vòng, lại dùng thành quả hai ngày này luyện tập, đến tại chỗ xoay quanh, sau đó không sai chút nào đứng ở trước mặt hần.

Doãn Thức Câu kinh ngạc nhìn nàng kiểm soát cái ghế một cách lưu loát, không nghĩ tới ghế này có thể chuyển động trôi chảy như vậy.

"Ta là vì chính ta, ta không phải đã nói muốn người theo giúp ta làm rất nhiều việc sao?" Nàng nở nụ cười, đứng dậy đem ghế có bánh xe đến bên cạnh hần. "Thử cho ta xem, được không?"

Nhìn cái ghế một hồi, hần mới khàn giọng nói: "Ta không biết ngồi lên như thế nào."

"Việc này đại khái cần luyện tập, nhưng bây giờ . . ." Nàng dừng lại, gương mặt nhìn hần. "Ta gọi Giang Dung vào, có thể chứ?"

Hít sâu vài hơi, Doãn Thức Câu mới chậm rãi gạt đầu.

Đàm Chiêu Quân vui sướng, xúc động gương tay ôm quanh hần, gấp đôi mắt kinh ngạc của hần mới đỏ mặt buông ra, chạy đến cửa gọi người vào.

Nhìn bộ dáng nàng cao húng, giầy dựa trong lòng Doãn Thức Câu đột nhiên tiêu tán hết, nghĩ bộ dáng nàng mới vừa rồi linh hoạt kiểm soát chuyển động ghế, không tự chủ được trong đầu hiện lên cảnh tượng hân cùng nàng cùng nhau tản bộ, ngắm hoa, đập thanh, cùng làm nhiều chuyện tốt.

Trong lòng hân bắt đầu có chờ mong. Không phải không khả năng, phải không?

Bích Liễu sơn trang gần nhất bốn phía tu sửa, ngày đêm đầy nhanh tốc độ, đem tất cả cầu thang hoặc chường ngại nơi bậc cửa diệt trừ, không phải chỉ đổi thành bằng phẳng mà hơn nữa tạo thành sườn dốc nhẹ, làm tốt thuận tiện để trang chủ “Tòa giá” (ngồi điều khiển) đi chung quanh, mà địa phương đầu tiên hoàn thành chính là Hạnh viện cùng Hà viện.

Chuyện thành thân đồng thời cũng được chuẩn bị bưng bưng khí thế, nghe nói, chờ ngày sơn trang tu sửa hoàn thành cũng chính là ngày trang chủ thành thân.

Vì thế, mọi người đều vội loay hoay sửa đầu mẻ trán, ngay cả Đàm Chiêu Quân cũng không ngoại lệ, bởi vì nàng phải đi khắp sơn trang, ghi lại tất cả những chỗ cần cải biến, dẫn đo suy tính một chút, phụ trách vẽ ra thiết kế cải biến.

Bề bộn nhiều việc, nhưng luôn luôn có lúc kết thúc, tựa như hiện tại.

Chỗ cuối cùng trong bức tranh đã hoàn thành, Đàm Chiêu Quân quăng bút, đứng lên, cả người hướng giường êm bên cửa sổ đánh lên.

“Ta mau mệt chết đi được, mệt mỗi quá mệt mỗi quá nha!” Nàng ghé vào trên giường hét lớn. “Thu Phong, giúp ta xoa xoa, cổ của ta giống như muốn chặt đứt.”

“Tiểu thư, ngài về suốt một đêm nha, thậm chí đi ngủ cũng không ngủ, không phiền lụy mới là lạ chứ.” Thu Phong lẩm bẩm, đi đến trước giường mát xa cho chủ tử.

“Ta muốn chấm dứt nhanh chút a!”

Thu Phong giễu cợt. “Nhanh chút chấm dứt bỏ đi tìm Doãn trang chủ, phải không?”

“Đúng vậy!” Nàng thành thật thừa nhận.

“Tiểu thư, nếu ngài thật sự lén lút lút lập gia đình như vậy? Lão gia nếu biết tâm nhất định sẽ rất đau đớn.” Thu Phong thở dài.

“Có biện pháp nào đây, hiện tại cha ta đang trong đại lao a!” Nàng đáp lời, lực đạo mát xa vừa vặn, làm nàng thoải mái mắt mắt đều nhắm lại.

“Vậy cũng nên chờ cứu ra lão gia sau mới thành thân thôi! Có tất yếu phải vội vã như vậy, nhất định phải lập tức thành thân sao?” Nàng thật sự không hiểu nổi, làm sao phải quyết định chiếm giữ như vậy, tuyệt không giống Tam tiểu thư.

Từ từ nhắm hai mắt, nàng ngừng điệu chuyển trầm. “Thu Phong, chuyện này ngươi không cần nhiều miệng.”

“Nhưng tiểu thư, Thu Phong thực lo lắng a! Từ sau khi đi vào Bích Liễu sơn trang, ngài cũng trở nên không giống Tam tiểu thư Thu Phong nhận thức.”

Đàm Chiêu Quân nghi hoặc, “Có sao?” Trừ bỏ trước mặt Doãn Thức Câu, nàng ngẫu nhiên sẽ cố ý bày ra mỹ mạo bên ngoài của mình, không biết chính mình có cái gì không giống mình a! Còn nghiêm trọng đến không giống mình trước kia, quá khoa trương đi?

“Đương nhiên là có, trước kia Tam tiểu thư đối nam nhân luôn chẳng thèm ngó tới, nhưng bây giờ lại mỗi ngày hướng Hạnh viện chạy đi, chủ động quần quít lấy Doãn trang chủ, còn thay hân làm nhiều chuyện như vậy, trước kia Tam tiểu thư căn bản không có khả năng vì một người nam nhân trả giá nhiều như vậy.”

“Đó là bởi vì ta thích hân nha!” Nàng đương nhiên trả lời. Tuy rằng quần quít lấy Doãn Thức Câu là vì kế hoạch sẵn chông chênh, nhưng chuyện khác, hoàn toàn là xuất phát từ thiệt tình của nàng, hay là nàng trước khi đối với chính mình thừa nhận thích hân cũng đã bắt đầu làm.

“Tiểu thư, ngươi thật không e lệ!” Người nói mặt mũi không hồng, người nghe lại đỏ mặt.

“Đây là sự thật a, có cái gì thật kinh khủng sao?” Đàm Chiêu Quân ách xì một cái. “Được rồi, ta ngủ một chút, người không cần ở lại chỗ này.”

“Vậy Thu Phong đi xuống.” Lấy chân bông thay tiểu thư đắp lên nàng mới lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ.

Không khí bay tới mùi hoa tự nhiên, Đàm Chiêu Quân dần dần ngủ say . . .

“Uy! Nha đầu!” Đột nhiên, một tiếng kêu to khàn khàn truyền đến.

Nghe tiếng, Đàm Chiêu Quân đột nhiên mở mắt ra, buồn ngủ toàn bộ tiêu tán, vội không ngừng theo trên giường bò dậy, đã nhìn thấy trên bệ cửa sổ ngồi một cái . . . lão nhân.

“Quý Đầu Con! Làm sao ngươi lại ở chỗ này?” Nàng kinh ngạc kêu. “Wow! Da gương mặt ngươi hôm nay thật đáng yêu nha! Nếp nhăn này dó đều đều, cả khuôn mặt tìm không thấy một chỗ không nhăn nha!” Tầm tắc lấy làm kỳ tử mĩ xem xét da mặt kia.

Quý Đầu Con thật ra là tên hiệu nàng đặt cho hắn, ai bảo lúc trước hỏi hắn xưng hô như thế nào, hắn nói không nhớ rõ, dù sao bất kể là thật sự không nhớ rõ, hay là không nghĩ nói cho nàng biết cũng không quan hệ, chỉ là một cái xưng hô nha, vậy đặt một cái là được.

Mà sở dĩ nàng gọi hắn là Quý Đầu Con, cũng không quan hệ tuổi tác, mà là bởi vì hắn luôn lấm la lấm lét, luôn nghĩ chút mưu ma chước quỷ.

“Người vào bằng cách nào? Thủ vệ Bích Liễu sơn trang coi như không tệ nha! Người không có bị người ngăn lại sao?”

“Làm ơn, ta Quý Đầu Con là thần thánh phương nào, những cái tiểu quỷ này ngay cả bóng dáng ta cũng không nhìn thấy.” Quý Đầu Con hừ lạnh nói, rất là oai.

“Là nha là nha, ngài thần công cái thế, thiên hạ đệ nhất, được rồi đi!” Đàm Chiêu Quân đáp có lệ, tuyệt không tin tưởng, bởi vì trừ bỏ ngoài khinh công, nàng chưa từng gặp qua Quý Đầu Con dùng qua võ công gì, nhưng thật ra dịch dung thuật số một là được. “Người đến tìm ta?”

Quý Đầu Con bấm tay bắn một chút cái trán của nàng. “Vô nghĩa, chúng ta không phải ở trong này sao?”

“Rất đau nha!” Đàm Chiêu Quân sờ trán kháng nghị. “Người tìm ta làm chi !”

“Nghe nói người phải lập gia đình?”

“Tin tức người thật đúng là linh thông, làm sao mà biết là ta?” Nàng còn tưởng rằng người ở bên ngoài chỉ biết là Doãn Thúc Câu muốn thành thân mà thôi.

“Vốn không biết, bên ngoài chỉ truyền nói Bích Liễu sơn trang chủ muốn thành thân thôi, bất quá hiện tại ta đã biết.” Hắn vẽ mặt cười gian.

Đàm Chiêu Quân xoay người liếc một cái. “Cho nên a?”

“Người đã sắp trở thành trang chủ phu nhân, kia còn nợ ta một cân Vân Đỉnh trà đi!”

“Thì ra là đến đòi nợ a!” Nàng thở dài. “Được rồi, buổi tối người tới nữa lấy.” Xem ra phải cùng Doãn Thúc Câu hỏi trà .

“Hả! Nha đầu, người thành thân là vì trả nợ sao?” Quý Đầu Con đột nhiên hỏi.

“Lúc đầu là vậy, nhưng hiện nay không phải!” Nàng cũng không giấu diếm, nàng cùng Quý Đầu Con là anh em kết nghĩa, thỉnh thoảng cùng nhau lập mưu chơi đùa, nhưng rất ít giấu diếm đối phương.

Quý Đầu Con hì hì cười. “Vậy sao, nha đầu thích người ta.”

“Đúng vậy, không được sao?”

“Được chứ, đương nhiên được, tiếp tục cũng không sao, nhưng thật ra tương công tương lai của người suy cho cùng được không?” Nói xong lời cuối cùng, nhưng hắn lại bắt đầu có giọng điệu đùa cợt.

“Nghe nói là được, bắt quá vẫn phải đợi đêm động phòng hoa chúc qua đi mới biết được.” Xông pha giang hồ lâu, nàng đã sớm đối với lời này thờ ơ. “Người muốn ở Hàm Dương chơi bao lâu? Có muốn ta gọi người chuẩn bị khách phòng cho người ở lại hay không?”

“Không cần chuẩn bị phòng, ta thói quen lấy trời làm nhà, chờ lấy được Vân Đỉnh trà, uống xong rượu mừng của người sẽ đi.” Quý Đầu Con vội khoát tay cự tuyệt.

“Được rồi.” Đàm Chiêu Quân cũng không miễn cưỡng hẳn. “Bên cạnh ta hiện không có thân nhân ở, có người ở đây, ta cũng vậy cảm thấy an tâm chút.”

“Ai hừm! Xú nha đầu, người không cần có ý định hại ta khóc!” Quý Đầu Con giả bộ động tác nhu nhu cái mũi. “Quên đi quên đi, tiếp đón đã xong, ta đi thôi!” Nói vừa xong, nhanh như chớp người đã không thấy.

Trừng mắt nhìn, Đàm Chiêu Quân thở dài một hơi, một lần nữa lại nằm xuống giường, nhưng buồn ngủ đã sớm mất hết.

“Quên đi, đi Hạnh viện.”

15. Chương 15

“Ta muốn một cân Vân Đỉnh trà.” Vào Hạnh viện, Đàm Chiêu Quân liền đi thẳng vào vấn đề, gọn gàng dứt khoát nói.

Đang cúi đầu phê duyệt sổ sách Doãn Thức Câu nghe tiếng, chỉ gật gật đầu, liền mở miệng phân phó Giang Dung.

“Giang Dung, đi lấy một cân Vân Đỉnh trà lại đây.”

“Trang chủ, tiểu nhân lại chỗ tổng quản lấy được không?” Bởi vì Vân Đỉnh trà ở chỗ tổng quản là loại kém nhất nhưng đương nhiên so với các loại trà khác, Vân Đỉnh trà này vẫn còn hơn rất nhiều.

“Không cần, lấy ở chỗ ta.”

Đàm Chiêu Quân tò mò. “Như thế nào? Vân Đỉnh trà chỗ nào phân biệt khác nhau sao?”

“Chỗ Trang chủ là trà xuân năm nay, chỗ tổng quản đều là hạ trà, còn lại chỗ Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia là đông trà.”

“Vậy thu trà đâu?” Nghe nói Vân Đỉnh trà là một năm bốn mùa đều có thể thu hoạch.

“Thu trà dùng để lễ tặng, đã sớm không còn.”

“Oh, thì ra là vậy !” Kỳ thật vừa nghe như vậy, đại khái nàng đã hiểu là chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn cố ý hỏi.

“Cấp bậc Vân Đỉnh trà chia làm bốn loại, cao cấp nhất chính là trà xuân, sau là đông trà, sau đó là thu trà, cuối cùng là hạ trà.” Giang Dung ngốc ào ào giải thích.

“Ah! Cho nên ta chỉ xứng uống hạ trà, ý tứ người là vậy phải không?” Nàng cười mị mị gầy gầy ngón tay.

“Oh?” Giang Dung nhất thời ghen lời, thu được chủ tử cho hẳn một ánh mắt “Xứng đáng”, lại khóc không ra nước mắt. “Tiểu nhân . . . đi lấy trà, trà xuân.” Nói xong, hỏa tốc chuồn mất.

“Trực tiếp mang đến Hà viện, để trên bàn ta, cảm ơn.” Đàm Chiêu Quân đối với bóng lưng của hắn kêu.

“Vâng!” Giang Dung hô đáp lại, người lập tức đã vọt đến phía sau.

“Hi hi.” Đàm Chiêu Quân thấy thế, nhin cười không được. Hừ hừ, hừ chết người!

“Giang Dung không có ý tứ kia, bởi vì sản lượng trà xuân cho tới nay đều rất ít, cho nên chỉ có ở chỗ ta.”

“Ta biết hần không ý tứ này.” Nàng cũng không có tức giận, chỉ muốn trêu hần một chút thôi. “Sản lượng trà xuân năm nay bao nhiêu?” Sản lượng ít nhưng cũng có chừng trăm cân đi?

“Tám cân.”

“Ah?” Nàng vốn tưởng rằng mình nghe lầm, gặp Doãn Thức Câu cười yếu ớt gật đầu, mới xác định không có nghe sai. “Ít như vậy? Vậy người hỏi cũng không hỏi đưa một cân cho ta ?!”

“Không cần thiết hỏi, người muốn liền cho người, không sao.” Hần tâm tình tốt cười nói.

Nhìn hần như vậy, ngược lại Đàm Chiêu Quân cảm thấy thật xin lỗi, chủ động đem dụng ý nói cho hần biết. “Ta là muốn đưa cho người, tặng ột anh em kết nghĩa của ta, võ công của ta là do hần dạy.”

“Là sư phụ người?”

“Không phải, không bá sư, hần cũng chỉ dùng đầu lưỡi dạy ta mà thôi.” Cho nên nàng mới nói chưa thấy qua võ công của hần a!

“Không sao, người muốn đưa, chắc phải có lý do.”

“Người đã nói như vậy, ta không khách khí nhận lấy.” Nàng cười nhìn hần. “Người đối với ta thật tốt.”

Doãn Thức Câu cười với nàng, lại tiếp tục cúi đầu xem xét sổ sách buôn bán.

Tay chống cằm, nhìn hần chăm chú bận rộn, không biết qua bao lâu, Đàm Chiêu Quân dần dần cảm thấy nhàm chán.

“Nghe nói Hoa vương hoa mẫu đơn ở trong vườn Mai trang kia ngày hôm nay nở hoa rồi.”

“Phải không?” Doãn Thức Câu thuận miệng đáp, một quyển sổ buôn bán đã được xem xong đặt xuống một bên, lại lập tức cầm một quyển khác, nhưng chưa kịp mở ra đã bị một cánh tay mảnh dẻ xinh đẹp đoạt lấy. “Chiêu Quân?”

“Doãn trang chủ, người có phải đã quên ta còn giận người hay không?” xếp lại quyển sổ vứt xuống một bên, mắt hạnh nàng tròn trừng hần.

“Giận ta?” Doãn Thức Câu rất kinh ngạc. Vừa mới không phải hoàn hảo tốt sao? Không phải nàng vừa nói “Người đối với ta thật tốt”, lại như thế nào vô duyên vô cớ liền tức giận? “Vì sao?”

“Giỏi! Người căn bản không nghĩ ra ta tức giận cái gì đúng hay không?” Đàm Chiêu Quân lập tức trở nên giận dữ. “Ngày đó ở vô đường, ta không phải đã nói muốn chính người nghĩ sao? Người căn bản không quan tâm!”

Hần lúc này mới chợt hiểu hiểu ra. “Thì ra là giận vì sự kiện kia! Nhưng ta nghĩ . . . đã không còn việc gì rồi mà.”

“Làm sao có thể không có việc gì! Người đã giải thích với ta rồi sao? Không có phải không! Người căn bản ngay cả vì sự tình gì làm ta tức giận cũng không biết!” Nàng hai tay vòng ngực, mặt phồng lên vì giận dữ.

Hần có chút đau đầu. “Chiêu Quân, người liền trực tiếp nói cho ta biết chuyện gì chọc giận người tức giận, không phải được rồi sao?”

“Không cần, chính người nghĩ xem người có chuyện gì thực xin lỗi ta, chính mình khai nhận.” Nàng cố ý không nói, chính là rút bút trên tay hần vứt xuống một bên. “Hiện tại, ta muốn đi Mai trang ngắm mẫu đơn.”

“Ta phái hai gã hộ vệ cùng đi với người”

“Không, ta muốn người đi với ta.”

Trên mặt Doãn Thức Câu hiện lên một tia khó xử.

Nàng thở dài: “Người vẫn không nghĩ xuất môn sao”

“Không phải. Đúng vậy mặc dù có chút nhút nhát, nhưng ta đã hứa với người nhất định sẽ làm.” Ở trước mặt nàng, thừa nhận chính mình sợ sệt đúng là một sự kiện tự nhiên. “Nhưng thật sự ta phân thân không

được, chờ ta xử lý xong công việc, chúng ta mới đi được không?” Hấn bắt đắ dĩ nhìn một cái bàn đầy sổ sách.

“Không được.” Nàng lập tức phủ quyết.“Trừ phi đem việc làm ăn của Bích Liễu sơn trang chấm dứt hơn một nửa, nếu không công việc của người vĩnh viễn đều làm không xong.”

“Ít nhất để cho ta đem công việc trên bàn này xử lý tốt trước . . .”

“Đến lúc đó trời đã tối đen, ngắm hoa gì nữa!” Đàm Chiêu Quân phiết môi, đột nhiên linh quang chợt lóe.“Chỉ cần đem công việc trên bàn giải quyết xong, người sẽ theo ta ra ngoài phải không?”

“Ừ.” Hấn gật đầu.

“Vây đơn giản!” Cười giảo hoạt, nàng lập tức quay đầu kêu to. “Giang Dung, đi tìm năm người lại đây.” Một bên phân phó, một bên nàng cũng động thủ, liên tục rút ra mấy quyển sổ, xếp thành một đồng đặt bên trái bàn.

“Dạ?” Vừa mới vào cửa Giang Dung nhìn phía chủ tử.

Doãn Thức Câu tuy rằng không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng vẫn đối với hấn gật đầu, muốn hấn làm theo.

Đợi Giang Dung lĩnh mệnh đi ra ngoài tìm người, Doãn Thức Câu mới hỏi: “Chiêu Quân, người cần người đến tính làm cái gì? Bọn họ không có khả năng giúp ta phê duyệt các khoản sổ sách đó.”

“Ta đương nhiên biết chuyện này, làm sao ta ngu đến như vậy được!” Đàm Chiêu Quân liếc trắng mắt, thấy Giang Dung dẫn năm người bước nhanh gấp trở về, lập tức vui vẻ ngoắc. “Toàn bộ các người lại đây, mỗi người chuyển một chồng, đem chúng trở về phòng ghi chép sổ sách giao cho Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia xử lý.”

Doãn Thức Câu cuối cùng hiểu “Biện pháp giải quyết” của nàng.

“Chiêu Quân, Thức Hoa cùng Thức Kiêu bề bộn nhiều việc . . .”

“Nhưng không nhiều bằng người, hơn nữa bọn họ còn độc thân, không giống như người có vị hôn thê cần chăm sóc.” Nàng đứng lý hợp tình chỉ huy người. “Chồng bên trái kia lưu lại, toàn bộ còn lại chuyển đi hết.”

Vị hôn thê . . . Nghe nàng tự xưng như vậy, Doãn Thức Câu ánh mắt nhu hòa, biểu tình cũng mềm mỏng.

Nhìn trên bàn chồng chất như núi gì đó không đến ba lượt chuyển đi chỉ còn vài quyển nàng lựa ra, hấn nhin không được cười hỏi: “Cho nên, nhiều đó chính là công tác ta hôm nay?”

“Đúng, chờ người theo giúp ta ngắm hoa về, ta lại cùng người xử lý công việc.” Đàm Chiêu Quân thực đầy nghĩa khí vô ngục.

Tưởng tượng Nhị đệ cùng Tam đệ thấy sổ sổ sách này chuyển trở lại khi đó có thể sẽ có biểu tình gì, Doãn Thức Câu liền không nhin được muốn cười. “Thức Kiêu hội phát cuồng, ta xem chúng ta nên nhanh chóng xuất môn đi.”

“Giang Dung, nhanh chút thay trang chủ chuẩn bị.” Đàm Chiêu Quân vui vẻ nhảy dựng lên, thấy Giang Dung vừa vắn trở về, lập tức phân phó.“Ta cũng quay về Hà viện chuẩn bị, một khắc sau gặp tại cửa Hạnh viện.”

“Tốt.” Nhìn theo bóng dáng nàng nhảy nhót rời đi, Doãn Thức Câu tươi cười không ngừng.

Hấn biết hiện nay mỗi người đều vội vàng sút đầu mễ trán, ngay cả nàng cũng giúp đỡ mọi người, đã nhiều ngày cùng hấn không đi ra khỏi cửa, mà phương thức hấn bồi thường cho nàng cũng chỉ là hết bận rộn công việc, cùng nàng chơi cờ.

Cũng bởi biết như vậy cho nên cho dù trong lòng hấn đối với xuất môn vẫn cảm thấy không yên như cũ nhưng hấn vẫn đáp ứng nàng. Mà thấy bộ dạng nàng vui vẻ, cho dù biết lần này xuất môn chính mình sẽ trở thành chú mục tiêu điểm, thậm chí bị mọi người chỉ chỉ trở trở, hấn cũng không quan tâm.

“Trang chủ, tiểu nhân giúp ngài thay quần áo.” Giang Dung đang cầm xiêm y, từ sau khi gặp chuyện không may, đây là lần đầu tiên trang chủ ra trang, ngay cả hắn cũng khẩn trương lên. “Trang chủ xin yên tâm, tuy rằng bên ngoài không giống trong sơn trang khắp nơi đều sửa lại sườn dốc, nhưng tiểu nhân cao lớn khí lực nhiều, cho dù gặp bất cứ cầu thang gì, tiểu nhân vẫn hoàn toàn nhắc ghế đưa lên được.”

“Ừ, vậy làm phiền người, Giang Dung.” Hắn gật đầu mỉm cười. Kỳ thật Giang Dung vốn là hộ vệ của hắn, sau khi gặp chuyện không may Giang Dung vẫn luôn tự trách ngày ấy không ở bên cạnh hắn, cho nên kiên trì lưu lại làm người hầu của hắn, bắt đầu chiếu cố cuộc sống hàng ngày của hắn, đối với Giang Dung mà nói, thật sự là đại tài tiểu dụng (khả năng nhiều nhưng chỉ sử dụng một ít thật là lãng phí). “Đợi lát nữa Thúc Kiều chắc sẽ đi qua, động tác chúng ta nhanh lên một chút.”

Không đến một khắc, một hàng bốn người chạm trán ở cửa vào Hạnh viện, chậm rãi từ cửa sau chuồn mất.

Cùng thời khắc đó, trong phòng ghi chép sổ sách đột nhiên truyền đến tiếng gầm giận dữ, ngay sau đó Doãn Thúc Kiều vọt ra, hướng Hạnh viện bay vút đến.

Chỉ tiếc, chậm một bước, Hạnh viện đã là vườn không nhà trống, không thấy bóng dáng một ai.

16. Chương 16

Hắn lập tức lại xông tới Hà viện bên cạnh, cũng không thấy Đàm Chiêu Quân cùng cái tỷ nữ kia của nàng.

Hắn nổi giận thuận tay chụp một người hầu ở Hà viện. “Người đâu?!”

“Tam thiếu gia là chỉ . . . Đàm cô nương sao?” Tỷ nữ xác nhận.

“Vô nghĩa! Nàng đâu? Có phải Trang chủ cùng nàng ở một chỗ hay không?”

“Đúng vậy, mới vừa rồi Giang Dung phụ đẩy ghế có bánh xe cho trang chủ, Thu Phong cũng đi theo, Đàm cô nương thì ở bên cạnh trang chủ, hai người nắm tay nhau thật chặt!” Tỷ nữ nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, nhin không được che miệng cười, đã quên tình cảnh của mình có bao nhiêu nguy hiểm. “Đàm cô nương nói Hoa vương Mẫu đơn ở Mai trang rốt cục nở hoa rồi, cho nên vừa rồi bốn người bọn họ từ cửa sau ra ngoài, muốn tới Mai trang ngắm mẫu đơn.”

Doãn Thúc Kiều nhất thời ngẩn ra. Đến Mai trang ngắm hoa?

Cho nên, đại ca ngồi trên ghế có bánh xe kia . . . ra cửa?!

Đàm Chiêu Quân a Đàm Chiêu Quân! Coi như người giỏi!

“Tốt! Doãn Thúc Kiều ta thật sự phục người rồi!”

Cho dù mùa mẫu đơn sắp kết thúc, nhưng khắp nơi hoa mẫu đơn vẫn còn nở rộ như cũ, trên đường các mỹ nhân người người đều cài hoa, ganh đua sắc đẹp, cử chỉ đầu hoa này thật là thú vị.

Kết quả, bọn họ không đến Mai trang ngắm mẫu đơn mà lại đi dạo trên đường.

Trong dự đoán, từng đạo ánh mắt có tò mò có kinh ngạc phóng lại hướng bọn họ, tất cả đều hướng về phía Doãn Thúc Câu đi lại mà xem, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy thứ này, hơn nữa có người nhận ra Doãn Thúc Câu, vì thế bắt đầu có người xì xào bàn tán, chỉ trỏ.

Doãn Thúc Câu vẻ mặt kiên cường không chút thay đổi, Đàm Chiêu Quân cố tình như là không thấy gì hết, một tay lôi kéo tay hắn, thật vui vẻ thăm từng quầy hàng, thỉnh thoảng hơi gặp người hỏi ý kiến của hắn, nàng cười tươi xinh đẹp, bộ dáng cùng đôi mắt đẹp đầy trông đợi dần dần hấp dẫn hầu hết tuyệt đại đa số ánh mắt hiếu kỳ khỏi trên người Doãn Thúc Câu, tình huống này làm cho hắn rốt cục thoáng buông lỏng một chút.

“Ai nha! Đây không phải Thức Câu hiền chất sao?” Đột nhiên, một thanh âm vang dội truyền đến, ngay sau đó một người đàn ông trung niên gạt đám người hai bên đi đến trước mặt bọn họ. “Hiền chất, đúng là người!”

Vẻ mặt Doãn Thức Câu vừa mới buông lỏng lập tức lại trở nên cứng ngắc.

Thanh âm căng thẳng, hấn khách khí chấp tay làm lễ. “Tư Mã tiên bối.”

Tư Mã? Đàm Chiêu Quân chau mày, họ này có vẻ quen tai.

“Đã lâu không gặp người, từ . . .” Tư Mã Thịnh mang vẻ mặt nhớ lại.

“Thức Câu, vị này là?” Đàm Chiêu Quân không nhanh không chậm ngắt lời người mới tới đang chuẩn bị bắt đầu nói “Nhớ năm đó”.

“A? Cô nương này . . .” Tư Mã Thịnh lúc này mới chú ý tới nữ nhân đứng ở bên cạnh, nguyên là khi bị ngắt lời đang rất không cao hứng nhưng khi chăm chú nhìn lên, thật giật nẩy mình a! Như thế nào có cô nương đẹp như vậy, dù cho kiến thức hấn rộng rãi, mỹ mạo giống như vậy vẫn hiếm thấy nha.

“Tư Mã tiên bối, vị này là hôn thê của văn bối; Chiêu Quân, vị này là Tư Mã tiên bối, Tư Mã phủ là vô lâm danh môn thế gia, đối với giang hồ vô lâm có cống hiến rất nhiều.” Doãn Thức Câu vì hai người giới thiệu, vẻ mặt khẩn trương có chút hòa hoãn trở nên tương đối tự nhiên.

“Vị hôn thê” ba chữ rơi vào trong tai mọi người, tiếng bàn luận xôn xao kia càng thêm vang dội .

“Vậy cũng thật là, không nghĩ tới hiền chất có thể có giai nhân này, thật sự thật đáng mừng.” Tư Mã Thịnh cứng mặt nhưng lập tức lại khôi phục khuôn mặt tươi cười. “Đúng rồi, buổi trưa ta ở Thụy Thăng tửu lâu bày biện mấy bàn tiệc rượu, mời hiền chất nhất định phải đến, rất hân hạnh được đón tiếp.” Tư Mã mở to miệng mời, từ trong ngực rút ra thiệp mời đưa cho hấn.

Doãn Thức Câu nhìn thoáng sơ qua nội dung thiệp mời. “Thì ra là tiệc mừng Tư Mã tiên bối có thêm kim tôn (cháu trai), chúc mừng tiền bối.”

“Ha ha, đứa con chẳng ra gì kia cuối cùng cũng làm được một chuyện cống hiến cho Tư Mã gia!” Tư Mã Thịnh ha ha cười không ngừng, theo vẻ mặt đó có thể nhìn ra được đây chỉ là lời nói khách sáo, người con “không ra gì” kia luôn làm cho hấn phi thường hài lòng, vẫn rất lấy làm kiêu ngạo.

“Tư Mã tiên bối khách khí, theo phẩm chất bất phàm của Ấn huynh, Tư Mã tiên bối nên lấy làm kiêu ngạo mới đúng.” Doãn Thức Câu cười nhạt đáp lời.

“Đâu phải, nếu không có sự cố kia, nhất định hiền chất so với Ấn nhi cũng có thành tựu, Ấn nhi cũng sẽ không có cơ hội cưới được Thủy Lăng . . .” Nói đến đây, biểu tình Tư Mã Thịnh đột nhiên có vẻ có chút xấu hổ, còn liếc Đàm Chiêu Quân liếc mắt một cái. “Không nói chuyện này, hiền chất nhất định phải tới biết không?”

“Đa tạ tiền bối, nhưng mà ...”

“Không có nhưng nhị gì hết, hiền chất không đến chính là xem thường ta!” Tư Mã Thịnh cường ngạnh ngắt lời của hấn.

“Việc này . . .” Doãn Thức Câu có chút khó xử, giương mắt nhìn vị hôn thê bên cạnh. Hấn thì không sao cả nhưng nếu nàng không bằng lòng, hấn cũng không muốn miễn cưỡng nàng. “Chiêu Quân?”

“Người làm chủ là được.” Đàm Chiêu Quân lộ ra một cái mỉm cười xinh đẹp, nếu hấn sẵn lòng trước mặt mọi người tôn trọng nàng, nàng đương nhiên cũng sẽ cho hấn mười phần mặt mũi, hơn nữa . . .

“Tư Mã” hơn nữa tên “Ấn” này, gọi lên trong trí của nàng, không phải là người cặp song sinh kia tức giận đến nghiêng răng ngựa, nói chính xác là đối thủ một mất một còn của Doãn Thức Câu – Tư Mã Ấn đó sao?

Nếu nàng nhớ không lầm, vị tiền hôn thê của hấn gả cho người khác chính là Tư Mã Ấn.

Doãn Thức Câu chăm chú nhìn nàng, sau khi xác định nàng không có một chút miễn cưỡng mới gạt đầu.

“Vây vãn bối liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Hấn hướng Tư Mã Thịnh chấp tay, nhận lời mời của hấn.

“Thật tốt quá, như vậy vào buổi trưa, tại Thụy Thăng tửu lâu, nhất định phải tới, người cùng Ân nhi cũng đã rất lâu không gặp rồi, hôm nay liền uống vài chén.” Tư Mã Thịnh ha ha cười, sau vỗ vỗ vai hấn mới cười lớn rồi đi.

Nhìn bóng lưng Tư Mã Thịnh, đáy mắt Đàm Chiêu Quân hiện lên một tia ánh sáng lạnh.

Ý trong lời nói nam nhân kia làm nàng nghe xong rất không sảng khoái, cái gì gọi là “Nếu không có sự cố kia, nhất định hiền chất so với Ân nhi cũng có thành tựu”? Đây không phải muốn nói, nhi tử nhà hấn so với Doãn Thúc Câu là thành công sao?

Hừ! Đúng là một con chồn!

Còn có, cái “Thủy Lăng” kia là vị tiền hôn thê của Doãn Thúc Câu đi?

Bằng lời nói nửa chừng vừa rồi của con chồn kia mà nói..., nàng liền tin tưởng con chồn đó biết con của hấn cưới vị hôn thê của “hiền chất” hấn, như vậy cũng còn mặt mũi mời “hiền chất” đi uống rượu trắng tròn gì đó sao, rốt cuộc tồn cái tâm gì a!

“Chiêu Quân, làm sao vậy?” Phát hiện nàng mặc dù vẫn duy trì mỉm cười, nhưng đáy mắt tựa hồ có chút không vui, Doãn Thúc Câu săn sóc nói: “Nếu người không muốn đi, ta sẽ kêu Thúc Hoa làm một cái lễ đi qua bồi tội, người không cần miễn cưỡng chính mình.”

“Còn người?” Nàng hỏi lại, cúi đầu xem xét hấn.

“Ta không sao cả, Tư Mã tiền bối là hảo hữu trước kia của cha ta, ta cùng Tư Mã Ân cũng là bằng hữu từ nhỏ đến lớn, nếu ra trang lại biết việc vui này, đi chúc một tiếng cũng là lễ nghi cần thiết.” Hấn nói tự nhiên không có một tia miễn cưỡng.

Đàm Chiêu Quân nhú mày nhìn hấn, không nói.

“Làm sao vậy?” Hấn rốt cục phát hiện có gì không đúng.

“Người cùng Tư Mã Ân . . .” Nói một chút, phát hiện quanh mình tầm mắt tò mò dò hỏi nhiều lắm, tất cả mọi người đều kéo dài lỗ tai muốn nghe bất quá mới nhất, may nàng nhú thành một đường chỉ nói: “Ta mệt mỏi, chúng ta tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi một chút.”

“Vậy đến Phẩm Hương phường uống trà đi.”

Một hàng bốn người tới cửa Phẩm Hương phường làm ăn thịnh vượng, nhìn thấy cầu thang ở cửa vào cao, Giang Dung lập tức tính đem cả người và ghế nâng lên.

“Khoan đã!” Đàm Chiêu Quân ngăn lại hấn. “Người vào mời quản sự ra.”

“Chiêu Quân?” Doãn Thúc Câu cũng không hiểu.

“Lần này nghe ta.” Nàng mỉm cười với hấn.

Giang Dung lập tức đi vào Phẩm Hương phường. Chỉ trong chốc lát, quản sự Phẩm Hương phường liền vội vàng vọt ra, phía sau còn đi theo vài người giúp việc, tất cả đều mang vẻ mặt kích động, vừa nhìn thấy người bên ngoài quả thật là trang chủ bọn họ, đôi mắt của người quản sự già lập tức hiện hồng.

“Trang chủ, thật là ngài a! Tiểu nhân . . . tiểu nhân đã lâu không gặp ngài, người xem . . . tốt lắm, tốt lắm . . .” Thích quản sự kích động nói cũng nói không được đầy đủ.

“Thích lão, Thúc Câu rất tưởng niệm ngài phao Tử Dương Mao Tiêm đâu!” Doãn Thúc Câu mỉm cười vuốt cằm.

Lời của hấn lập tức làm nước mắt Thích quản sự tuôn đầy mặt, một bên lau nước mắt, một bên vừa khóc vừa cười nói: “Hôm nay tiểu nhân liền vì trang chủ tự tay phao một bình Mao Tiêm, trà xuân năm nay vừa chế xong, vừa vận mời trang chủ đánh giá.”

“Thích quán sự.” Đàm Chiêu Quân rót cục mở miệng.

Thích quán sự nghe tiếng, lúc này mới chú ý tới cô nương bên cạnh, này vừa thấy liền kinh ngạc nghĩ. “Này . . . vị này chính là phu nhân trang chủ tương lai?!”

“Đúng vậy, Thích lão, nàng chính là vị hôn thê của Thúc Câu. Chiêu Quân, Thích lão là người xem ta từ nhỏ đến lớn, hẳn pha trà là số một, lần khác mang chút Vân Đỉnh trà lại đây mời Thích lão phao một bình, người sẽ phát hiện so với người hiện nay uống sẽ dễ uống gấp đôi.”

“Ta rất chờ mong.” Nàng ôn nhu cười yếu ớt, nhìn ra được Thích quán sự này đối với Doãn Thúc Câu là thật tâm yêu thương tôn kính.

Nàng cúi đầu nhìn một cái người bên cạnh, nhìn thấy hắn cũng vừa ngửa đầu cười với nàng, nàng hơi hơi đỏ mặt, vội vàng ngẩng đầu, nhìn tầm mắt bọn hắn hai người qua lại, Thích quán sự sau đó lộ ra tươi cười vui mừng.

“Thích quán sự, làm phiền người tìm hai tấm ván gỗ dài tựa vào trên cầu thang, để trang chủ thuận tiện ra vào.”

“Sao?” Thích quán sự hồ nghi, lúc này mới thấy chủ tử nhà mình ngồi trên một cái ghế kỳ quái. “Thật là một cái ghế kỳ lạ, như vậy quả thật rất thuận tiện!” Thích quán sự một bên khen, một bên phân phó người giúp việc tìm tấm ván gỗ.

“Đây là phu nhân thiết kế cho trang chủ.” Giang Dung đặc biệt chỉ ra.

“Sao? Là do phu nhân thiết kế?! Phu nhân, ngài thật sự quá lợi hại, quá thông minh!” Thích quán sự dốc sức tán thưởng, cũng theo sửa miệng xưng phu nhân.

Thu Phong nhin không được cũng bùng nổ. “Tiểu thư là không ngủ không nghỉ mệt mỗi vài ngày đêm, vẽ vài trăm bức vẽ, rốt cục cuối cùng mới hoàn thành đây này.” Những ngày kia làm nàng đau lòng muốn chết, nhưng tiểu thư cố tình không cho nàng nói.

“Thu Phong!” Đàm Chiêu Quân trừng mắt nhìn tỳ nữ liếc một cái.

Doãn Thúc Câu nắm chặt tay nàng, nàng lập tức cúi đầu nhìn hắn trấn an. “Mới không như Thu Phong nói khoa trương như vậy, đừng nghe lời nàng.”

“Người ta mới không nói bậy đâu . . .”

“Người muốn ta đuổi người trở về sao?” Nàng nhẹ giọng uy hiếp, cộng thêm một cái mắt lạnh.

Thu Phong quyết môi, không dám nói nữa .

“Đến đây đến đây, tấm ván gỗ đến đây!” Nhóm người giúp việc mang hai tấm ván gỗ chạy trở về.

Đàm Chiêu Quân chỉ huy bọn họ đem tấm ván gỗ y theo độ rộng ghế dựa dọn xong để ổn, lúc này mới bảo Giang Dung đem người đẩy mạnh lên.

Giang Dung dễ dàng đem ghế có bánh xe đẩy lên cầu thang, quả nhiên so với vận khí di chuyển cái ghế thoải mái hơn rất nhiều, tin tưởng trang chủ ngồi trên cũng có vẻ thoải mái.

“Thích quán sự.” Đàm Chiêu Quân chưa cùng đi vào, ngược lại lại gọi Thích quán sự. “Làm phiền Thích quán sự y theo độ rộng như vậy, dùng đá tạo một cái sườn dốc, độ dốc tận lực nhỏ một chút, nếu không gian không đủ, có thể làm thành hình cung, hướng bên cạnh kéo dài . . .” Thấy vẻ mặt hắn mờ mịt, giống như càng nghe càng không hiểu nàng đang nói cái gì, trong lòng nàng khe khẽ thở dài, bất quá vẫn là cười nói: “Thôi như vậy, sau khi ta trở về sơn trang sẽ vẽ một bức thiết kế sai người đưa lại đây, đến lúc đó làm phiền Thích quán sự mời người làm theo, nếu ra vào dễ dàng, sau này trang chủ sẽ thường thường lui tới.” Cuối cùng, nàng bỏ ra mỗi câu.

“Vâng, tiểu nhân nhất định lập tức mời người cải biến!” Thích quán sự lập tức kích động đáp ứng.

Lộ ra lúm đồng tiền ngọt ngào, nàng lúc này mới theo quán sự đi vào. “Vào đi thôi, trang chủ chờ Thích quán sự pha trà ngon.”

Đợi vào trà phùng, bọn họ chọn một góc yên lặng, sau khi ngồi vào chỗ của mình, Thích quán sự lập tức đi xuống chuẩn bị, nhóm người giúp việc lập tức đưa đến một cái bình phong, vì bọn họ làm một cái phân cách với bên ngoài, làm cho không gian bọn họ trở nên riêng tư.

“Cám ơn người.” Đàm Chiêu Quân đột nhiên nói.

Doãn Thúc Câu vẻ mặt nghi hoặc. “Vì sao cảm tạ ta?”

“Cám ơn người vừa mới ở ngoài cửa buồng tay để cho ta xử lý.” Hành vi của hắn ọi người một cái ý tứ rõ ràng, chính nàng nói chuyện rất có phần lượng, có thể làm chủ là trang chủ phụ nhân.

Doãn Thúc Câu ngược ngùng nghiêng mặt, không tự giác lại thay đổi giọng điệu.

“Ta chỉ là không hiểu người muốn làm cái gì, mới không nói chuyện.”

Nàng buột miệng cười. “Doãn trang chủ, người lại như vậy nữa, tự nhiên nhận lòng biết ơn thật khó khăn sao?”

Hắn thẹn thùng, “Muốn nói tạ, cũng là ta nên tạ người, người làm cho ta rất nhiều . . .”

“Tốt lắm.” Đàm Chiêu Quân ngắt lời hắn, cố ý làm bộ không được tự nhiên gãi gãi đầu. “Ta biết cảm giác của người rồi, như vậy thật sự làm cho người ta ngược ngùng.”

Doãn Thúc Câu không khỏi bật cười, không hề kiêng dè những ánh mắt thăm dò xa cách nữa, buông lỏng xuống.

Thích quán sự chuẩn bị tốt trà cụ, tự mình pha trà cho bọn họ, chăm chú xem công phu thật đẹp, phao ra tới trà quả thực ngon hơn hẳn, sau đó hắn lại cùng Doãn Thúc Câu nói chuyện phiếm trong chốc lát, bởi vì trong điểm bận rộn lại đi xuống làm việc.

“Thu Phong, ta biết người không thích uống trà, không cần người ở nơi này với ta, tự mình đi dạo một chút đi.” Đàm Chiêu Quân nói, hướng Doãn Thúc Câu vươn tay. “Túi tiền cho ta.”

Hắn cũng không hỏi nhiều, cõi xuống túi tiền giao cho nàng.

Đàm Chiêu Quân cười như không cười liếc mắt nhìn hắn, mới mở túi tiền ra, móc mấy khối bạc vụn đưa cho Thu Phong.

“Cầm, muốn mua gì không cần khách khí, đây là Doãn trang chủ thưởng cho người.”

“A? Nhưng là . . . ta lại không quen nơi này sợ sẽ lạc đường . . .” Tiếp nhận bạc vụn, Thu Phong còn đang do dự.

“Giang Dung, người cùng Thu Phong cô nương đi thôi.” Doãn Thúc Câu lập tức nói.

“Dạ, trang chủ.” Giang Dung lĩnh mệnh, biết ở chỗ này trang chủ không cần hầu hạ.

“Đi thôi!” Đàm Chiêu Quân đẩy tỳ nữ nhà mình.

17. Chương 17

Rốt cục đem hai người ly khai sau, Đàm Chiêu Quân bưng chén lên, khẽ nhấp hớp trà, tầm mắt ở trên mặt Doãn Thúc Câu lưu một vòng, nhìn thẳng mắt hắn nhợt nhạt cười.

“Người có vấn đề muốn hỏi ta sao?” Nàng chủ động mở miệng.

“Ừ.” Doãn Thúc Câu gật đầu. “Chiêu Quân, người biết Tư Mã Ấn phải không?”

“Từ miệng Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia nghe được một ít.” Đàm Chiêu Quân cũng không giấu diếm. “Ta nghĩ người đại khái cũng đoán được bọn họ nói cái gì, người có muốn bổ sung không?”

Trầm mặc một hồi lâu hắn mới chậm rãi mở miệng.

“Ta cùng hắn vốn là bạn tốt, nhưng không biết bắt đầu từ đâu khi nào, hắn liền cạnh tranh mọi chuyện với ta, mặc kệ ta làm cái gì, hắn cũng sẽ làm theo, không thể không cùng ta bắt chước, cố tình . . .” Dừng lại, hắn không nói thêm gì nữa.

“Cố tình lại luôn không bằng người, phải không?”

Hắn thở dài, xem như ngầm thừa nhận.

“Kết quả bởi vì dạng này, hắn càng căm thù ta, sau ta mới biết được là do cha hắn. Tư Mã tiền bối luôn cố ý lấy ta kích hắn, như vậy oán khí tích lũy theo năm tháng cuối cùng thành thù.”

“Còn người?” Đàm Chiêu Quân hỏi, Tư Mã Ẩn nghĩ như thế nào không quan hệ đến nàng, nàng chỉ muốn biết trong lòng hắn nghĩ như thế nào, nhất là sau khi Tư Mã Ẩn đoạt vị hôn thê của hắn.

“Ta đối với hắn không cừu không oán.”

Một tay chống má, Đàm Chiêu Quân nghiêng đầu liếc xéo hắn. “Phải không? Vậy . . . Thủy Lăng thì sao?”

Hắn kinh ngạc nhìn nàng. “Làm sao người biết . . . cũng do bọn Thúc Hoa nói?”

“Bọn họ không nhắc tới tên, do Tư Mã lão đầu vừa mới nói.”

Hắn nhíu mi. “Chiêu Quân, Tư Mã tiền bối là tiền bối danh vọng trong chốn võ lâm, người không ...”

“Thủy Lăng là vị hôn thê của người.” Nàng ngắt lời hắn, không muốn nghe hắn giảng giải lý lẽ.

“Là vị “tiền” hôn thê, vị hôn thê của ta họ Đàm tên Chiêu Quân.” Tay hắn nhanh chóng cầm bàn tay mềm của nàng, không cho nàng rời đi hắn một chút. “Sau khi gặp chuyện không may nàng chủ động từ hôn, ta cũng không oán trách nàng, ngược lại còn nhẹ nhàng thả ra, nếu nàng thê sống chết không thể không gả ta, ngược lại ta mới phiền não, bởi vì ta vĩnh viễn không có khả năng thực hiện hi vọng của nàng.”

“Nàng có hi vọng gì?”

“Nàng vẫn hi vọng ta có thể đi theo cước bộ cha ta . . .”

“Nàng hi vọng người chết sớm?” Nàng ngạc nhiên.

Doãn Thúc Câu nhin không được. “Không phải, nàng hi vọng ta có thể đấu thắng vị trí minh chủ võ lâm, làm nàng trở thành minh chủ phụ nhân.”

“Nhưng người lại xảy ra tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn, không chỉ không thể đi được, cũng từ đó không thể luyện võ.”

“Không phải, cho dù không phát sinh ngoài ý muốn, cũng không thể có thể.” Hắn lắc đầu. “Bởi vì khi cha ta mất thì trước linh đường cha, ba huynh đệ chúng ta liền ở trước mặt mẹ thê, đời này sẽ không giao thiệp với giang hồ, mặc kệ việc võ lâm, bởi vậy cho dù ta không biến thành như vậy, cũng không thể hoàn thành hi vọng của nàng.”

“Cho nên người là tự từ bỏ, không có oán hận?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tại sao hai cái đệ đệ kia của người lại nói, sau khi người bị từ hôn còn tính mời vị tiền hôn thê đến phủ một chuyến, kết quả người ta đưa tới một phong thư, làm người bị đả kích trầm trọng, từ đó về sau chân không bước ra khỏi nhà, đưa ra quyết định suốt đời không cưới?”

Lúc này đổi Doãn Thúc Câu ngạc nhiên. “Ta không có quyết định này, nếu không thì người là gì?”

“Nói như vậy tốt lắm, vậy phong thư bị người thiêu hủy viết những gì?” Chân không bước ra khỏi nhà là sự thật, lá thư này nhất định xúc phạm tới hắn!

“Sự tình đã qua, cũng đừng nhắc lại.” Hắn không muốn nhắc lại chuyện quá khứ, bởi vì thật sự đã qua.

Nàng cũng không ép hỏi. “Được rồi, ta không hỏi nội dung, chỉ hỏi người còn để ý chuyện ma quỷ viết trong thư không?”

“Đã không thêm để ý.” Hấn lắc đầu, mỉm cười với nàng. “Ta không thể phủ nhận, lá thư đó thật làm tổn thương người, câu chữ đó vẫn khắc sâu trong trí nhớ của ta như cũ, thế cho nên lúc gặp người, thời điểm biết yêu người nhưng ta vẫn giẫm chân tại chỗ, nhưng bây giờ ta đã thoát ra, hiện tại ta có người, như vậy đã đủ.”

“Thật sự không thêm để ý nữa?”

Hấn cười. “Nếu còn để ý mà nói..., ta sẽ không muốn cưới người, sẽ không ở đây.”

“Xem ra công lao ta không nhỏ.” Đàm Chiêu Quân ngạo nghễ ngẩng cằm.

Thấy bộ dáng nàng cố tình ngạo mạn thật đáng yêu, hấn nhin không được cười. “Không phải không nhỏ, mà toàn bộ đều là công lao của người.”

“Cho nên, cho dù lát nữa đến tiệc rượu mừng trẻ mới sinh, cũng sẽ không thành vấn đề phải không?”

Thì ra quanh co lòng vòng nói nhiều như vậy, là vì nàng đang lo lắng cho hấn!

Thật là khiến người ta cảm động.

“Sẽ không, Tư Mã tiên bối hấn ...”

“Là một con chồn.” Đàm Chiêu Quân tiếp lời. “Hấn là người khởi xướng, ở trong lòng nhi tử gieo xuống mầm mống oán hận ghen tị, còn giả mù sa mưa (ý nói giả bộ) nói cái gì “nếu không có sự cố kia, so với Ấn nhi hiện chất nhất định cũng có thành tựu ”. Nàng bắt chước giọng điệu Tư Mã Thịnh nói. “Ta không biết Tư Mã Ấn kia có thành tựu đến mức nào, nhưng ta không cho rằng cùng thế hệ người hiện nay, có ai có thành tựu có thể thắng được Doãn trang chủ Bích Liễu sơn trang.”

Doãn Thức Câu nghe vậy, trong lòng cảm thấy một dòng nước ấm áp, dòng nước ấm này theo máu chảy toàn thân, ngay cả hốc mắt cũng nóng lên .

“Người như vậy. . . làm cho ta thật sự rất khó nghĩ ra, ta rốt cuộc đã làm chuyện gì chọc người tức giận.” Hấn cố ý nói sang chuyện khác, cũng muốn giải quyết chuyện này.

Đàm Chiêu Quân quả nhiên giận tái mặt, hếch môi lên.

“Người giỏi vẽ vời lắm phải không?” Nàng rút cục nêu cho hấn biết.

“Có nhưng . . .” Một chút, trong lòng hấn hiện lên một chút bất an. Chẳng lẽ . . .

“Nghĩ ra rồi sao?” Nàng lạnh giọng, ngay cả ánh mắt đều che kín một mảnh lạnh như băng.

Việc này Doãn Thức Câu phi thường xác định, nàng . . . thật sự rất tức giận.

Đây là lần đầu tiên hấn thấy được sự tức giận của nàng, mà hấn, đời này cũng không muốn nhìn thấy nàng lại một lần nữa dùng ánh mắt lạnh như băng như vậy nhìn hấn.

“Chiêu Quân, người . . . đã biết?”

Tránh tay hấn ra, nàng lạnh như băng nói: “Biết cái gì? Biết người thích là mỹ nhân trong bức tranh kia phải không? Vẫn biết Đàm Chiêu Quân ta chẳng qua là vật thay thế ột bức họa sao?”

“Không phải!” Hấn lo lắng biện giải.

“Người dám phủ nhận ta và mỹ nhân người vẽ đây không giống sao?”

“Các người rất giống, gần như cùng một diện mạo, nhưng mà người trong bức tranh còn trẻ . . .”

Nàng cố ý bơi móc. “Cho nên người chê ta lớn tuổi?”

“Không phải như vậy! Các người rất giống là sự thật, nhưng ta ngay cả mình khi nào thì, tại sao lại vẽ bức tranh kia cũng không nhớ rõ nữa à!” Doãn Thức Câu lo lắng thúc ghế bánh xe đến bên cạnh nàng, lại lần nữa nắm thật chặt tay nàng, không cho nàng giãy.

“Người không nhớ rõ?” Đàm Chiêu Quân kinh ngạc. “Vì sao?”

“Bởi vì sự cố xe ngựa kia làm cho ta mất đi một ít trí nhớ, bức họa kia đã tồn tại trước sự cố khoảng một tháng, mà ta mất đi khoảng chừng nửa năm trí nhớ, ngay cả sự cố phát sinh như thế nào cũng không nhớ rõ.”

Thì ra hẳn không chỉ mất đi mẫu thân, mất đi hai chân, mất đi võ công, mất đi vị hôn thê, mà còn mất đi trí nhớ!

Sự cố kia đã cướp đi rất nhiều thứ của hẳn.

“Hãy nghe ta nói.” Doãn Thúc Câu dường như sợ nàng không nghe, vội vã giải thích. “Ta thừa nhận ba năm này mỗi khi nhìn bức họa kia, trong lòng có chút rung động, thậm chí ở trong mộng đều mộng cảnh tượng trong bức tranh, cũng không phủ nhận lần đầu ở Hạnh viện thấy người thì từng có ảo giác, nhưng sau cùng người tiếp xúc thật, ta nhận biết càng nhiều đúng chính người, càng hiểu biết người, lại càng yêu thích người, loại tình cảm khắc sâu này là thật, cùng việc thích mở miệng người không thật trong bức họa kia hoàn toàn khác nhau, người Đàm Chiêu Quân, vĩnh viễn không có khả năng trở thành bất luận vật thay thế của kẻ nào!”

Đàm Chiêu Quân trong lòng rung động. “Cho dù ta tùy hứng, ngạo mạn, điêu ngoa, cố tình gây sự, bộ dạng nào người cũng thích?”

Hắn khó xử nói: “Ta lo lắng nói thật, người sẽ thẹn quá thành giận.”

“Ta chỉ nghe lời nói thật, về phần có thể hay không thẹn quá thành giận, ta không bảo đảm.” Nàng lại cố ý tùy hứng, dùng lỗ mũi hừ khì.

Thấy thế, Doãn Thúc Câu nhin không được nhếch miệng nở nụ cười. “Ta cảm thấy bộ dạng này của người thật đáng yêu, giống như bây giờ.”

Lời này vừa nói ra, đồ ửng chậm rãi nổi lên mặt của nàng.

“Người . . . mắt người có tật xấu sao!” Đàm Chiêu Quân quả thực thẹn quá thành giận, nâng tay đánh hẳn.

“Nhưng ta thật sự cảm thấy như vậy! Kỳ thật bộ dạng người thẹn quá thành giận cũng rất đáng yêu đâu, khuôn mặt đỏ au, cực kỳ xinh đẹp.” Phát hiện nàng dao động, Doãn Thúc Câu cuối cùng thả tâm, cũng cố ý náo loạn tâm tình của nàng.

“Người còn nói! Người còn nói!” Thấy hẳn nhìn không chuyển mắt cười nhìn nàng, ánh mắt kia nồng đậm tình yêu làm ặt Đàm Chiêu Quân càng đỏ. “Không được nhìn ta nữa!”

“Nhưng người thật đẹp, ta luyện tiếc dời tầm mắt.”

“Người!” Lời này làm mặt nàng gần như muốn cháy, không thêm nghĩ nữa, nàng trực tiếp đem mặt vùi vào trong ngực của hẳn. “Hừ! Như vậy người sẽ không nhìn thấy!”

Doãn Thúc Câu ngẩn ra, chợt cúi đầu nở nụ cười, nâng tay vây quanh vai của nàng.

“Trở về ta muốn nhìn bức họa.” Nàng rầu rĩ nói.

“Được.” Hẳn đồng ý. “Đừng giận ta nữa, được không?” Nhẹ giọng khẩn cầu.

“. . . để ta suy nghĩ lại xem.” Kỳ thật nàng đã không còn giận hẳn.

Hắn cười nhẹ, nghe ra ý tứ thật sự của nàng.

“Bộ dạng nũng nịu này của người ta cũng rất yêu thích.” Hẳn ở bên tai nàng lặng lẽ nói.

Mặt Đàm Chiêu Quân đỏ bừng rực nhất thời chôn càng sâu, “Người còn nói!” Người này!

“Chiêu Quân.”

“Làm chi!” Giọng điệu có chút yếu ớt.

Doãn Thúc Câu mỉm cười, biết nàng thẹn thùng.

Nhưng nếu muốn xấu hổ, khiến cho nàng xấu hổ đủ đi!

Hắn một tay nâng cằm nàng, chậm rãi cúi người, nhẹ nhàng, ôn nhu hôn lên môi nàng.

Thu Phong mua một đồng ăn vặt trở về tính cùng để uống trà, đứng ở sau tấm bình phong, thỉnh thoảng thăm dò, không dám tiến lên quấy rầy, khuôn mặt cũng đỏ bừng, cuối cùng bị Giang Dung ở một bên kéo ra xa hai bước.

Vì thế hai người liền đứng ở đằng kia đưa lưng về phía bình phong, vừa ăn vặt, một mặt giúp hai chủ tử . . . canh chừng!

18. Chương 18

“Hong Môn Yến” đã gần đến giờ. (cụm từ “Hong Môn Yến” xuất phát từ dạ tiệc Hong Môn - một sự kiện nổi tiếng năm 206 TCN nơi tướng quân Hạng Vũ ám sát đối thủ Lưu Bang đại khái mang ý nghĩa bữa ăn ngon trước khi chết, giống như tử tù thường được cho ăn một bữa ngon trước khi bị hành quyết)

“Trang chủ, ngài thật sự muốn đi?” Giang Dung phụ đẩy ghế có bánh xe ra khỏi Phẩm Hương phòng nhưng vẫn không yên lòng.

“Giang Dung, người thực nhiều lời!” Trả lời là Đàm Chiêu Quân, bọn họ không biết thì ra Giang Dung cũng có bản sự gà mẹ.

“Phu nhân, ngài không biết, những người đó ...”

Nàng cười. “Có ta ở đây, không thành vấn đề!”

Thu Phong nhìn không được lắm lắm. “Tiểu thư, ta muốn nói có người ở đây mới có vấn đề nha?”

“Không ai muốn nói chuyện với người, người câm miệng.” Nàng tức giận trừng mắt nhìn tỷ nữ đá chân sau nàng liếc một cái.

“Ô, người ta không có nói lung tung, tiểu thư bộ dạng đẹp như thế này, nếu người giang hồ ngấm trúng tiểu thư thì làm sao bây giờ? Chúng ta khoa chân múa tay làm sao có thể kháng cự được người ta dù chỉ một chiêu, Giang Dung bảo hộ trang chủ, nên không thể bảo hộ tiểu thư được!” Thu Phong ủy khuất nói.

“Chính ta có thể tự bảo vệ bản thân!”

“Bằng công phu mèo quào của ngài sao!”

“Quý Đầu Con nói hẳn dạy ta bộ công phu này tên là “gậy ông đập lưng ông”, là một loại dùng yếu đối mạnh, quyền pháp của ta sẽ mạnh lại không dùng nhiều lực, là công phu thích hợp cho các cô nương học giỏi!” tuy Đàm Chiêu Quân nói như vậy, nhưng cũng không thể nào tin hoàn toàn vào lời nói của Quý Đầu Con được.

“Lời nói của Quý Đầu Con kia có thể tin không? Ta thấy tiểu thư giống như đang khiêu vũ, ta đã xem tiểu thư đánh nhau qua nha, nắm tay tiểu thư rõ ràng mềm nhũn.” Nàng tuyệt không xem trọng.

“Đó là bởi vì quả đấm của người mềm nhũn !”

“Công phu Tiểu thư mới thật là khoa chân múa tay.”

Đàm Chiêu Quân tức giận. “Người thực phiền nha! Nếu người sợ ... mời người trở về thì tốt rồi!”

Doãn Thức Câu cùng Giang Dung hai người bất đắc dĩ làm khán giả, chủ tớ này thật đúng là thích đấu võ mồm.

“Thu Phong, người không cần lo lắng, Tư Mã gia trên võ lâm rất có địa vị, trường hợp này sẽ không có người dám gây sự.” Cuối cùng Doãn Thức Câu thật sự nhìn không được, quyết định ra tiếng ngăn lại chủ tớ này càng âm ỹ cảm tình càng tốt.

“Có nghe thấy không?!” Đàm Chiêu Quân hừ một tiếng. “Từ giờ trở đi, người muốn đi cùng thì ngậm chặt miệng lại cho ta, chỉ cần nói thêm một chữ, ta lập tức đuổi người trở về Lạc Dương!”

Thu Phong bĩu môi, cuối cùng không tình nguyện lẩm ngậm chặt miệng.

“Đi thôi!” Sau khi trừng trị tỳ nữ, Đàm Chiêu Quân vui vẻ nói, vô cùng thân thiết kéo tay Doãn Thức Câu, hai người đi song song.

Trên đường vẫn rộn ràng như cũ, tầm mắt mọi người ném trên người bọn họ cũng vẫn như cũ không ít, nhưng bọn họ đã không thèm để ý.

“A? Tiểu thư ...” Đột nhiên, Thu Phong lại lên tiếng.

Đàm Chiêu Quân lập tức uy hiếp: “Thu Phong, người muốn ta đuổi người về nhà sao?”

“Không phải đâu! Tiểu thư, ngài xem gian cửa hàng kia.” Nàng chỉ vào một cửa hàng tên “Châu Ngọc Các”. “Ngài xem, cầu thang bọn họ đặt thêm hai tấm ván gỗ kia!”

“Sao?” Đàm Chiêu Quân kinh ngạc nhìn qua, quả nhiên thấy cầu thang trước cửa chủ quán cho đặt thêm hai tấm ván gỗ giống như Phẩm Hương phường. “Thức Câu, đó là cửa hàng của Bích Liễu sơn trang sao?”

“Không phải.” Hắn cũng hơi kinh ngạc.

Đàm Chiêu Quân cảm thấy hứng thú hỏi: “Bán cái gì?”

“Châu Ngọc Các giữ độc quyền về các loại đồ, trang sức bằng ngọc.” Đây cửa hiệu lâu đời ở Hàm Dương thành cho nên hắn biết.

“Lão bản cửa hàng này thật thông minh nha! Nếu người ta đã ”cung nghênh” chúng ta, dù sao cách Hồng Môn Yến cũng còn một chút thời gian, đi vào đi dạo đi!” Nàng cười nói.

Vì thế, bọn họ đi vào Châu Ngọc Các, sau đó, lão bản cửa hàng thông minh kiếm được một khoản kim ngạch so với một năm thu vào của năm trước cả còn nhiều hơn, cực kỳ kính cẩn tiễn thần tài xuất môn.

“Những đồ trang sức ngọc này, tiểu nhân sẽ cẩn thận đưa đến Bích Liễu sơn trang.”

“Đúng rồi, Lưu lão bản, sau này ta sẽ đưa một bức thiết kế cải biến cửa đến Phẩm Hương phường, nếu người cũng cần thì ..., có thể đến Phẩm Hương phường tìm Thích quản sự hỏi.” Trước khi đi, Đàm Chiêu Quân còn ngoái đầu nhìn lại cười khê.

Lưu lão bản cao hứng vái chào: “Đa tạ phu nhân, tiểu nhân nhất định sẽ đến hỏi, đa tạ Doãn trang chủ, phu nhân!”

Đàm Chiêu Quân cúi đầu mỉm cười với Doãn Thức Câu, tiếp tục hướng Thụy Thăng tửu lâu đi đến.

“Làm người phải tốn kém.” Dọc theo đường đi, nàng thấp giọng nói.

“Không quan trọng, việc người đã làm cho ta so với chuyện kia thì nhiều lắm.” Hắn áp chế kích động trong lòng.

“Hi hi, người có thể đoán hay không bao nhiêu ngày nữa, tất cả cửa hàng trên đường đều sẽ đặt thêm tấm ván gỗ?” Đàm Chiêu Quân trêu giỡn.

“A, ta chỉ có thể nói ba chữ.”

Nàng liếc xéo hắn: “Ba chữ nào? Không khả năng sao?”

“Không phải, là ”tận lực mua”.”

“Ha ha, vậy người tùy thân cần phải mang theo đồng lớn ngân phiếu.” Nàng ha ha cười.

“Trang chủ, phu nhân, đến.” Giang Dung ngừng lại, nhẹ giọng nhắc nhở bọn họ.

Đàm Chiêu Quân nhìn phía tửu lâu bên phố hoa lệ khí phái, chỉ thấy ở đại môn dán một tờ giấy hồng, viết “Tư Mã phủ tiệc rượu trắng tròn”.

“Cả nhà tửu lâu đã được bao hết?” Nàng có chút giật mình.

“Hắn là vậy.” Doãn Thức Câu bình tĩnh nói. “Vào thôi.”

Thu Phong hỏi: “Tiểu thư, có muốn gọi người đến đặt tắm rửa không?”

“Không cần, ngày hôm nay nơi này chúng ta không phải là nhân vật chính, Doãn trang chủ cùng ta – giai nhân này đã đủ làm cho người ta ghen tỵ, nếu lại đoạt phong thái người ta, nhất định sẽ bị ghi hận trong lòng.” Nàng cúi đầu cười ngọt ngào với Doãn Thức Câu. “Người nói đúng không, Doãn trang chủ?”

Doãn Thức Câu nhin không được bật cười. “Người nói đều đúng.”

“Hi hi, ta nói đương nhiên đúng.” Đàm Chiêu Quân kiêu ngạo nâng cằm, nghĩ đến hắn nói hắn cảm thấy bộ dạng nàng kiêu ngạo thực đáng yêu, nhin không được trên mặt lại là một tầng mỏng choáng váng.

Nàng hờn dỗi háy hắn một cái, mới chuyển hướng Giang Dung. “Giang Dung, giao cho người.”

“Vâng” Giang Dung lĩnh mệnh. “Trang chủ, ngồi yên.”

Cả người vận khí, hắn đem nội lực đặt trên hai tay, nắm chặt bắt tay, tiếp theo nháy mắt liền mang cả người cùng ghế nâng lên, đưa lên cầu thang, trực tiếp qua cửa, mới đặt bánh xe ghế xuống.

“Wow nha!” Đàm Chiêu Quân hô nhỏ. “Bộ dạng thoát nhìn thật dễ dàng.”

“Khách quan chờ một chút.” Tiểu nhị chạy bàn thấy có người vào cửa, vội vàng tiến lên. “Xin lỗi, ngày hôm nay Thụy Thăng tửu lâu đã được Tư Mã phủ bao hết, mời chờ vị ...”

Đàm Chiêu Quân đem thiệp mời đưa cho tiểu nhị.

“Ah? Nhưng mà ...” Tiểu nhị tiếp nhận thiệp mời, có chút không biết làm sao, quay đầu nhìn phía bàn trong. “Các vị xin trước đợi một lát, tiểu nhân đi một chút sẽ trở lại, đi một chút sẽ trở lại.”

Nhìn theo tiểu nhị hốt ha hốt hoảng chạy đi, bốn người không hiểu ra sao.

“Các người cảm thấy xảy ra chuyện gì?” Đàm Chiêu Quân trầm giọng hỏi.

““Sao lại thế này” đều không sao cả, “ký đến từ, tắc An Chi” (“đã đến rồi thì cứ thoải mái ở lại” ngụ ý là Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó).” Doãn Thức Câu như trước vẫn duy trì mỉm cười nhẹ nhàng.

“Ở trên đường, Tư Mã lão đầu nói là “giữa buổi trưa” phải không?” Đàm Chiêu Quân hơi hơi khom người, ở bên tai hắn hỏi nhỏ.

Doãn Thức Câu gật đầu, đã buông tha cho việc sửa đúng xưng hô của vị hôn thê.

Nàng nhẹ giọng nói: “Hiện tại vừa đúng giữa buổi trưa? Bên trong đã ngồi đầy tân khách, không nghĩ tới giang hồ nhân sĩ đều đúng giờ như vậy a!”

“Đó là bởi vì trên thiệp mời viết thời gian, là buổi trưa vừa đến nhập tiệc.” Hắn đã sớm phát hiện.

“A?” Đàm Chiêu Quân sửng sốt, nháy mắt lý giải, cắn răng nói nhỏ. “Quả nhiên, ta nói lão gia hỏa kia là một con chồn, không có tâm địa tốt, khó trách tiểu nhị ca về mặt vô thố bởi vì không còn chỗ ngồi!”

“Ai nha, hiền chất, cuối cùng các người cũng đã đến đây!” Tư Mã Thịnh hô lớn, vẻ mặt hân hoan theo tiểu nhị đi tới.

Doãn Thức Câu mỉm cười. “Xin lỗi, Tư Mã tiên bối, văn bối đến chậm.”

Tân khách bên trong quảng đến rất nhiều ánh mắt, có người không nhận ra Doãn Thức Câu, có người nhận ra hắn, cũng có rất nhiều người ánh mắt dừng trên mặt Đàm Chiêu Quân, vẻ mặt kinh diễm.

“Tư Mã tiên bối, đây là lễ gặp mặt tặng cho kim tôn của ngài, chút lễ vật nhỏ bày tỏ sự tôn kính.” Doãn Thức Câu đem đồ trang sức ngọc vừa mới mua ở Châu Ngọc Các dâng.

“Hiền chất đến chính là vinh hạnh cho chúng ta rồi, còn tặng lễ gì nữa!” Tư Mã Thịnh ha ha cười nhận lấy, thuận tay giao cho người đi theo bên cạnh.

“Vân bối nghe nói tiền bối muốn mua một khối ngọc bội thăng long, vừa vặn mới vừa rồi nhìn thấy ở Châu Ngọc Các liền mua, tuy rằng có thể không như ý tiền bối muốn.”

Tay Tư Mã Thịnh lập tức cứng đờ, lập tức thu hồi hộp, vừa mở ra thấy, tức thì mở to mắt, cơ mắt hơi hơi co rúm, một hồi lâu mới cười lên.

“Thật sự là xinh đẹp, quả thật không giống như ý ta lắm, nhưng mà có chút tương tự, hiền chất hao tâm tổn trí như vậy, ta liền nhận, về sau trăm ngàn đừng tiêu pha như vậy.” Hắn ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đến, ta đã để chỗ cho hai vị, ngồi cùng bàn chúng ta, đến lúc đó hiền chất cũng có thể cùng Ân nhi tâm sự nhiều, uống vài chén.”

“Đa tạ.” Doãn Thức Câu chấp tay.

Tư Mã Thịnh xoay người dẫn đường, chỗ trống giữa các bàn cũng không lớn phải lách chen qua.

“Trang chủ.” Giang Dung mới đẩy hai bước, liền không thể đi tới được nữa.

Đàm Chiêu Quân cười xinh đẹp, ở bên tai Doãn Thức Câu cắn răng nói nhỏ. “Là ý của con chồn này!”

“Các vị hảo hán, xin khê di động một chút để cho Doãn trang chủ đi qua.” Tiểu nhị vội vàng tiến lên nói với mọi người.

“Làm cái gì?”

“Không có phương tiện nên đến sớm một chút! Hiện tại mới đến là như thế nào? Lớn lắm sao?”

“Làm gì phiền toái người khác!”

“Thật có lỗi thật có lỗi, xin làm cho, đa tạ.” Tiểu nhị lau mồ hôi, cúi đầu cúi người.

“Sao lại thế này?” Tư Mã Thịnh cuối cùng quay đầu lại đi tới. “Ai nha! Thật sự xin lỗi, hiền chất, là ta sơ sót.”

Doãn Thức Câu vẫn như cũ cười nhẹ. “Tiền bối xin đừng nói như vậy, là Thức Câu mang đến phiền toái cho ngài.”

“Này thật đúng là ...” Tư Mã Thịnh nhìn “công cụ thay đi bộ” của hắn, lắc đầu, xoay người đối với giang hồ nhân sĩ cao giọng nói: “Các vị, đây là hiền chất của ta chính là trang chủ Bích Liễu sơn trang, tin tưởng các vị đang ngồi ở đây vẫn còn người nhớ rõ đi? Hiền chất bởi vì ngoài ý muốn bị thương, hai chân tàn phế, hành động bất tiện, liền làm phiền các vị cấp phương tiện, di động một chút để cho hắn đi qua.”

Doãn Thức Câu đúng lúc cầm tay Đàm Chiêu Quân, ngẩng đầu đối với nàng nhẹ nhàng lắc đầu ngăn lại sự vọng động của nàng.

Đàm Chiêu Quân quả thật thiếu chút nữa bùng nổ. Này tử lão đầu! Lần khác nàng nhất định phải sửa trị hắn đến chết!

“Tiền bối, không cần làm phiền các vị giang hồ hảo hán, nếu không phiền toái..., ngay tại bàn cạnh cửa xin dịch một ít chỗ trống cho chúng ta là được.” Hắn không nhanh không chậm nói.

“Việc này ... Hiền chất, nhưng ta đã dành chỗ đặc biệt cho các người!”

“Như vậy thuận tiện hơn, xin tiền bối tha lỗi.” Hắn như trước mỉm cười.

“Được rồi, chúng ta sẽ dọn chỗ nơi này.” Dựa vào bàn bên cạnh cửa, có hai đại hán phút chốc đứng lên, chỉ huy người ngồi cùng bàn hoạt động. “Tư Mã trang chủ, bàn này chúng ta người liền chọn bốn vị đi ra để bọn Doãn trang chủ lưu lại.”

“Hiền chất ... Ai! Được rồi, hiền chất đúng thật là không có phương tiện.” Tư Mã Thịnh giống như vô hạn tiếc hận. “Hoài Hương công tử, Dao Cầm tiên tử, Bán Chân lão cùng Túy Yên Khách, nếu không chê mời cùng lão phu sang bên này.”

Rất nhanh, bốn người rời đi, trống ra bốn vị trí.

“Doãn trang chủ mời ngồi, vị cô nương xinh đẹp này cũng mời ngồi.”

“Đa tạ.” Doãn Thức Câu bảo Giang Dung ngồi vào bên cạnh Thu Phong, đem hai vị cô nương kẹp giữa bọn họ.

“Tại hạ Đào Bá, đây là huynh đệ ta Kiếm Cuồng, Doãn trang chủ còn nhớ huynh đệ chúng ta không?” Đào Bá nói chuyện phiếm, còn đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc phía Đàm Chiêu Quân.

“Đương nhiên nhớ rõ, năm năm trước gặp qua một lần, món gà ngâm rượu của hai vị là món gà được xử lý có vị ngon nhất mà Thức Câu từng ăn qua, đến nay khó quên.” Hắc hắc cười, không để lại dấu vết hơi nghiêng thân, giống như cùng Đào Bá đối mặt trò chuyện với nhau, kì thực là ngăn trở ánh mắt đối phương dừng ở trên người Đàm Chiêu Quân.

“Ha ha ha, Doãn trang chủ có trí nhớ tốt.” Đào bá vui vẻ cười to. “Không giới thiệu một chút vị đại mỹ nhân bên người này là ai chẳng?”

“Chiêu Quân cô nương là vị hôn thê Thức Câu.” Doãn Thức Câu hơn cao giọng, chấp tay lấy lễ nói: “Thành thân thì Bích Liễu sơn trang chuẩn bị mấy trăm bàn tiệc, ba ngày ba đêm không tắt lò, mời chư vị đang ngồi ở đây đến uống ly rượu nhạt.”

“Ha ha, chúc mừng chúc mừng, Doãn trang chủ có thể lấy được mỹ nhân như vậy, thật sự là phúc khí tốt a!”

Đàm Chiêu Quân vẫn duy trì mỉm cười, dưới bàn tay nhẹ nhàng cầm tay của hắn, lập tức cảm giác được hắn quay lại nắm thật chặt.

Nàng nghiêng đầu kiều mỵ cười với hắn, lấy hắn thật sự vẻ vang, cho nên ... chuyện mấy trăm bàn tiệc, ba ngày ba đêm không tắt lò, liền tạm thời không cùng hắn so đo, trở về rồi hãy nói.

Phương này hãy còn náo nhiệt, phía bên chủ bàn kia đã có một đạo ánh mắt mang theo hận ý xuyên qua mọi người bắn thẳng đến trên người Doãn Thức Câu.

19. Chương 19

May mắn là ngồi ở cạnh cửa, cho nên khi yến hội chấm dứt, đám người Doãn Thức Câu thực thuận lợi đi trước một bước.

Vừa ra đến đường lớn, Đàm Chiêu Quân lập tức ô ô gầm nhẹ vài tiếng, phát tiết một chút cơn tức trong lòng đọng lại.

“Ta đã nói con chồn kia không có ý tốt, bị ta đoán trúng đi!” Nàng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. “Còn có, chồn nhĩ tử là như thế nào? Chúng ta đã cưỡng gian vợ của hắn hay là đã giết con hắn sao, làm chi luôn dùng đôi mắt trừng chúng ta a?” Về phần “vị tiền hôn thê” Doãn Thức Câu không ra gặp người, có lẽ còn đang ở cử đi.

“Tốt lắm, đừng tức giận.” Doãn Thức Câu nắm tay nàng, ngữ điệu vẫn như cũ thật yên lặng.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn. “Người ... cũng không tức giận sao?”

“Không có gì hay tức giận, khi thời điểm ta đã không thèm để ý, hai chân sẽ không là nhược điểm của ta.” Hắn nắm tay nàng. “Người cũng đừng tức giận, nhìn người tức giận, ta còn có vẻ để ý hơn.”

“Người cũng đã không để ý, ta đây cũng không còn tức giận cái gì, coi như là nhìn tràng xiếc khỉ đi, cảm tạ phụ tử chồn ra sức diễn xuất.” Nàng cuối cùng khôi phục tươi cười.

“Tiểu thư, các người xem!” Thu Phong đột nhiên kêu to. “Thiệt nhiều tấm ván gỗ!”

Sao? Không phải chứ?

Phóng tầm mắt nhìn lại, hai bên ngã tư đường, thậm chí có hơn một nửa chủ quán ở cửa đặt thêm tấm ván gỗ, này ...

“A a a? Đúng rồi, mới vừa rồi chúng ta đi ra khỏi Thụy Thắng từ lâu, hình như ... cũng rất thuận lợi nha! Giang Dung không có thi triển thần lực.” Đàm Chiêu Quân đột nhiên nghĩ đến.

“Đúng rồi! Cũng không chú ý.” Thu Phong cũng nói.

“Ha ha, vừa mới nói phải vài ngày sau, kết quả hiện nay không đến hai canh giờ, Doãn trang chủ liền công hãm hơn phân nửa cửa hàng, thật sự là sức quyến rũ khôn cùng a!” Đàm Chiêu Quân nhin không được trêu chọc.

“Cái này làm sao bây giờ?” Doãn Thức Câu có chút phiền não rồi. “Mỗi cửa hàng đều phải vào dạo một vòng sao?”

“Người điên ư? Chờ chúng ta đi dạo xong mỗi một cửa hàng, trời đã tối rồi.”

“Vậy ...” Hấn giương mắt nhìn nàng, ẩn nhẫn ý cười.

“Đương nhiên là chuẩn!” Đàm Chiêu Quân lập tức nói. “Giang Dung, dẫn đường trở về sơn trang hướng nào có vẻ hẻo lánh một chút.”

“Vâng” Giang Dung lập tức vừa chuyển, đẩy ghế chui vào ngõ nhỏ.

Doãn Thức Câu cười nói: “Kỳ thật ta không sao, tiêu chút bạc không sao cả.”

“Người không sao cả, ta có!” Đàm Chiêu Quân cước bộ nhanh hơn đi theo. “Thật là, nhất định là ở Châu Ngọc Các ra tay quá lớn. Đúng rồi, cái lễ vật trắng tròn kia thật không phải là lão chồn muốn mua lại mua không nổi sao?”

“Kia không trọng yếu.” Doãn Thức Câu không nghĩ muốn không nể mặt, liền nói sang chuyện khác. “Giang Dung, không cần thiết nhanh như vậy, chậm lại.”

“Vâng”

“Ôi ... hu hu suyễn chết ta.” Thu Phong đuổi kịp thở hổn hển. “Chúng ta là đang ... chạy nạn à ...”

“Chiêu Quân, có khỏe không?” Doãn Thức Câu quan tâm hỏi vị hôn thê cũng thở không ra hơi.

“May mắn ... Ta làm cái ghế bánh xe này thực chắc chắn.” Nàng thở phì phò, nghiêng đầu nhìn bốn phía. “Con đường nhỏ này quả nhiên thực hẻo lánh, không có người khác, tốt lắm.”

Tốt lắm?

Đang lúc ba người nghỉ hoặc thì Đàm Chiêu Quân phút chốc trực tiếp ngồi trên chân Doãn Thức Câu.

“Được rồi, như vậy sẽ không mệt mỏi.” Nàng cười ngọt ngào.

Doãn Thức Câu không được tự nhiên đỏ mặt. “Chiêu Quân ...”

“Dù sao không có người thấy.” Ở trong ngực hấn tìm vị trí dựa vào, nàng thoải mái nhắm mắt lại.

Doãn Thức Câu đang muốn gọi nàng , cúi đầu lại thấy vết thâm trên mắt nàng. Ban đêm nàng lại không ngủ?

Hấn lập tức phân phó. “Giang Dung, đem cái gói chứa áo choàng kia cho ta.”

Giang Dung lập tức khom người xuất ra áo choàng.

Doãn Thức Câu mở ra áo choàng, nhẹ nhàng choàng trên người nàng. “Người nghỉ ngơi, lúc về đến nhà sẽ gọi người.” Hấn ôn nhu nói.

“Ừ.” Lồng ngực của hấn quá mức thoải mái, nàng vừa nhắm mắt lại liền không mở ra được rồi, chỉ cúi đầu đáp, rất nhanh liền ngủ.

“Giang Dung, nhẹ một chút thôi.” Doãn Thức Câu nhỏ giọng công đạo.

“Biết.” Giang Dung cũng hạ giọng.

Thu Phong nhỏ giọng ở một bên thuyết minh. “Tiểu thư suốt đêm vẽ thiết kế cải biến.”

Hắn liền đoán được là như thế này.

Đau lòng thở dài, Doãn Thức Câu thay nàng đắp kín áo choàng, bảo hộ đem nàng ôm vào trong ngực.

“Trang chủ!” Không bao lâu, Giang Dung đột nhiên khấn trương hô nhỏ, người cũng chợt lóe che ở trước mặt hắn.

Doãn Thức Câu bình tĩnh, giương mắt thấy người cản phía trước, không tiếng động, nhìn chăm chú cận kề, nhận ra người hơn ba năm không thấy Tư Mã Ấn.

Không, mới vừa rồi ở trong Thụy Thăng tửu lâu, từ rất xa đã cùng hắn đánh cái tiếp đón.

“Ấn huynh, chúc mừng hoan hỉ có được lân tử (con trai quý).” Hắn chấp tay chúc.

Tư Mã Ấn lại cắn răng, phần nộ chất vấn: “Vì sao?!”

“Ấn huynh lời này ý gì?”

“Người vì sao lại xuất hiện? Ta thật vất vả làm người biến mất ba năm, người vì sao không chết già trong Bích Liễu sơn trang đi?!” Tư Mã Ấn rống giận, trong mắt sung huyết tràn đầy phần hận.

“Đừng nhúc nhích.” Phát hiện người trong lòng đã muốn tỉnh dậy, Doãn Thức Câu vòng ôm chặt nàng, không cho nàng vọng động, thấp giọng nhắc nhở.

Khó khăn mới làm Đàm Chiêu Quân nghe lời bất động, bắt quá toàn thân cảnh giới, theo lời Tư Mã Ấn mới vừa nói..., làm nàng sinh ra liên tưởng không tốt.

“Ấn huynh mới vừa rồi câu nói kia là có ý gì?” Doãn Thức Câu trầm giọng hỏi: “Người làm cho ta biến mất ba năm, là có ý gì?”

“Người còn không hiểu sao?” Tư Mã Ấn khinh miệt cười, oán hận trừng hắn.

“Là người ... tạo ra sự cố xe ngựa?”

”Đã sinh Tư Mã Ấn ta, sao lại sinh Doãn Thức Câu người? Từ nhỏ, người chính là mũi nhọn trên lưng ta, luôn đâm vào ta, để cho ta ngồi không yên, gối đầu ngủ không an, từ rất sớm rất sớm trước kia, ta đã rất muốn giết người! Thiệt nhiều lần, ta đều có cơ hội giết chết người, ta nhìn xuống, nhưng cuối cùng lại chứng minh ta sai lầm rồi! Người đáng chết! Thật sự đáng chết!”

“Người rõ ràng có năng lực, lại cứ muốn đi làm cái người làm ăn đầy hơi tiền, người vũ nhục ta loại này vất vả cần cù luyện võ, liều mạng, vất hết óc nghĩ tại võ lâm chỉ tranh được một vị trí nhỏ nhoi, điều này chẳng lẽ không thể hận?!”

“Mỗi người có chí riêng, người đây cũng không hiểu sao?!” Doãn Thức Câu cắn răng.

“Chỉ người không thể!” Tư Mã Ấn rống giận, như là tựa như phát điên từng bước tới gần bọn họ. “Ta cuối cùng liều mình cùng người tranh giành cùng người đoạt, mỗi lần thời điểm khi đắc ý rất cực thắng được người, sẽ lập tức phát hiện, thì ra ta sở dĩ có thể được đến là bởi vì người không cần! Bất kể là địa vị võ lâm, hoặc là Phan Thủy Lăng, tất cả đều bị người vứt bỏ như giày cũ, ta lại đắc ý tưởng ta thắng, điều này chẳng lẽ không thể hận?!”

“Cho nên, người ngoài ý muốn liền tạo ra sự cố xe ngựa?” Doãn Thức Câu lạnh giọng chất vấn. “Người có thể nào bởi vì dạng này, liền làm ra chuyện mất đi nhân tính này? Người hại chết mẹ ta a!”

“Vậy thì thế nào? Là do người sai! Tất cả đều là lỗi của người! Nếu như không có người, chuyện gì cũng sẽ không phát sinh!” Khuôn mặt của hắn vặn vẹo, trên mặt lộ vẻ dữ tợn hận ý. “Người hôm nay là có ý mang theo nàng đến khoe ra a? Khoe ra vị hôn thê của người so với Phan Thủy Lăng đẹp hơn trăm ngàn lần, cười nhạo ta nhạo người đàn bà đâm đàng người không cần còn coi như trân bảo, đúng hay không?!”

“Thu Phong, lập tức mang trang chủ cùng phu nhân rời đi, nơi này ta đến chắn!” Giang Dung hạ giọng công đạo.

“... Được ... được, ta ...” Thu Phong kích động bất lấy cái bắt tay của ghế bánh xe, tính đem các chủ tử lôi đi.

“Giang Dung, người không phải là đối thủ của hần.” Doãn Thức Câu một tay ngăn chặn bánh xe, mới cúi đầu khẽ gọi. “Chiêu Quân.”

Đàm Chiêu Quân ngẩng đầu lên, chăm chăm nhìn hần. “Người tính làm như thế nào?”

Doãn Thức Câu ngóng nhìn nàng, biết mình lần này chạy trời không khỏi nắng.

Quyết tâm dầu nổi đau trong lòng, hần cười với nàng.

“Ta yêu người, người có biết không?” Hần nói nhỏ, ở môi nàng ẩn xuống một cái hôn, không đợi nàng phản ứng, vừa vận khí, đem nàng ném cho Giang Dung. “Giang Dung, mang theo phu nhân tận lực mau chóng quay trở về trang.”

“Không!” Đàm Chiêu Quân không dám tin trọn to mắt.

“Trang chủ, ngài ...”

“Đây là mệnh lệnh!” Doãn Thức Câu cố ý nói: “Giang Dung, đây là người nợ ta, ba năm trước đây người chèn ép trong cương vị công tác, để cho ta biến thành như vậy, hiện tại người phải trả ta, nghe theo mệnh lệnh của ta, mang nàng quay về trang!”

“Ta không cần! Người dám đem ta đuổi đi, ta với người không rời!” Đàm Chiêu Quân tức giận đến hô to.

“Trang chủ ...” Giang Dung vẻ mặt buồn bã thảm thiết, bắt lấy phu nhân đang giãy dụa.

“Giang Dung, nàng ... là mạng của ta.” Doãn Thức Câu nâng tay bắt lấy cánh tay Giang Dung, run sợ nói: “Lần này, cầu người bảo vệ tốt mạng của ta!”

“Không cho phép!” Đàm Chiêu Quân kịch liệt giãy dụa. “Người không thể đối với ta như vậy! Người nghĩ làm cái gì? Người không thể động vô a!” Nước mắt nóng hổi chảy ra từ hốc mắt của nàng.

“Đi mau!” Doãn Thức Câu không nhìn nàng, trực tiếp mệnh lệnh thả hạ.

“Trang chủ ...” Giang Dung lộ vẻ xúc động, “Dạ! Tiểu nhân tuân mệnh!” Hần xoay người, dùng một tay kia thuận kéo Thu Phong, bay vút rời đi.

“Ta không đi! Ta không đi!” Đàm Chiêu Quân liếc nhìn mình giãy dụa, gỡ tay kiềm chế ở trên lưng, đối với Doãn Thức Câu càng cách càng xa hô to, “Doãn Thức Câu! Không cho phép người làm chuyện điên rồ, có nghe thấy không?! Thức Câu!”

“Vô dụng.” Tư Mã Ẩn cổ quái nở nụ cười. “Cho dù hiện tại người làm nàng đi, tương lai có ngày ta sẽ bắt đến nàng, trừ phi cả đời nàng tránh trong Bích Liễu sơn trang không ra khỏi cửa.”

“Nàng không quan hệ đến ân oán giữa chúng ta!”

“Vậy cho là nàng xui xẻo thì tốt lắm, ai bảo nàng cùng với người có quan hệ, trở thành vị hôn thê của người đâu? Người không biết ta chính là yêu đoạt vật của người sao?” Tư Mã Ẩn cười đến điên cuồng.

Doãn Thức Câu lớn tiếng cảnh cáo. “Người nếu dám động nàng, ta sẽ không bỏ qua người!”

“Người?” Tư Mã Ẩn ngửa mặt lên trời cười to. “Doãn Thức Câu, Doãn trang chủ vĩ đại, võ công của người không phải đã mất hết sao? Người có thể làm gì ta?”

Võ công hần không có mất hết, võ công và nội lực của hần đều còn, nhưng mà không thể sử dụng, nếu không rất có thể gân mạch sẽ đứt đoạn mà chết, nhưng mà hần ít nhất còn có thể xuất chiêu, đối với Tư Mã Ẩn cho là võ công hần đã bị phế đi, một chiêu liền đủ!

Đem hết toàn lực vào một chiêu, cùng Tư Mã Ẩn đồng quy vu tận, chỉ cần có thể bảo trụ Chiêu Quân thì tốt rồi, nàng có lẽ sẽ áy náy, sẽ tự trách, sẽ thương tâm, nhưng thời gian là thuốc hay chữa khỏi hết thấy, nàng cuối cùng cũng sẽ buông tay được, dù sao nàng chỉ là một người vô tội bị hần liên lụy.

Cho nên, hần cuối cùng có thể làm, cũng chỉ có như vậy, sự tình do hần mà ra, cũng nên từ hần mà chấm dứt.

Cơ hội chỉ có một lần! Doãn Thức Câu đề cao cảnh giác, vận sức chờ phát động.

“Người thoát nhìn giống như không kiên nhẫn sống, ta liền hảo tâm một chút thành toàn người.” Tư Mã Ấn bày thế, “Ta nghĩ chỉ cần một chiêu, có thể chấm dứt tánh mạng yếu ớt của người.”

“Dừng tay ...” tiếng quát to bén nhọn đột nhiên truyền đến, Doãn Thúc Câu đột nhiên quay đầu, chỉ thấy Đàm Chiêu Quân đã giãy khỏi Giang Dung, không biết như thế nào đã thi triển kinh công vội trở lại.

“Không cần lại đây!” Hần kinh hoảng hô to.

“Tôi thì tốt! Ta liền trực tiếp đem bắt nàng, tuy rằng giết chết nàng rất đáng tiếc, nhưng mà trước mặt của người cướp đi “mạng của người”, loại khoái ý này, ta nhịn không được muốn ném thử.” Tư Mã Ấn cười âm ngoan.

“Tư Mã Ấn, người trực tiếp hướng về phía ta!” Hần giận đỏ mắt. Giang Dung người đâu? Vì sao làm nàng giãy ra? Vì sao không đuổi trở về?!

“Người để lại cuối cùng, yên tâm, sẽ không để cho người đợi lâu.” Tư Mã Ấn phi thân lên, lướt hướng Đàm Chiêu Quân bay nhanh đến.

“Không ...” Doãn Thúc Câu lập tức vận nội lực, nhưng nháy mắt tiếp theo, huyết đạo hoàn toàn bị chế trụ, chỉ thấy một lão nhân già từ sau ghế hần chui đến trước mặt hần, cười hì hì hướng hần giơ một cái thẻ tay chói có lên tiếng.

Quỷ Đầu Con cười hì hì nhìn phía Đàm Chiêu Quân, ngưng tụ nội lực gương giọng kêu, “Nha đầu! Hồi quang phản chiếu nội công tâm pháp tầng thứ hai, ra quyền!”

Đàm Chiêu Quân nghe thấy thanh âm của hần rõ ràng từng chút, tiếp theo trong nháy mắt như cũ theo lời đánh ra một cái nắm tay mềm mại, ngay mặt nghênh hướng Tư Mã Ấn vận đủ mười thành nội lực chưởng vang trời.

“Chiêu Quân ...” Doãn Thúc Câu buồn bã thảm thiết rống to, nháy mắt tiếp theo, nội lực phá tan huyết đạo, cả người hần mang ghế vọt lên, trực tiếp bay vút hướng hai người.

“Ai nha! Không tốt!” Quỷ Đầu Con ảo não gọi, vội vã phi thân đuổi theo.

Hết thấy đều cùng một thời điểm phát sinh, đồng thời lúc Doãn Thúc Câu phi vọt lên, chưởng vang trời đứng từ nắm tay mềm mại, nhưng làm người ta ngoài ý muốn là, trong nháy mắt tiếp theo Tư Mã Ấn mạnh phun ra một búng máu, thừa nhận chính mình mười thành nội lực phản phệ, đổ về phía sau, ngửa mặt lên trời té trên mặt đất, hơi thở mong manh.

“Thúc Câu!” Đàm Chiêu Quân không để ý tới hần, cũng không còn tâm tư ăn mừng công phu của chính mình không phải mèo quào, nhưng kinh hoảng khi nhìn người hướng nàng xông đến như bay, không có nghĩ lại lấy châu chấu đá xe.

“Nha đầu tránh mau!” Quỷ Đầu Con hô to, mới xuất hiện tới trước, sớm một bước che ở phía trước nàng, tay tiếp được ghế bánh xe của Doãn Thúc Câu, theo lực đạo hóa giải đi nội lực ẩn chứa kia, đồng thời đem ghế dựa buông, nâng tay lấy tốc độ sét đánh nhanh như chớp nhanh chóng điểm đại huyết quanh thân Doãn Thúc Câu, chặn lại nội lực đang chạy tán loạn trong cơ thể hần, lúc này mới đình chỉ nhẹ nhàng thở ra.

“Chiêu ...” Phốc một tiếng, Doãn Thúc Câu phun ra một búng máu, nhưng hần không rảnh bận tâm chính mình, lo lắng muốn biết nàng có mạnh khỏe hay không. “Chiêu Quân ... Người ...”

“Ngu ngốc! Người này đại ngu ngốc! Người muốn chết a!” Đàm Chiêu Quân bỏ nhào vào trước người hần, kinh hoảng cầm lấy tay áo thay hần lau đi máu tươi, nước mắt đổ rào rào xuống. “Làm sao người có thể như vậy ... Làm sao có thể đối với ta như vậy? Người thật sự muốn chết đúng hay không, người muốn bỏ lại ta chính mình đi tìm chết!”

“Nha đầu, hần sẽ không chết, ta vừa kịp lúc hóa giải hết chân khí trong cơ thể hần.” Quỷ Đầu Con ở một bên trấn an.

Đàm Chiêu Quân còn sững sờ, thần trí còn chưa quay về. “Thật sự?”

“Thật sự thật sự, không chết được.” Quỷ Đầu Con gật đầu cam đoan.

Chân nàng lúc này mới mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

“Chiêu Quân, người như thế nào? Có hay không ... bị thương?” Doãn Thức Câu vội vàng hỏi, tuy rằng ngực nặng nề đau, nhưng biết nội thương rất nhỏ.

Đàm Chiêu Quân cũng không để ý đến hắn, chậm rãi đứng lên, trên mặt vẫn như cũ mang theo nước mắt, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng.

“Vợ chồng vốn cùng nhau như chim rừng, lúc đến đại nạn đều tự bay, phải không?” Nàng lạnh lùng nhìn hắn. “Nếu Doãn trang chủ vội vã muốn thôi ta như vậy, ta đây cần gì phải tự mình đa tình, muốn cùng người đồng sinh cộng tử?”

“Chiêu Quân ...” Trong lòng run lên, hắn lại thấy ánh mắt nàng như thế! “Không phải, chuyện này ... nguyên nhân do ta dựng lên, ta không thể liên lụy người ...”

“Nói xạo!” Nàng rống to. “Ta nói rồi ta có thể bảo vệ mình, vì sao không tin ta?!”

“Bởi vì quá quan tâm sẽ bị loạn, bởi vì ... Ta luyện tiếu người bị thương, nếu vậy để cho ta so với chết càng thống khổ hơn.” Doãn Thức Câu lấy lòng vươn tay đến nàng. “Chiêu Quân, ta ...” Khóe miệng tràn ra một tia máu, thân mình hắn loáng một cái tay không lực thả rơi xuống.

20. Chương 20

“Thức Câu!” Thấy thế, Đàm Chiêu Quân rốt cuộc bắt chập tức giận, lập tức nhào tới ôm lấy hắn yếu đuối ngã về trước. “Thức Câu? Thế nào? Không phải nói không có chuyện gì sao? Tại sao lại học máu? Quỷ Đầu Con, sao lại thế này?!”

“Đại khái là bị nội thương, hơn nữa cảm xúc quá mức kích động, tâm hoảng ý loạn, chân khí rối loạn, tăng thêm thương thế đi.” Quỷ Đầu Con thoải mái nói một hơi.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Đương nhiên phải cho hắn an tâm tĩnh dưỡng! Bảo trì tâm tình khoái trá là nhiệm vụ hàng đầu.”

“Ta ... không có việc gì, Chiêu Quân ... là ta không đúng, người ... đừng tự giận mình ...” Doãn Thức Câu hơi thở có chút suy yếu, hắn cũng không có bị nghiêm trọng như vậy, chỉ là bị một đạo kinh khí vô hình đánh trúng ngực, giải tỏa khí tích tụ nơi ngực, đem máu ứ phun ra, chính là không biết tại sao đột nhiên toàn thân lại vô lực.

“Tốt lắm, đừng nói nữa, hiện tại ta không giận người.” Nàng vội vã trấn an. “Người ngồi đi, chúng ta trở về.”

“Giang Dung ... bọn họ đâu?”

“Bị ta dùng mê dược hôn mê rồi, vừa mới ngã vào trên đường.”

Doãn Thức Câu thật sự không biết nên nói cái gì, đành phải nhắm mắt lại. “Chờ một chút nhớ phái người đem bọn họ khiêng trở về, lại cho người thông báo Tư Mã Thịnh đến đem Tư Mã Ấn tiếp trở về.”

“Thức Câu, người không có ý định báo thù sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Người đã thay ta báo thù.” Doãn Thức Câu giương mắt, ôn nhu ngó nhìn nàng, nâng tay khẽ vuốt má nàng. “Cám ơn người, luôn làm nhiều như vậy cho ta.”

Nàng cố ý trừng hắn. “Ta đã nói rồi, có ta ở đây, không thành vấn đề!”

“Ta có vấn đề.” Quỷ Đầu Con đột nhiên nhắc tay.

“Người có vấn đề gì?”

“Ta đã cứu mạng hai vị, các người phải báo đáp ta.” Hấn ngay tại chỗ đòi ân tình.

“Một năm đưa người một cân Vân Đỉnh trà, đủ rồi chứ?”

“Cái gì? Một năm một cân? Không nghĩ tới đường đường Bích Liễu sơn trang trang chủ hơn nữa đệ nhất mỹ nhân Đàm Chiêu Quân, hai cái mạng thế nhưng chỉ trị giá một cân Vân Đỉnh trà a!” Quý Đầu Con cứ lắc đầu.

Xưa nay Đàm Chiêu Quân không chịu lép cái dạng này. “Quý Đầu Con, không cần ở nơi này làm trò, một năm một cân, sống đến già, có tới già, loại đãi ngộ này ngay cả hoàng đế cũng không có, nên thỏa mãn, nếu không chịu ..., ta dẹp, người cũng không có biện pháp gì ép được ta.”

“Hừm hừm! Đừng giận như vậy! Một cân thì một cân, nhưng mà ta muốn là trà xuân, bằng không ít nhất cũng phải là đông trà, biết không?”

“Được rồi, đã biết.”

Ngày mười bảy tháng năm, Bích Liễu sơn trang công trình cải biến thuận lợi hoàn công.

Ngày này, chiêm trống vang trời, Bích Liễu sơn trang trang chủ cưới vợ - thiếu nữ vô cùng xinh đẹp.

Trong lúc chú rể đi vào Hà viện, chuẩn bị nghênh đón tân nương tới đại sảnh bái đường, thì một phong thư từ Lạc Dương được đưa đến, Đàm Chiêu Quân lập tức vén hỉ khăn lên vội vã mở ra xem.

Nhìn trong thư viết tin tức tốt, nàng vui vẻ nhào vào trong lòng chú rể, chủ động ngồi trên chân của hấn, đem lá thư này giao cho hấn.

“Vận đen nhà chúng ta cũng sắp nhanh qua.” Nàng vui vẻ nói.

Doãn Thức Câu nhìn nội dung thư, biết được trong nhà nàng ở Lạc Dương hết thấy mạnh khỏe, khốn cảnh Đàm gia dường như cũng có người âm thầm tương trợ, sắp được giải quyết tốt đẹp.

Hấn nên vì nàng vui vẻ, cũng thật sự vì nàng vui vẻ, nhưng trong lòng có một cổ tâm tình bất an khác hình thành.

So với quý nhân theo lời đại tỷ nàng trong thư, hấn hình như không vì nàng làm thứ gì, ngược lại đều là nàng vì hấn trả giá, chính mình có, cũng chỉ là cầm giấy nợ của Đàm gia mà thôi.

“Người không vui?” Đàm Chiêu Quân nghiêng đầu nhìn hấn.

“Ta đương nhiên vui vẻ, chỉ là phát hiện ... ta thật không có tài cán vì người làm cái gì, cảm giác mình so ra kém vị quý nhân kia theo như trong thư của đại tỷ người.”

“Người vì ta làm cái gì phải không?” Nàng đột nhiên cười. “Người là có thể vì ta làm một việc.”

“Chuyện gì?”

Nàng theo túi trong vạt áo rút ra hiệp nghị thư cùng cặp song sinh kia ký kết vẫn mang theo bên người.

“Chuyện thứ nhất, người có thể giúp ta đem phần hiệp ước này hủy bỏ.”

Doãn Thức Câu nghi ngờ mở ra, khi hấn lần lượt nhìn nội dung thì sắc mặt từ khiếp sợ, chậm rãi trở nên tái nhợt, cuối cùng đau kịch liệt giương mắt nhìn nàng: “Đây là ... cái gì? Đây Người là bởi vì ...”

Híp lại mắt, nàng nhẹ giọng cảnh cáo. “Người muốn nói cái gì tốt nhất nên cân nhắc, một khi nói ra khỏi miệng sẽ không thu về được!”

Doãn Thức Câu chấn động, nhìn con mắt nàng trong sáng vô tư, suy xét cảnh cáo của nàng, cảm xúc khiếp sợ mới chậm rãi bình phục lại.

“Nhìn đến thứ này, khiếp sợ là chuyện đương nhiên, cho dù ta bởi vì vậy hoài nghi cái gì, cũng hấn là phản ứng bình thường.” Hấn thở dài, trán giãn ra. “Nhưng mà ... Ta tin tưởng người, hết thấy những nỗ lực người dành cho ta, không phải một tờ hiệp ước có thể sai khiến được, tất cả đều xuất phát từ thật tình của người.”

“Coi như người thông minh.” Đàm Chiêu Quân hừ hừ, chủ động cong môi hôn hấn. “Nếu người hoài nghi ta, hôm nay cũng không cần bái đường.”

Doãn Thúc Câu âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu nhà ta xem ra hấn là không có việc gì, phần hiệp nghị này vốn không cần thiết tồn tại rồi, qua một thời gian nữa, chúng ta có thể trả hết nợ những giấy nợ này.” Nàng cố ý nói.

“Phần hiệp nghị này vốn không cần thiết tồn tại.” Doãn Thúc Câu lập tức đem hiệp nghị thư xé bỏ. “Ta cũng sẽ đi tìm Thúc Hoa, lấy bản của bọn họ xé bỏ, như vậy hiệp nghị này liền hủy bỏ.”

“Cho nên ... Ta không cần gả cho người.” Đàm Chiêu Quân nói xong, bắt đầu từ trên đùi hấn đứng lên.

Doãn Thúc Câu lập tức nắm lấy tay nàng phản bác. “Sai lầm rồi, hiệp ước hủy bỏ, người không cần tuân thủ ước hẹn ba năm muốn ta hưu thê.”

Đàm Chiêu Quân nghe vậy, lúc này mới cười. “Được rồi, xem bản thân người tràn đầy tự tin, cho người thông qua cửa này.”

“Thì ra người đang khảo ta à!” Hấn bưng tỉnh đại ngộ.

“Chuyện thứ hai, trên thư đại tỷ ta nói, bây giờ còn không thể trở về, chờ khi có thể trở về thì nàng sẽ viết thư cho ta biết, đến lúc đó, người phải theo ta trở về ở một khoảng thời gian.”

Hấn khẳng khái nhận lời. “Đây là đương nhiên.”

“Người xác định có thể? Công sự đâu?” Nàng cố ý hỏi.

“Thúc Hoa cùng Thúc Kiều cần tôi luyện nhiều.” Trong lúc đó phảng phất nghe thấy thanh âm Thúc Kiều kháng nghị, bọn họ ... đang ở bên ngoài sao?

“Bọn hấn thật sự cần. Tốt, chuyện thứ ba, muốn hoàn thành là phi thường khó khăn, từ xưa đến nay, có thể làm được cũng không có nhiều người, người xác định muốn nhận điều kiện này của ta sao?”

“Nói đi!” Hấn đáp không chút do dự.

“Nghe kỹ, ta muốn người hứa hẹn, cả đời yêu ta, chịu chuộng ta, bao dung ta, hơn nữa theo ta đến cuối cùng.”

Doãn Thúc Câu cười. “Ta hứa.”

“Đáp ứng đơn giản như vậy, giống như làm cho người ta không thể tin phục đâu!”

Ánh mắt hấn tràn đầy thâm tình ngóng nhìn nàng.

“Bởi vì với ta mà nói, chuyện này lại rất đơn giản, đơn giản đến giống như hô hấp vậy.”

Rất cảm động nha! Đàm Chiêu Quân bày ra một cái tươi cười tuyệt mỹ.

“Như vậy, điều kiện thứ tư, hôn ta.”

“Ta rất thích điều này.” Hấn lập tức khuynh thân hôn cánh môi hồng nộn kia.

Bên ngoài Hà viện, Thu Phong cùng Giang Dung ngăn trở tất cả mọi người muốn đến thúc giục.

“Các người không thể đi vào.” Thu Phong thật hết sức có trách nhiệm đứng ở cửa ngăn lại.

Doãn Thúc Kiều trừng mắt xú nha đầu to gan lớn mật này, mở giọng rống to rõ ràng, “Đại ca! Giờ lành đã đến, các người còn muốn bao lâu nữa a? Động phòng phải lưu đến sau bái đường mới được, người hiện tại đừng bị đại tẩu cấp ăn a!”

Một trận cười vang vang lên, mọi người cười không thể kiềm lại, cười vui truyền khắp toàn bộ Bích Liễu sơn trang, tin tưởng, tương lai nhất định sẽ tốt đẹp hơn.

Kết thúc

Hai tháng sau thành thân, Đàm Chiêu Quân mới rốt cục nhớ tới nàng chưa thấy qua bức tranh mỹ nhân kia của trượng phu.

Vì thế Doãn Thức Câu lấy ra bức tranh mỹ nhân phủ đầy bụi giao cho nàng.

“Ah? Đây...” Nhìn người trong bức họa, nàng kinh ngạc há miệng, một hồi lâu về mặt cổ quá nhìn phía phụ quân. “Đây là ta.”

“Là người?” Hắn cũng rất kinh ngạc.

“Đại khái là ta thời điểm mười lăm, mười sáu tuổi. Ta nhớ chỗ này ở Hạnh Hoa Lâm, ta ở đây luyện võ, kỳ quái, chỗ này bình thường ít người tới, làm sao người lại ở chỗ ấy?”

“Ta mất đi nửa năm trí nhớ, không nhớ rõ.” Doãn Thức Câu nhìn nàng. “Cho nên là người, từ đầu tới đuôi đều là người, có lẽ đoạn mộng ngắn này của ta thật không phải là mộng, mà là trí nhớ ta.”

“Nếu lúc trước người đã yêu thích ta, vì sao không ra mặt đâu?” Đàm Chiêu Quân lầm bầm lầu bầu, bởi vì hắn mất đi trí nhớ, hỏi cũng như không hỏi.

“Ta lấy cá tính ta suy đoán khả năng.” Doãn Thức Câu đem nàng ôm vào trong lòng. “Bởi vì khi đó ta còn có hôn ước trong người, lấy cá tính của ta, cho dù khi đó đã muốn yêu người ... Không, phải nói là đã yêu người, ta càng không có thể đi trêu chọc người, cho nên ta sẽ về trước để giải quyết vấn đề của mình, chờ giải quyết xong, lại tiến đến theo đuổi người.”

Đàm Chiêu Quân gật đầu, hắn đích xác sẽ làm như vậy. “Kết quả không nghĩ tới một hồi sự cố xe ngựa làm người mất đi trí nhớ, chỉ để lại bức họa này.”

“Hiện tại trong lòng người sẽ không luôn có một vướng mắc chứ!” Doãn Thức Câu mỉm cười.

“Ta mới không có đâu!” Nàng mới không thừa nhận. “Đúng rồi, chờ thời điểm chúng ta quay về Lạc Dương, ta sẽ mang người đến địa phương kia, có lẽ nói không nhất định người sẽ nhớ ra cái gì.”

“Đồ đạc này nọ đều sắp xếp xong chưa?”

“Ừ, Thu Phong đã sắp xếp tốt rồi, nàng a, khẩn cấp muốn trở về đâu.” Uốn người trong lòng trượng phu, Đàm Chiêu Quân thỏa mãn thở dài. “Thu được thư đại tỷ, ta rất kinh ngạc nha, không nghĩ tới đại tỷ cùng nhị tỷ cũng đã thành hôn.”

“Người cũng vậy!” Doãn Thức Câu cười ôm sát kiều thê.

“Đúng vậy, ta cũng vậy.” Đàm Chiêu Quân cũng cười khẽ. “Đại tỷ nói nhị tỷ đang chuẩn bị về nhà rồi, một nhà chúng ta rốt cục đoàn viên.”

“Còn ta đâu rồi, đừng đem ta quên.” Hắn vội vàng nhắc nhở.

“Mới sẽ không quên người đâu!” Nàng ngửa đầu hôn hắn.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chieu-quan-san-chong>